

Nepal’de adım adım iktidara...

Nepal’de 7 parti koalisyonu ile NKP(M) arasında 8 Kasım günü görüşülmeye başlanan barış anlaşması 21 Kasım günü imzalandı

NKP(M): Silahlı mücadele bir zorunluluktur

Nepal’de imzalanan barış anlaşmasıyla, Maoistlerin, Anayasal Meclis, bunun için seçimler ve seçimlerle monarşinin tamamen ortadan kaldırılması ve cumhuriyetin kurulmasına yönelik planı da kabul edilmiş oldu. Maoistlerin bu anlaşmayla silahlara veda ettikleri yönünde burjuva basında çıkan asparagas haberlere karşın NKP(M) temsilcileri yaptıkları açıklamada silah bırakmalarının söz konusu olmadığını, aksine DHD, sosyalizm ve komünizm hedeflerinden bir an bile geri durmayacaklarını, bunun için de silahlı mücadelenin zorunluluğunun kaçınılmaz olduğunu dile getirdiler.

SAYFA 11

Oaxaca’da isyan bileniyor!

Meksika aylardır fiili iktidar altında yönetilen Oaxaca’da, halkın gerçekleştirdiği isyan dalgasıyla sarsılıyor. 5 aya yakın bir süredir devam eden Oaxaca halkının şanlı direnişi egemen sınıfların katliam saldırılarına rağmen sürüyor.

SAYFA 10

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 4 • Sayı: 101 • 16 Aralık 2006 • Fiyatı: 1 YTL

www.kardelenyayimcilik.org • e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

Sistemin Papa paranoyası

Daha dün İslamiyet’i ve Muhammed’i aşağıladığı gerekçesiyle tepki gösterilen Papa’dan bu kez Medeniyetler İttifakı’na “katkıda” bulunması bekleniyor

Papa’nın ziyareti ve gerçekler

n Ortodoks ve Katolik kiliselerini birleştirme çabalarının devamı niteliğinde Rum-Ortodoks Patrik’i Bartholomeos’un davetlisi olarak İstanbul’a gelen Papa 16. Benedictus aynı zamanda Ankara ve İzmir’de de ziyaretlerde bulundu. Verdikleri beyanatlarda Papa’ya karşı tavrı alacaklarını söyleyen hükümetinden muhalefetine tüm yetkililer, Papa’nın gelmesiyle birlikte beyanlarının aksine bu “önemli konuyu” memnun etmenin telaşına kapıldılar

n “Batı ile Müslümanlar arasında yaşanan çatışmanın nedeni din değildir” diyen ve dinin ortak çıkarlar doğrultusunda bir araya gelmenin önünde engel teşkil etmediğini ifade eden emperyalistlerin ortak çıkardan anladıklarının “pazar” olduğunu söylemek için sanınız kahin olmaya gerek yok. Tüm bu söylenenlerin üzerine Papa’nın söz konusu ziyaretine bu eksende payeler biçilmesi elbette anlaşılabilir değildir.

Tecrit kaldırılсын diye ölüyorlar

Adalet Bakanlığı 122 ölümü, yüzlerce F tipi tecrit mağdurunu görmeyen gelse de, bir avukat ve bir anne F tipi hapisanelerde tutuklular üzerindeki tecrit kaldırılсын diye yüzlerce gibi gün gün ölüme gidiyor.

SAYFA 4

Tutuklu ailelerine linç girişimi

Tekirdağ F tipi hapisanesinde yaşanan hak ihlalleri ile ilgili olarak Tekirdağ Cumhuriyet Savcılığı’na suç duyurusunda bulunmak isteyen TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) üyesi aileler ülkücü bir grubun saldırısına uğradılar.

SAYFA 4

“Askıda ekmek”

Ekmek alacak parası olmayanlar, ilginç bir dayanışma örneği sayesinde ekmek sahibi olabiliyor. ‘Askıda Ekmek’ adı verilen bu kampanya ile fakir vatandaşlar ücretsiz ekmek alırken yoksul insanlara yardım etmek isteyen insanlara fırınlar aracılık ediyor.

SAYFA 5

Gündem ikinci kez kapatıldı

Ülkede Özgür Gündem Gazetesi, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt’ın ‘yayınına müsaade edilmemeli’ şeklindeki açıklamasından altı gün sonra, ikinci kez 15 gün süreyle kapatıldı.

SAYFA 2

Şiddete karşı örgütlü mücadeleye

“25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü” dolayısıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın birçok ilinde kadın örgütleri tarafından eylem ve etkinlikler düzenlendi. Öte yandan DKH, geçtiğimiz ay, “Kadına yönelik şiddete karşı örgütlü mücadeleye!” şiarıyla başlatmış olduğu kampanyasını sonlandırdı.

SAYFA 7

“Sağlığıma Dokunma”

Sağlık emekçilerinin, AKP hükümetinin sağlık alanında başlattığı özelleştirme, sağlığı ticarileştirme ve sağlık ocaklarını kapatma saldırısına karşı 13 Kasım’da Edirne ve Van’dan başlattığı “Sağlıkta Yıkımı Durduralım” yürüyüşü 17 Kasım günü Ankara’da yapılan kitlesel bir eylem ile son buldu.

SAYFA 6

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

İnsanın doğası ve para

Yaşamımızı ve davranışlarımızı biçimlendiren, yönlendiren, uygarlıktır. Keser, biçer ve uydurur. Para, uygarlığın gücü ve ruhudur. Herkes, paranın ayak izlerine basarak yürür.

SAYFA 12

AKP tarım arazilerini peşkeş çekiyor

“Cargill Yasası” Meclis’ten geçti

Tarım politikaları çiftçileri iflas etme noktasına getirirken hükümet, Meclis’teki çoğunluğunu da kullanarak uluslararası tarım tekeli ABD’li Cargill şirketine tarım arazilerini peşkeş çekebilmek için yasal düzenlemeler yapıyor

IMF, Dünya Bankası ve AB patentli programlarla tarımı bitirmeye çalışan devlet, şimdi de ABD’nin isteği doğrultusunda tarım alanlarını büyük şirketlere peşkeş çekmek için yasalar çıkartıyor.

Tarım politikalarının çiftçileri iflas etme noktasına getirdiği, fındık, çay, üzüm ve en son da geçtiğimiz günlerde narenciye üreticilerinin yaptıkları eylemlerle istifaya çağırıldıkları hükümet, meclisteki çoğunluğunu da kullanarak uluslararası tarım tekeli ABD’li Cargill şirketine tarım arazilerini peşkeş çekebilmek için yasal düzenlemeler yapıyor. Bursa’nın Orhangazi ilçesinde 212 dekarlık birinci sınıf tarım arazisi üzerine fabrika kuran, ancak yargı kararları nedeniyle faaliyetlerine ara vermek zorunda kalan Cargill firmasını içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için bir süredir çalışmalar yürüten AKP hükümeti, çözüm olarak “Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu”nu gündemleştirerek meclisten geçirdi. Çıkarılan yasaya göre, Cargill başta olmak üzere tarım arazileri üzerinde izinsiz yapılaşmaya giden firmalar, tarım dışı amaçlarla kullandıkları arazilerin metrekaresine 5 YTL ödeyerek faaliyetlerini yasal hale getirebilecekler. ABD’nin Türk hükümetine baskısı sonucunda Bursa’daki Cargill tesislerine, 2004’te yararlanamadığı af olanaklarını bu kez 3 yıl süre taniyarak sağlayan yasa kabul edilmiş oldu.

Yargının değil, Bush’un sözü geçer

Kurulduğunda beri çeşitli davaların konusu olan ABD’li gıda devi Cargill şirketi için daha önceleri kapatma cezaları verilmiş ve bu kararların hiçbirini uygulanmamıştı. Danıştay’ın kararına karşın 57. hükümetin ilke kararı ile Cargill, faaliyet-

lerini sürdürdü. AKP hükümeti de benzer kararlar alarak yargı kararlarını yok saydı. En son Danıştay’ın verdiği kararla kapatılması gündeme gelen şirket yöneticileri, kararın uygulanmaması için ABD Başkanı Bush’u devreye soktu. Başbakan Erdoğan ABD ziyareti öncesinde şirket yöneticileriyle buluştu ve ABD ziyaretinde de Bush bu konuda kalıcı bir çözüm dayatmasında bulundu.

Çıkarılan son yasaya da, Cargill konusunda Türk yargısının kararları değil, Bush’un isteminin belirleyici olduğu açıkça ortaya çıkmış oldu.

AKP’li vekil de itiraf etti

Kayseri’de düzenlenen, “Türkiye’yi Bekleyen Tehditler” konulu konferansa konuşmacı olarak katılan AKP Balıkesir Milletvekili Turhan Çömez, mecliste kabul edilen ve ABD şirketi Cargill’e af getiren yasaya dair gerçekleri dillendirdi. Söz konusu yasanın ABD istediği için gündeme geldiğini söyleyen Çömez, “Eller buna göre yukarı kalkıp aşağı inecek” şeklinde konuşarak meselenin özünü itiraf etti.

Cargill neden bu kadar önemli

Bursa’nın en verimli tarım arazilerinin göbeğine kurulu olan Cargill firması, mısır üretim ve kırım işi yapıyor. Cargill, Bursa ve İstanbul tesislerinde yılda 600 bin ton mısır işleyerek 440 bin ton glukoze ve fruktozu şurubu üretiyor. Yani ABD’nin, ülkenin en verimli arazilerine zorla yerleştirdiği bu şirket, ABD için kritik bir sektör. Ülkenin nişasta bazlı şeker üretiminin % 56’sını gerçekleştiren ve Haziran 2006’da AKP hükümetinin desteğiyle şeker piyasasını denetleyen Şeker Kurulu’na da girmeyi başaran Cargill firması, küresel tahıl pazarını kontrol eden dev bir şirket.

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

AB yine hayal kırıklığına uğrattı!

Avrupa Birliği Komisyonu Türk devletinin Avrupa Birliği’ne üyelik sürecini siyasi ve ekonomik açıdan değerlendiren Türk devletinin 2005 Ekim’inden bu yana kaydettiği gelişmeyi kapsayan 2006 Türkiye İlerleme Raporu ve Strateji Belgesi’ni açıkladı.

Raporda Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK)’nın siyaseti etkilediği, paşaların özellikle laiklik, Kıbrıs ve Kürt sorunu konusunda yaptıkları açıklamaların rahatsızlık yarattığı belirtildi. Kısmi burjuva demokratik düzenlemelerin dahi MGK’nın onayı olmaksızın gerçekleştirilemediği gözönünde tutulursa hükümet yerine askeri muhatap almak istemeyen AB’nin Türk ordusuna dönük rahatsızlığı anlaşılabilir. Burjuva demokrasilerinde tabiki asker siyaset üzerinde bu denli etkin bir rol oynayamaz. Sorun bu ülkenin Osmanlı’dan günümüze devam edegelen, tüm sorunların çözümü merkezine zorunlu geleneksel yönetim anlayışının AB’nin telkinleriyle değiştirilemeyeceğidir. Bu ülkede bilinen devlet geleneği ordudan bağımsız şekillenmemiştir. Özellikle devrimci örgütlerin güçlendiği ve halkın devrimci muhalefetinin yükseldiği ‘80’ Askeri Faşist Cuntası öncesi, Çatlı ve Ağar gibi teşhir olmuş olanları da dahil olmak üzere karşı-devrimci özel birimlerde örgütlenmesi içerisinde yeralan bir çok kişi bizzat beyaz ordu mensupları tarafından eğitilmişlerdir. Özcesi bu ülkede devlet biraz da ordudur. Devletin vazgeçilmez zor araçlarından biri olan, sadece siyasette değil, yaşamın her alanında varlığını hissettirmeyi ihmal etmeyen, bu yolla tüm toplumu askerleştirmeye çalışan bir kurum olarak ordunun etkinliğini kırmak cılız demokratikleşme çabalarının ötesinde çok daha köklü değişimlerle gerçekleştirilebilecek bir durumdur.

Raporda, aile içi şiddet, töre cinayetleri, kız çocuklarının okula gönderilmemesi, siyasette kadının yeterince temsil edilmemesi gibi kadının erkek karşısında konumunu etkileyen konularda ise bilinçlenmenin arttığı iddia ediliyor. Ülkemizde kadının din, töre, devlet ve aile kısıcında hala hiç olma ile insan olma arasında tartışıldığı düşünülürse bu iddianın çok subjektif olduğu ortadadır. Zira sadece ülkede değil, dünya basınında dahi töre cinayetleri gerçeğini canımızı acıta acıta yüzümüze vuran Güldünya Töre hala hatırlardadır. Ülkemizde onlarca kadının Güldünya’nın sonuna yabancılığına işe herkeşce bilinen bir gerçek. Yine kadının ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel aktivitesinin batıdan Kuzey Kürdistan’a ilerledikçe düştüğü de hiçkimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir. Kadına yönelik şiddet, aileyi aşan sınırlarda toplumsal sahada hala çok yoğun yaşanırken, kadının eğitim olanaklarından kültürel ve ekonomik nedenlerle erkeklerle eşit koşullarda yararlanamaması, ülke siyasetinde kendini yeterince hissettirememesi de ‘önemsenecesik bir bilinçlenme’ ile henüz ortadan kaldırılacak durumda değil. Zaten burjuva demokratik hakların içerdiği bir takım iyileştirmeler kadın sorununu emperyalist kapitalist ülkelerde dahi çözmemiştir, ülkemizde de çözemez.

Kürt ulusal sorununun çözümüne dönük Türk devletinin kapsamlı bir proje üretmediğine değinilen raporda, Kürtlerin anadilde yayın, anadillerini öğrenebilecekleri kursların açılması ve yaygınlaştırılması “teşvik” edilirken DTP’nin kazandığı belediyeler kastedilerek yerel yönetimlerle daha sıkı ilişkiler geliştirilmesi gerektiği yineleniyor.

DTP raporun yayınlanmasının ardından yaptığı açıklamada rapordaki eksikliklere yönelik yerinde eleştiriler de yapıyor. Ancak yine aynı açıklamada Avrupa Birliği’nin PKK’nın ateşkes sürecini destekleyerek Türk devletinin PKK’yi sorunun çözümü için muhatap kabul etmesi için zorlamasını bekliyor. Böyle bir beklentinin gerçekçi bulunması mümkün değildir.

Bununla birlikte Avrupa Birliği PKK’yi hala terör örgütü olarak değerlendirmekte, PKK’nin de ateşkes ve uzlaşma çabalarına ve bu yönlü AB’den beklentilerinin olmasına karşın AB, sorunun çözümünde muhatap kabul edilmesini desteklememektedir.

Ortadoğunun en önemli sorunlarından biri olan ve ulusal devrimci hareketi maalesef hala emperyalistler ve ezen ulus egemenleriyle pazarlık ve anlaşmalar yoluna gitmeye çalışmakta, uzlaşmacı bir çizgi izleyerek emperyalizmden medet ummaktadır. Kuzey Kürdistan’da devrim için kullanılabilecek fırsatlar komünist önderlik tarafından yeterince kullanılmamış, dolayısıyla bu fırsatlar burjuva önderlikli hareketler tarafından sapıtılarak kullanılmıştır. İlan edilen ateşkese rağmen Türk ordu güçleri gerilla bölgelerinde operasyonlarını sürdürmektedir. HPG bu operasyonlar sırasında kayıp da verdi. Artık bu ateşkeslerin Türk devleti üzerinde caydırıcı bir etkisinin olmadığı görülmelidir. Ulusal hareket mazlum Kürt halkıyla ne kadar birleşir ve burjuva niteliğini ne kadar aşarsa bu haklı savaşın sonuçları o oranda kazanıma dönüştürülecektir.

Görünen o ki özellikle AB’den medet uman kesimlerin beklentilerinin aksine, AB anti demokratik faşist yasalar karşısında Türk devletine ciddi bir yaptırım uygulayacağı benzeniyor. Ancak uygulama bile Türk devletine bu yasal düzenlemeleri yaptırtan neden Türk devletinin Avrupa Birliği ile olan bağımlılık ilişkisi çerçevesinde olacaktır.

Sorunların köklü çözümü ancak ve ancak komünistlerin önderliğindeki devrimci savaşla çözülebilir. Bu niyetlerden bağısız nesnel bir durumdur. Devrimci-demokratik mücadelenin yükseltilmesi ve bu mücadelenin sonucunda toplumsal sorunları olan kazanımlar elde edilirse bu ülkenin demokrasi sorununun çözümüne girilmiş olunur. Çözüm devrimci demokrasidir.

BAŞYAZI

Medeniyetler ittifakı toplantısı, Papa’nın ziyareti ve gerçekler

İstanbul’da 13 Kasım 2006 tarihinde yapılan “Medeniyetler İttifakı Üst Düzey Grubu” toplantısında söz konusu girişimin amaçlarını ve somut eylem planını ifade eden 36 sayfalık bir metin kamuoyuna sunuldu. Eşbaşkanlığını İspanya başbakanı Zapatero ve Recep Tayyip Erdoğan’ın yaptığı söz konusu girişimin gelişim sürecini kısaca aktarmakta fayda var: 11 Mart 2004’de El Kaide’nin İspanya başkenti Madrid’de gerçekleştirdiği ve 191 kişinin ölümüne yol açan saldırıdan hemen üç gün sonra yapılan seçimleri “terörizme karşı mücadelede şiddet yerine diyalog esas alınmalıdır” diyen Zapatero’nun kazanması ve BM Genel Kurulu’na “Batı ile Müslüman dünya” arasında bir medeniyetler ittifakı kurulmasını önermesi üzerine gündeme gelen oluşum yine Zapatero’nun Erdoğan’a eş başkanlık önermesiyle devam etti ve nihayetinde BM 14 Temmuz 2005’te “Medeniyetler İttifakı” girişiminin resmen başladığını açıkladı.

İlk bakışta dünya halklarının gözünü boyamaya dönük bir “müsamere” yahut “halkla ilişkiler” faaliyetinden başka bir şey olmadığını hemen anladığımız bu oluşum, emperyalistlerin kendi aralarında var olan gelişmelerden de elbette muaf değil. Projenin çıkış noktası olan AB-ABD çekişmesinin üstünü örtmeye dönük olarak BM’ye mal edilmesi de bu gerçeği ortadan kaldırmaya yetmiyor. Emperyalizmin dünya halklarına yönelik her türlü saldırısının son yıllardaki ideolojik argümanı olan “medeniyetler çatışması”nın üstü örtülü olarak referans alınması da meselenin bu ikili yönünü teyit eder niteliktedir. Zira bu oluşumla hedeflenen nedir olduğunu; hem dünya halklarına dönük yeni bir ideolojik silah geliştirmek hem de emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri ortaya seren çıkar dalaşında AB emperyalizminin politik bir atağı olarak yanıtlamak doğru olacaktır. Söz konusu oluşumun başbakan olduktan sonra Irak’taki İspanyol askerlerini geri çekeceğini açıklayan Zapatero’nun girişimiyle başlatılması ve Ortadoğu’da sürdürülen it dalaşından pay kapma hesapları yapan AB emperyalizminin politik arenada daha fazla etkinleşme çabalarının bir ürünü olarak TC’ye özel bir önem atfetmesi ve bu bağlamda Erdoğan’a eş başkanlık önerisi sunulması elbette ki anlamlıdır. Söz konusu girişimde AB’nin, rakibi olan ABD emperyalizminin Büyük Orta doğu hatta Genişletilmiş Orta doğu Projesi bağlamında kurmaya çalıştığı dengeler açısından zayıf halka olarak gördüğü TC’yi kendi tarafına çekme hesaplarını ip uçlarını da görmekteyiz. Bu açıdan AB’ye üyelik konusunu iyi kullandığını söylemek yanlış olmayacaktır. Pavlov’un köpeği misali hemen uyarılmaya hazır bekleyen TC’nin de projeye bakış açısı hemen bu yönde oldu. Ege men sınıfın sözcüsü medya hiç gecikmeden bu projeye TC’nin Brüksel yolunu, İspanya’dan dolaşarak güvenceye alabileceğini söylemeye başladı. Yapılan toplantıda başbakan Erdoğan’ın yaptığı konuşma da bu eksene oturmuştu. Erdoğan yaptığı konuşmada TC için AB’nin stratejik bir hedef olduğuna ve TC’nin AB’ye üye olmasının, medeniyetler çatışması tezinin ne kadar sanal, ne kadar yanlış olduğunu da ele güne göstereceğine vurgu yaptı. ABD ise söz konusu çalışmaya, “Medeniyetler İttifakı”nın kendisinin Ortado-

ğu politikalarıyla uyumlu olmasını umut ettiğini belirterek ulti matom vermekten geri durmadı. ABD Dış İşleri Bakanlığı yaptığı açıklamada “Büyük Ortadoğu ve Kuzey Afrika Girişimi, Müslüman toplumlarla diyalog ve işbirliği için çerçeveyi oluşturuyor... Bu çalışmaya verilen her desteği memnuniyetle karşılıyoruz” diyerek politik bir jargonla “zaten biz de bunu yapmaya çalışıyoruz, sizin bu projeniz bizim projemize destek zemininde ve ona tabi kılınarak ele alındığı müddette sorun yok” mesajını verdi.

Ayrıca söz konusu raporda geçen “şiddet yanlısı olmayan siyasi gruplara, dinci veya laik nitelikleri gözetilmesiz, siyasete katılımı imkanı sağlanması...” ifadesi de AB’nin özellikle bölgedeki güçlerle bir lobi imkanı yaratma uğraşı olarak algılanmalıdır. Yine buna paralel söz konusu ifadeye örnek teşkil eden ve ABD senaryosundaki meşhur rolüyle yıldızlaşan TC’nin bu meşhur rolünü yani ilımlı-Müslüman-demokrat rolünü bir kez daha sergilemesi istenmektedir. AB emperyalizmi bu rolü bu kez de benim için oynadı diyerek işe en zayıf halkadan başlamakta, TC ile ilişkilerini önce hükümeti satın alarak genişletmekte fayda görmektedir. AKP ise zaten söz konusu rolü benimsemiş durumdadır. Ancak sık sık AB ile ilişkileri yüzünden ABD’nin memnuniyetsizliğine mahal veren durumu AKP’nin bir koltukta iki karpuzu nereye kadar taşıyabileceği sorusunu da sordurmaktadır. Kısaca ifade etmek gerekir ki; “Medeniyetler İttifakı Girişimi” AB emperyalizminin bugün dünya açısından stratejik olan ve Genişletilmiş Ortadoğu Projesi’nde adı geçen bölgelere dönük olarak başlatıldığı bir fizibilite çalışması, bir lobi faaliyetidir.

ISITILAN TEMCİT PİLAVI: MEDENİYETLER ÇATIŞMASI

Söz konusu ittifakın girişimcileri tarafından dillendirilen “medeniyetler çatışmasına karşınız” söylemini aslında medeniyetler çatışmasının ön kabulü olarak algılamak gerekir. Çünkü kullanılan söylemin altı bu şekilde doldurulmaktadır. Zira hedeflenen medeniyetler çatışmasına bir son vermek olduğu söyleni daha baştan böyle bir çatışmanın olduğu fikrini teyit ediyor. Yine bunu doğrular nitelikte “Batı ile Müslümanlar” arasındaki çatışmalardan söz ediliyor.1996 yılında “Medeniyetler Çatışması ve Dünya Düzeninin Yeniden Kurulması” adlı kitabını yayımlayan Samuel P. Huntington’a göre de dünyadaki başlıca çelişki Batılı toplumlarla, batılı olmayan sori toplumlar arasındaki çelişkidir. Sovyet sosyal emperyalizminin çöküşünü “ideolojiler öldü, sınıf savaşı bitti” diye manipüle eden emperyalizm yeryüzündeki bütün işgal ve katliam hareketlerine bu tezle kılıf yarattı. Daha dün Irak’ı, Afganistan’ı bombalarken Bush “bu mücadele medeniyetler çatışmasıdır. Oralarla demokrasi götürüceğiz” diyordu. Yaşanan gelişmeler medeniyetler çatışması tezinin, sınıf mücadelesi gerçeğinin üstünü örtme çabasının bir ürünü olduğunu ve dünya halklarına medeniyet, barış, demokrasi getiremediğini gösterdi. Bu tezi çıkış noktası ka-

bul eden medeniyetler ittifakı girişiminin de dünya halklarına barış, demokrasi getirmeyeceğini söylemek şüphesiz bazı reformistlerin hevesini kursağında bırakacaktır. Ama biz tereddüt etmeden söyleyelim: Tarih Karl Marks’ı değil, Samuel Huntington’u ve onun değirmine su taşıyanları tefe koydu.

VE PAPA TEŞRİF EDİYOR

Söz konusu toplantıda verilen mesajların ardından Papa 16. Benedictus’un yapacağı ziyaret gündemleştirilmeye başlandı. 1960’lardan bu yana devam edegelen Ortodoks ve Katolik kiliselerinin birleştirme çabalarının devamı niteliğinde Rum-Ortodoks Patrik’i Bartholomeos’un davetisi olarak İstanbul’a gelecek olan Papa 16. Benedictus aynı zamanda Ankara’da da ziyaretlerde bulunacak. Siyasi anlamda daha güçlü ve merkezi bir AB hedefinin sonucu olarak yapılagelen ve ilk olmayan bu ziyaretin bir anda ilke gündemini meşgul etmesini neye yormalı? “Batı ile Müslümanlar arasında yaşanan çatışmanın nedeni din değildir” diyen ve dinin ortak çıkarlar doğrultusunda bir araya gelmenin önünde engel teşkil etmediğini ifade eden emperyalistlerin ortak çıkardan anladıklarının “pazar” olduğunu söylemek için sanırız kahin olmaya gerek yok. Tüm bu söylemenlerin üzerine Papa’nın söz konusu ziyaretine bu eksenle payeler biçilmesi elbette anlaşılmasız olmayacaktır. Daha dün İslamiyet’i ve Muhammed’i aşağıladığı gerekçesiyle tepki bulan Papa’dan bu kez Medeniyetler İttifakı’na katkıda bulunması bekleniyor. Papanın bu ziyareti “dinler arası diyalog” şeklinde dezenforme edilecek ve model ülke TC’yle olan bu sıcak temas bir anlamda ortalığı güllükler saçan bir AB imajı çizme gayesine hasredilecek. Bu arada komprador patron ağarın devlet erkani da Papa’yi elden geldiğince iyi ağırlayarak tüm dünyaya “hosgörü” mesajı verme telaşına kapıldı. Burjuva basının saygın kalemlşörleri Papa’nın nasıl ağırlanması gerektiği konusunda yazıp çizmekten geri durmadılar. Kısacası sebebi ziyareti Katolik ve Ortadoks kiliselerinin birleşmesi olan Papa 16. Benedictus’un teşriif medeniyetler ittifakı girişiminin son toplantısının hemen akabinde gerçekleştirilmesi nedeniyle özel bir anlam kazanıyor. 40 yıldır uygulanan Vatikan ve Patrikhane arasındaki dini bayramlarda birer temsilci gönderme teamülünün bu kez Papa nezdinde gerçekleştirilmesi de emperyalizm tarafından Batının İslam dünyasına bir jesti olarak propaganda edilecek. Yani Papa’nın bu ilımlı-müslüman ve AB’yle ortak çıkarlara sahip olan model ülkeye gelişti daha önce de sözünü ettiğimiz lobi faaliyetinin bir parçası kılınmakta.

MEDENİYETLER İTTİFAKI DEĞİL HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

Tarih göstermiştir ki emperyalizm menşei tüm projeler dünya halkları ve ezilen uluslar üzerinde daha fazla sömürü ve tahakküm ilişkisi kurma hedeflidir. Pazar kavgasının bir ürünü olarak gündeme getirilen medeniyetler ittifakı projesinin de dünya barışını sağlamaya dönük olduğunu düşünmek saftillik olur. Dünya üzerinde barışın tesis edilmesinin tek yolu vardır: Sadece kendi çıkarlarını düşünen burjuvazinin değil iktidara tüm insanlık adına talip olan proletaryanın “yaşasın halkların kardeşliği” diyen kızıl bayrağının altında toplanmak...

Adalet Bakanlığı 122 ölümlü, yüzlerce F tipi tecrit mağdurunu görmekten gelse de, bir avukat ve bir anne F tipi hapisanelerde tutsaklar üzerindeki tecrit kaldırılıns diye yüzlercesi gibi gün gün ölüme gidiyor

Av. Behiç Aşçı 5 Nisan Avukatlar Gü-nü'nde başladığı ölüm orucu eyleminde 240 günü geride bıraktı, Adana'da iki çocuk anesi Gülcan Görüroğlu da ölüm orucunda 210 günü geride bıraktı. Evlatlarını, eşlerini, yakınlarını F tipi hapisanelerde, hapisane katliamlarında, işkencelerde kaybedenler, devrimciler tecrite karşı mücadeleyi altı yıldır sürdürüyorlar. Devletin uyguladığı san-

sır nedeniyle pek sesi duyulmayan bu mücadele, ülkenin dört bir yanında, yurtdışında da sürüyor, bugün TBMM'de dahi cılız da olsa sorun dile getiriliyor. Ancak sorunun muhatabı Adalet Bakanı ve temsil ettiği hükümet bir devlet politikası olan tecritten, buna karşı yürütülen mücadelenin seslerini duymaktan itinayla kaçıyorlar.

Eylem insan haklarını ihlal etmiş!

TAYAD'lıların AP'de yaptıkları eylem son vermeleri için aracılık yapan Yusuf Alataş'a çok bilmiş bir muhabirin sorduğu, "bu eylem de insan haklarını ihlal etmiyor mu?"

TAYAD'lılar AP bürosunda tecriti protesto etti

F Tipi hapisanelerinde süren tecriti protesto etmek ve ölüm orucu eylemindeki Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz'a destek vermek amacıyla Ankara'da uluslararası haber ajansı Associated Press (AP)'nin bürosuna girerek eylem yapan Tutuklu Ve Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD) üyeleri, AP bürosunun pencerelerinden İngilizce ve Türkçe "F Tipi Hapishanelerde 122 İnsan Öldü-Tecrite Son" yazılı pankartlar açtılar. Eylemin herhangi bir televizyon kanalından canlı olarak yayın-

lanmasını isteyen TAYAD'lılara, İHD Genel Başkanı Yusuf Alataş yardımcı olmaya çalıştı ancak bu girişim başarısız oldu.

Ajansın bürosunda eylemi sürdüren TAYAD üyelerine çevik kuvvet polisi gaz bombaları atarak müdahale etti ve içeride olan 29 TAYAD üyesini gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan 18 kişi çıkarıldıkları mahkemede "kişi hürriyetini yoksun kılma, işyeri dokunulmazlığı ihlali ve polise mukavemet" ettikleri gerekçesiyle tutuklandılar.

Tecrit kaldırılınsın diye ölüyorlar

sorusu burjuva basınına haber oldu. 122 devrimcinin yaşamını yitirdiği, yüzlercesinin sakat kaldığı F tipi hapisanelerdeki tecritin, 19 Aralık katliamının, işkencenin insan hakları ile ilgisi merak etmeye ne kafası basan ne de gücü yetmeyen muhabirin bu sorusu da altı yıldır süren F tipi hapisanelerdeki tecrit uygulamasının, işkencenin, 19 Aralık katliamının bugün kamuoyunun bilincinde ne kadar yer bulabildiğini bir kez daha gösterdi.

Barolar ve avukatlardan Aşçı'ya destek

Tunceli Barosu üyesi 10 avukat bir günlük açlık grevi yaparak Av. Behiç Aşçı'ya destek verdi. Tunceli Barosu'nda yapılan basın toplantısı'nda bir açıklama yapan Baro Başkanı Özgür Ulaş Kaplan, "Daha önce Barolar tarafından da kabul gören 3 kapı 3 kilit önerisi değerlendirilmelidir. Bunun için mimari ya da yasal bir düzenlemeye ihtiyaç yoktur. Bakanlık tarafından çıkarılacak bir genelge ile sorun çözülebilir" dedi.

Artvin Barosu'nda da Artvin Barosu, TMMOB, BES, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Halkevi, 78'iler Derneği, ÖDP, SHP, CHP, DISK Genel-İş, Or-Koop, Tarım Orkam-Sen, Karadeniz Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve Artvin Gençlik Derneği Girişimi basın açıklaması yaparak ölüm orucundaki Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve

Sevgi Saymaz'a destek verdiler. Kurumlar adına açıklama yapan Baro Başkanı Bedrettin Kalkan, "Adalet Bakanı 122 ölümün 123 olmaması için somut adımlar atmaldır, ülkemizin kanayan yarısını durdurmaldır" dedi.

İstanbul'da, Tecrite Karşı Avukatlar İstanbul Barosu önünde toplanarak, meşalelerle Galatasaray Lisesi'ne yürüdüler. Behiç Aşçı'ya destek vermek için yürüylen avukatlar adına Av. Taylan Tanay bir basın açıklaması yaptı. Tanay, "Demokratik kitle örgütlerinin, aydın ve sanatçıların, baroların çağrılarını dikkate almayan Adalet Bakanlığı'na buradan açık çağrıda bulunuyoruz; bu travmaya biran önce son verilmesini istiyoruz" dedi.

Tecrite Karşı Avukatlar 26 Kasım tarihinde, Aşçı'nın Şişli'deki evinin önünde de basın açıklaması yaptıktan sonra, yaklaşık yirmi avukat bir günlük açlık greviyle Behiç Aşçı'ya destek verdi.

Adana'da da TMMOB, Tabip Odası ve KESK Şubeler Platformu yönetici ve üyeleri Şakirpaşa'daki evinde ölüm orucu eylemini sürdüren Gülcan Görüroğlu'nu ziyaret edip, tecritin kaldırılması için Görüroğlu'na destek veren bir açıklama yaptılar.

EL'in altında tecriti anlatıyorlar

TAYAD'ın "Sana Tecriti Anlatmak İstiyorum" adlı kampanyası çerçevesinde birçok ilde yaptığı hapisanelerden gelen mektupları okuma eylemi Ankara'da da, her hafta Cumartesi günü Abdi İpekçi Parkı'nda sürüyor.

24. haftasını dolduran F Tipi hapisanelerden gelen mektupları okuma eyleminde, Almanya Hamburg Hapishanesi'nden bir tutsağın gönderdiği mektubu sanatçı Vedat Ülger okudu. Parkta biraraya gelen TAYAD'lılar adına yapılan basın açıklamasında da, "Yine bir kış mevsimindeyiz. Ankara'nın dondurucu ayazına, kara, tipiye, borana aldırış etmesizin 4 yıldır burada tecriti anlatıyoruz. 7 yıldır F tipi hücrelerde direnen evlatlarımızın sesine ses olabilmek için EL'in altında başlamış olduğumuz oturma eylemi 1152. gününde bugün" denildi.

Açıklamada, Sincan Kadın Hapishanesindeki siyasi kadın tutsakların yaşadıkları sorunlara ve baskılara da değinildi.

Görev Başında

28 devrimci tutsağın şehit düştüğü 19 Aralık katliamı, onlarca devrimcinin şehit düştüğü ölüm orucu eylemi, yüzlerce tutsakta fiziksel, psikolojik tahribatlar yaratan F tipi hapisanelerdeki tecrit, işkence uygulamaları gibi konularda devletin kamuoyunu aldatmak için kullandığı etkili araçların-

dan birisi burjuva medya oldu. F tipi hücrelerini otel odalarıymış gibi yansıtan, ölüm orucuna katılanların gizli gizli yemek yediklerini ispat etmeye çabalayan burjuva basını şimdi de TAYAD'lıların AP bürosunda yaptığı eylemi ve Belçika'da DHKP/C davasından tutuklanan Musa Asoğlu, Şükriye Akar ve Kaya Saz'ın Bruges Hapishanesinde ağır tecrit uygulamasına karşı yaptıkları açlık grevi eylemini fırsat bilip devlet cephesinden saldırmayı sürdürdü.

Belçika'da tecrite karşı açlık grevi yapan Cephelilerle ilgili haber yapan burjuva medyası, "DHKP/C'liler F tipini arar oldu" şeklinde yorum yaptı. Bruges Hapishanesi'nin koşulları ile F tiplerinde tretman uygulaması kabul edildiği takdirde kullanılacak hakları karşı karşıya getiren burjuva basınından Hürriyet gazetesi, bu hakların kullanılmasında hiç bahsetmedi! Tretman uygulaması tutsakların

siyasi görüşlerinden vazgeçmelerini, örgütlü tutum ve davranışlardan vazgeçmelerini, yani benliklerinden sıyrılmalarını dayatıyor.

Hürriyet gazetesi ise Belçika ile kıyaslayarak F tiplerinin neredeyse tatil kampı olduğunu iddia edecek ve tutsaklardan tatil ücreti istemeye soyunacak. Esasında gazete, tutsaklara birçok hak tanı-

tanıldığını yazarak ve tretman uygulamasını saklayarak görevini yerine getirmeyi sürdürdü.

Yine Hürriyet gazetesinin başyazarı ve Basın Konseyi Başkanı Oktay Ekşi de gazetedeki köşesinden konuyla ilgili görüşlerini devletin propaganda ettiğinin tıpkısıyla dile getirerek, Hürriyet'in geniş yer vererek yaptığı habere destek verdi. Oktay Ekşi, "122 insan boşuna ölmüş" diyor. 6 yıldır F tipleri nedeniyle gerçekleşen hiçbir ölüm boşuna değildi, kaldı ki devrimciler gibi erdemli bireylerin, toplumsal mücadeleler, sınıf mücadelesi uğrunda canlarını vermeleri hiç boşuna değil. F tipine karşı mücadele etmek, devlet politikası olan tecrite karşı mücadele etmek, devletin işine gelmediği gibi, onun yeminli kalemlerinin de işine gelmiyor doğal olarak. Hürriyet'in ve Ekşi'nin rahatsızlığı da bundan.

Hücrelerinden alınan tutuklu kayıp

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde PKK davasından tutuklu bulunan M. Nuri Tanış adlı tutsağın hücrelerinden alındığı ve daha sonra kendisinden haber alınmadığı belirtiliyor.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki PKK'lı tutuklular aileleri aracılığı ile yaptıkları açıklamada, idarenin baskılarının her geçen gün arttığına ve en küçük taleplerine bile ceza ile karşılık verildiğine dikkat çektiler.

İzzettin Koç adlı PKK davası tutsağı, 14 Kasım tarihinde ailesine yazdığı mektupta tutukluların yaşadıkları sorunlara ilişkin açıklama yaparak, 31 Ekim tarihinde M. Nuri Tanış adlı tutsağın, kendisine bir koli geldiği gerekçesi ile çağırıldığı idareden bir daha odasına geri dönmeyi bildirdi. Yazdığı

mektupta bir buçuk saat sonra hücreye gelen gardiyanlar tarafından arkadaşının eşyalarının toplandığını belirten Koç, arkadaşının nereye götürüldüğünün hapishane idaresi tarafından açıklanmadığını belirterek, "Hiçbir açıklamada bulunmadılar, durumuna ve nereye götürüldüğüne dair soru ve dilekçelerimiz cevapsız kaldı" diyerek durum hakkında bilgi verdi.

Protestoya ceza

Tanış hakkında bilgi alamadıkları ve hayatından endişe duydukları için ertesi gün öğle yemeği almayarak durumu protesto ettiklerini ifade eden Koç, bu nedenle 2 ay tüm iletişim araçlarından men cezası aldıklarını bildirdi.

Adana'da tecrit tartışıldı

Adana'da, "Bir İnsanlık Suçu Olan F Tipi ve Tecrit" konulu panel düzenlendi.

Eczacılar Odası'nda TMMOB, KESK, İHD, TTB, Eczacılar Odası ve Tecrit Karşıtı Avukatlar Birliği'nin düzenlenlediği panele, araştırmacı yazar Temel Demire, Av. Kemal Aytaç ve Dr. Metin Bakalcı konuşmacı olarak katıldılar.

Temel Demire konuşmasında, tecritin ve F tipi hapisanelerin Avrupa Birliği'nden ülkemize geldiğini, bu uygulamaların AB'de standart olduğunu söyleyerek, "Dünyada tecritin öykü-

sünü incelediğimizde rejim muhaliflerine karşı olduğunu göreceksiniz. Sante cezaevi Fransa tarihinde meşhurdur. Sante cezaevinde tecrit uygulaması ilk defa Naziler tarafından komünistlere karşı uygulanmıştır. Bugün hala çok demokratik Fransa'da, Avrupa Birliği'nin demokrasisi kalesi Fransa'da Korsikalı devrimciler, Karlos'a tecrit uygulanmaktadır" dedi.

Av. Kemal Aytaç tecrit sorununun bu ülkede yaşayan ve demokrat olduğunu söyleyen herkesin ve hatta insan olduğunu söyleyen herkesin sorunu olması gerektiğini söyledi.

Tutuklu ailelerine linç girişimi

Şemdinli'de iyi çocukların, Trabzon'daki linççilerin sahiplenildiği gibi, TUYAB'lı ailelere saldıran ülkücü grup da, "vatanın gerçek sahipleri" ilan edildiler

Tekirdağ F tipi hapisanesinde yaşanan hak ihlalleri ile ilgili olarak Tekirdağ Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunmak isteyen TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) üyesi aileler ülkücü bir grubun saldırısına uğradılar.

Tekirdağ F tipi hapisanesinde tutukluların maruz kaldıkları hak ihlallerine ilişkin suç duyurusunda bulunmak üzere Tekirdağ'a giden aileler, Cumhuriyet Savcılığı'nın bahçesinde toplanıp suç duyurusunda bulunmadan önce basın açıklaması yapmak için hazırlıklarını yaptıkları sırada sivil polisler tarafından abluka altına alındılar. Polislerin basın açıklamasının çay bahçesinde yapılmasını dayatması üzerine aileler açıklamayı burada geçekleştirdiler.

Polis yine linççilere sahip çıktı

TUYAB üyeleri açıklama yaptıkları sırada etrafta toplanan ülkücü bir grup, sivil po-

lislerin ve basının olduğu yerden sözlü olarak ailelere saldırmaya başladı. "Suçlarını da söyleyin, neden orada yatıyorlar, kim olduğunuzu açıklayın, ne istiyorsunuz" türünde sözlü sataşmalarda bulunan ülkücü grup, basın açıklaması bittiğinde tekme ve yumruklarla ailelere saldırdı. Arbede sırasında, küfürler savurarak, "burası Tekirdağ, buradan çıkış yok" şeklinde sloganlar da atan ülkücü grup, ülkücülerin sembolü olan kurt işareti yapmayı da ihmal etmedi.

Arbedenin ardından TUYAB Üyeleri polisler eşliğinde adliyeye girerek suç duyurusunda bulundular.

Aileler suç duyurusunda bulunduğu sırada da bekleyişini sürdüren ülkücü gruba polis hiçbir müdahalede bulunmadı. Bunun aksine, Şemdinli'de iyi çocukların sahiplenildiği gibi, Trabzon'daki linççilerin sahiplenildiği gibi, TUYAB'lı ailelere saldıran ülkücü grubu da, "vatanın gerçek sahipleri" ilan ettiler.

"Devlet hapishaneleri Nazi kampına çevirdi"

İnsan Hakları Derneği (İHD) Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu üyeleri dernek binası önünde basın açıklaması yaparak F tipi hapisanelerde süren tecrit uygulaması ve antidemokratik uygulamaları protesto ettiler. Dernek önünde, "Tecrit zulmüne son" yazılı pankart açarak toplanan Cezaevi Komisyonu üyeleri adına basın açıklaması yapan İHD Şube Sekreteri Ethem Açıkalin, AKP hükü-

metinin de önceki hükümetler gibi tecrite son vermek yerine, daha da ağırlaştırdığını söyledi. Ülkedeki hapishaneleri Nazi kampına benzeten Açıkalin, tecrit işkencesine son verilmesi isteğine karşın Adalet Bakanlığı'nın kulaklarını tıkadığını belirterek, ölüm orucu direnişinde olan Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz'ın yaşamını yitirmesi durumunda sorumluluğun Adalet Bakanı'nda olacağını kaydetti.

Açıklamanın ardından komisyon üyeleri dernek binası önünde beş dakikalık oturma eylemi yaptılar.

Tutsak yakınları İHD'de basın açıklaması yaptı

Yaşanan olayların ardından tutsak yakınları, akşam saatlerinde İstanbul'a dönerek İHD İstanbul Şubesinde konuya ilişkin basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasında TUYAB üyeleri adı-

na konuşan Meltem Kuruhan, kalabalık faşist grubun tekme ve yumrukları saldırısına uğradıklarını belirterek, saldırının tecritte bulunan tutuklularla ailelerin iletişimini kesmek amacı taşıdığını dile getirdi. Tutsak yakınları yaptıkları konuşmalarda saldırıyı kınadılar.

"TMY çöpe, halklara özgürlük"

Mersin'de ESP, DHP ve Partizan'ın ortaklaşa düzenledikleri eylemlerin yedinci haftasında da TMY'nin yürürlükten kaldırılması istendi.

ESP, DHP ve Partizan'ın "TMY Çöpe, Halklara Özgürlük" pankartı arkasında ortaklaşa düzenledikleri basın açıklamasında, devrimci demokratik kurumlara ve özellikle sosyalist basına yönelik saldırıların daha da pervasızlaşmasına neden olan yeni TMY'nin yürürlükten kaldırılması istendi.

Taşbina önünde düzenlenen eylemde basın

açıklamasını okuyan Bülent Öner, TMY'nin son icraatı olan Özgür Gündem gazetesine verilen 15 günlük kapatma cezasının basın özgürlüğünü yapılmış bir saldırı olduğunu belirtti. Öner ayrıca, İstanbul'daki evinde tecritin kalkması talebiyle ölüm orucu direnişini sürdüren Av. Behiç Aşçı'ya devletin zorla müdahale hazırlığını da direnme hakkına yapılan bir saldırı olarak nitelendirerek, Adalet Bakanlığı'na tecrit sorununun çözümü konusunda adım atmaya çağırıldı.

Ekmek alacak parası olmayanlar, ilginç bir dayanışma örneği sayesinde ekmek sahibi olabiliyor. 'Askıda Ekmek' adı verilen bu kampanya ile fakir vatandaşlar ücretsiz ekmek alırken yoksul insanlara yardım etmek isteyen insanlara fırınlar aracılık ediyor

Ekmek alacak parası olmayanlar, ilginç bir dayanışma örneği sayesinde ekmek sahibi olabiliyor. 'Askıda Ekmek' adı verilen bu kampanya ile fakir vatandaşlar ücretsiz ekmek alırken, yoksul insanlara yardım etmek isteyen insanlara fırınlar aracılık ediyor. Fakat her yerde olduğu gibi bürokrasi yine karşımıza çıkıyor ve yardım alacak kişilere fakirlik belgesi şartı koyuyor.

Askıda ekmek kampanyası kısaca şöyle özetlenebilir: Fırına giden bir müşteri 'üç ekmek, biri askıda olsun' der ve üç ekmek parası verir. Fırıncı da iki ekmeği müşteriye verir, tabelaya da bir ekmek yazar. Başka bir müş-

teri daha gelir 'iki ekmek, biri askıda olsun' der ve iki ekmek parasını fırıncıya verir. Fırıncı ekmeğin tekini müşteriye verir ve tabelaya bir ekmek daha ekler. Ardından parası olmayan biri gelerek 'iki askıda ekmek verir misin' der ve ekmekleri ücretsiz alır.

Yurtdışında birçok cafe, lokanta ve fırında uygulanan bu ilginç dayanışma ülkemizde de bazı fırınlarda uygulanmaya başladı. Bu dayanışma örneğinde yardım eden ve yardıma ihtiyacı olan kişiler birbirini görmüyor. Yardım yapacak kişiye işyeri aracılık ediyor. Yalnız ülkemizin bir farkı var, o da bürokrasinin de yardıma el atıp fakirlik belgesi şartı koyması.

Halk arasında ilginç bir dayanışma örneği “Askıda Ekmek”

Hasan İsmail Orhan

“Yardım eden kişi ekmek aldığı sırada örneğin beş liralık yardım yapıyor, biz de o parayı ekmek hesabına çevirip tabelaya yazıyoruz. Yardıma muhtaç kişi gelip tabelaya ekmek olduğunu görünce biz de ona verip tabeladan siliyoruz”

Şakir Polat

“Yardıma muhtaç kişi kapı kapı dolaşıp ekmek dileneceğine buradan gelip alıyor. Kimse kimseyi görmüyor bu yardımda, dolayısıyla yardım edilen kişinin gururu incitilmeden ihtiyacı görülüyor”

İnsanlar kampanyadan memnun

İstanbul, Maltepe'de bulunan Mevlana Ekmek Fırını işletmecisi Şakir Polat, üç aydır bu uygulamayı başlattıklarını, vatandaşların kampanyadan son derece memnun olduğunu ve günde 15-20 kişinin ücretsiz ekmek aldığını söylüyor. Kampanyanın sürekli olacağını belirten Polat, “İnsanlar, gariban ve fakir insanlara yardım etmek istiyor, fakat bunu direk yapamıyor, o kişileri bulamıyor ya da onurunu kırmak istemiyor bir şekilde. Yardıma muhtaç kişi kapı kapı dolaşıp ekmek dileneceğine buradan gelip alıyor. Kimse kimseyi görmüyor bu yardımda, dolayısıyla yardım edilen kişinin gururu incitilmeden ihtiya-

cı görülüyor” dedi. Kendilerinin de bu şekilde zarara uğramadığını aktaran Polat, kampanyadan yararlanmak isteyenlerin fakirlik belgesini göstermeleri gerektiğini söyleyerek, “Çoğu kişinin fakirlik belgesi var zaten, daha çok onlara veriyoruz ama durumu olmayan, fakirlik belgesini nasıl alacağını bilmeyen fakir insanlara da yine ekmek veriyoruz” şeklinde konuştu.

Bürokrasi devreye giriyor

Maltepe'deki Teze Ekmek Fırını çalışanı Hasan İsmail Orhan ise, çalışmayı Maltepe Belediyesi ile ortak yürüttüklerini, yardım alacak kişilerin Belediyenin Sosyal İşler Müdürlüğü'nden fakirlik belgesi alması gerektiğini ifade etti. Belediye ile anlaşmalı

olarak üç aydır bu kampanyayı yürüttüklerini dile getiren Orhan, “Yardım eden kişi ekmek aldığı sırada örneğin beş liralık yardım yapıyor, biz de o parayı ekmek hesabına çevirip tabelaya yazıyoruz. Yardıma muhtaç kişi gelip tabelada ekmek olduğunu görürnce biz de ona verip tabeladan siliyoruz verdiğimiz ekmek kadar. Belediyeye fakir kişilere fakirlik belgesi veriyor ve bize diyor ki şu kişiye günlük şu kadar ekmek verilecek, biz de veriyoruz. Bu şekilde ekmek alan kişiler hayır duası ediyorlar, Allah razı olsun deyip teşekkür ediyorlar” şeklinde kampanyayı anlattı. Orhan, bunun dışında fakirlik belgesi olmayan kişilerin de gelip ekmek istediğini fakat onlara ekmeği kendi bütçelerinden verdiklerini söyledi.

Sen misin Kemalizm'e laf söyleyen

İzmir'de AKP Gençlik Kolları'nın düzenlediği bir panele katılan Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi öğretim üyesi Prof. Dr. Atilla Yayla, Kemalizm ve Atatürk hakkında söylediği sözlerle sistemin omurgasını oluşturan Kemalizm'in egemenler tarafından nasıl da kutsanmış ve dokunulamaz bir yerde durduğunu gözler önüne serdi.

AKP İzmir İl Gençlik Kolları tarafından düzenlenen “Avrupa Birliği ve Türkiye ilişkilerinin toplumsal etkileri” konulu panelde, “Kemalizm ilerlemeden çok gerilemeye tekabül eder. Kemalizm medeniyeti

çözücü bir süreçtir. AB sürecinde artık bizlere 'Neden her yerde bu adamın heykelleri, fotoğrafları var' diye soracaklar. Üstünü örtmezsiniz. Bu mutlaka tartışılacaktır” dedi ve başına gelmeyen kalmadı. Egemenlerin sözcülüğünü yapmayı görev bilen gazeteler hemen bir saldırı kampanyası başlattırken, Yayla'nın ders verdiği Gazi Üniversite-si yönetimi de hakkında soruşturma açtı.

Prof. Atilla Yayla'ya Rektör Darbesi

Gazi Üniversitesi (GÜ) Rektörlüğü, “Kemalizm ilerlemeden çok gerilemeye te-

kabül eder” diyerek bir anda gündeme oturan Prof. Dr. Atilla Yayla'nın üniversitede ders vermesine engel koydu ve hakkında soruşturma başlattı. Paneldeki konuşmasından kısa bir süre sonra GÜ yönetimi, Yayla'nın Atatürk ile ilgili yapmış olduğu konuşmalarının, üniversitenin tümünde infial yarattığını belirterek, “Bu öğretim üyesi, bugünden itibaren ders vermekten uzaklaştırılmıştır” şeklinde açıklama yaptı.

Yayla uzaklaştırılan ilk akademisyen miydi?

Bugün Prof. Dr. Atilla Yayla'nın başına gelmekte olanlar geçmişte başka akademisyenlere de oldu, doktor ünvanı dahil akademik ünvanlarını kaybedenler oldu. Geçmişte üniversiteden atılanlar İslamcı, devrimci veya Kürt oldukları için basında çok da fazla tartışılmadılar. Bu sefer karşımızdaki kişi ne İslamcı, ne devrimci, ne de Kürt olduğu için daha fazla tartışılıyor. Ancak, o da diğerleri gibi devletin temel özelliğine dokundu. Buna egemenlerin tahammülü olamazdı elbette.

AKP panikledi

Konuşmanın yapıldığı etkinliğe ev sahipliği yapan AKP de tedirginliğe kapılarak, Yayla'ya saldırdı.

Adı irtica tehlikesi ile birlikte anılan AKP ve temsil ettiği klik, Yayla'nın bu çıkışı nedeniyle panikleyerek, zaman geçirmeden Yayla'nın konuşmasının kendisini bağladığını ve bu ifadelerin partilerine mal edilmemesi gerektiğini belirtti.

Bazılarının, Prof. Yayla'nın Atatürk ile bir sorununun olmadığını, ancak Kemalizm'in katı bir ideolojik formata büründürülmesinden rahatsız olduğunu söyleyerek,

açıkça olmasa da Yayla'yı savunmak istemeleri de bir işe yaramadı. Yayla hem üniversitedeki görevinden oldu, hem de medya aracılığıyla teşhir edilerek itibarı zedelenmek istendi.

AKP İzmir Milletvekili Zekeriya Akçam, Prof. Dr. Yayla'nın sözlerini talihisz sözler olarak niteleyerek, “Prof. Yayla'nın bu sözleri ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirilmeli ve partiye mal edilmemeli. Söylediklerine kesinlikle katılmıyorum. Tezine de itiraz ettim. Bir partinin çatısı altında böyle konuşmamalıydı. Gitsin reklamını başka yerde yapsın, onun yeri burası değil” şeklinde konuştu.

Konuyla ilgili olarak TBMM Başkanı Bülent Arınç da, “Atilla Yayla, tasvip edilmeyen bazı şeyler söylemiş olabilir, ancak bundan dolayı bir linç kampanyasına girilmesini ifade özgürlüğü açısından çok tehlikeli ve yanlış buluyorum. Bu kampanyanın içerisinde olanları da kınıyorum.

Atatürk, hepimizin ortak değeridir. Cumhuriyetimizin kurucusudur, bağımsızlık mücadelemizin ender büyük komutanlarından birisidir ve bugün Türkiye'de Atatürk sevgisi yerleşmiş ve köklemiştir. Atatürk'ün hatırasına alenen hakaret etmeyi yasaklayan bir kanun da bulunmaktadır” dedi. Atilla Yayla'nın konuşmasında, Atatürk'ü aşağılayan, küçülten, ona açıkça hakaret eden bir cümle bulunmadığını belirten Arınç, “Öyle olsaydı buna hepimiz tepki gösterir, hepimiz kınar, esasen kanunen suç olduğu için de bir şekilde yargı önüne çıkardı. Ancak takip edebildiğim kadariyle Atilla Yayla, Atatürkçülük ideolojisi olarak konuşulan, Kemalizm olarak söylenen bazı konularda eleştiriler yapmıştır. Bu eleştirileri sadece o da yapmıyor. Türkiye'de pek çok insan bu konuda fikirlerini söylemiş olabilir” dedi.

Önlük ve şapka ile gazete satmak yasak

Terörle Mücadele Yasası'nın yürürlüğe girmesinin ardından gelen saldırılardan ilki Gündem gazetesine yönelik kapatma kararı alınması ve Gaye operasyonu ile onlarca devrimcinin tutuklanması oldu. Gaye operasyonunda basılan gazete, radyo, sendika, kitle örgütleri bürolarından, sokak ortasından gözaltına alınan onlarca kişi F tipi hapisanelerde tecrite altına alındı. Gaye operasyonunun dava dosyasına gizlilik kararı konularak, sebeplerinin kamuoyu ile paylaşılması da engellendi. Açıklanan gerekçelerdeki tek iddia, iki yıl boyunca izlendiği söylenen Marksist Leninist Komünist Partisi (MLKP)'nin faaliyetleri ve tutuklananların MLKP üyesi oldukları iddiası oldu.

Polisin yürüttüğü Gaye operasyonuna karşılık saldırıya uğrayan kurumlardan Ezilenlerin Sosyalist Platformu, “Özgürlük istiyoruz” adlı bir kampanya başlatarak, Gaye operasyonu ile hukuksuz bir biçimde tutuklanan onlarca kişinin serbest bırakılması için çalışmalar yürütmeye başladı.

Birçok ilde sürdürülen kampanya ile Gaye operasyonu'nun hukuksuzluğu teşhir ediliyor. Ancak bu kampanyanın yürütücüleri de yine polisin engelleriyle karşı karşıya kalıyorlar.

Atılım ve T. Demokrasi satışı engellendi

18 Kasım tarihinde, Ankara Yüksel Caddesi'nde “Özgürlük İstiyoruz” kampanyası ile ilgili basın açıklaması yaptıktan sonra, Atılım gazetesi ve Toplumsal Demokrasi gazetesinin dağıtımını yapan ESP'lilere polis azgınca saldırdı.

Yüksel Caddesi'nde ESP temsilcisi Mehmet Ali Tosun'un okuduğu açıklamada, F tiplerinde uygulanan tecrit ve işkence politikasının devam ettiği, hapisanelerde tretman uygulamalarını reddeden tutusklara keyfi bir biçimde görüş ve iletişim yasakları getirildiği belirtildi. Açıklamanın ardından ESP üyeleri, şapka ve önlük giyerek Atılım gazetesi ve T. Demokrasi gazetesini dağıtmak isteyince polis önlük ve şapkaların çıkartılmasını dayattı. ESP'iler bu dayatmayı kabul etmeyince, çevik kuvvet polisleri gazete satan ESP'lilere saldırarak, 12 kişiyi zorla gözaltına aldı.

Saldırının ardından aynı gün Yüksel Caddesi'nde birçok devrimci kurumun da desteğiyle basın açıklaması yapan ESP'iler, polis saldırısını kınadılar.

Polis bu kez engellemeyemedi

Bu saldırıdan bir hafta sonra, “Özgürlük istiyoruz” kampanyası vesilesiyle yine Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yapan ESP üyeleri, açıklamanın ardından Atılım gazetesi dağıtmaya devam ettiler. Ancak bu sefer yanlarında gazetemiz, Alinteri gazetesi, Kaldıraç ve Marksist Bakış dergisi de vardı. Birlikte yarım saat süreyle yapılan yayın satışı, önceki hafta yapılan saldırıya verilen bir cevap oldu.

Devlet terörüne karşı

Birleşik devrimci mücadele

MLKP Avrupa Komitesi, TKP/ML Yurtdışı Bürosu, MKP Yurtdışı Yürütme Komitesi, HÖC, TKIP Yurtdışı Örgütü, TIKB Yurtdışı Komitesi ortak bir açıklama yayınlayarak ESP'nin yürüttüğü “Özgürlük istiyoruz” kampanyasını desteklediklerini açıkladılar.

Köyümüz çöplük olmasın

Manisa'nın Develi Köylüleri, köylerine kurulmak istenen çöplüğü protesto etmek için, İstanbul'da, ellerinde süpürgelerle eylem yaptılar.

İstiklal Caddesi'nde biraraya gelen Develi Köylüleri, köylerine kurulmak istenen çöplüğe karşı çıkmak için, ellerinde süpürgeleri ve yalın ayaklarla İstiklal Caddesi'nde yürüyüş düzenlediler. Yanlarında getirdikleri süpürgelerle İstiklal Caddesi'ndeki

çöpleri süpüren köylüler adına açıklama yapan Bergama Köylüleri Sözcüsü Oktay Konyar, Develi Köyü'nde yapılacak olan çöp deposuna karşı çıkmak için böyle bir eyleme başvurdıklarını söyledi.

Uzak yollardan geldiklerini ve demokratik haklarını kullandıklarını belirten Konyar, “Dünyanın en verimli topraklarına köylülerin onayı alınmadan çöp depoları yapılıyor. Kimyasal atıklar, çöp atıkları ora-

ya dökülecek. Kimse mahkeme kararlarını ciddiye almıyor. İktidarın 'Ben yaparım' anlayışı var. Bu bir demokratik tepki hakkıdır ve biz bu hakkı kullanmaya geldik. Köyümüzde çöp istemiyoruz” şeklinde konuştu.

Yürüyüş esnasında çevik kuvvet otobüsleri önünde kısa bir süre oturma eylemi yapan köylüler, açıklamanın ardından Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyüş düzenlediler. Galatasaray Lisesi'nden tekrar İmam Adnan Sokağı'na kadar tek sıra halinde yürüyen köylüler, sessiz bir şekilde eylemlerine son verdi.

“Egemenlik kayıtsız şartsız emperyalistlerin”!

1987 yılında AB’den yaptığımız ithalatın tutarı 2 milyar dolar iken, bu tutar 1996’da 4 kat artarak 8 milyar dolara, 2004 yılında ise yaklaşık 10 kat artarak 19 milyar dolara ulaşmıştır

1989 yılında Turgut Özal; “AB’ye alınmak da Gümrük Birliği’ne gireceğiz” sözleriyle, AB’yle ilişkilerde yeni bir sürecin işaretini veriyordu. Bu sürecin özlü ifadesi; AB’ye bağımlılık ilişkilerinin artırılmasıydı. Özal’ın bu sözlerle ilk adımını attığı bağımlılığın derinleştirilmesi süreci, 1995 yılında Gümrük Birliği’nin imzalanarak resmen yürürlüğe girmesi ile daha da yakıcı bir hal aldı.

Gümrük Birliği antlaşmasının imzalanmasının ardından ülkemiz ekonomisinde sanayi-tarım sektörünün içinde bulunduğu kriz daha da içinden çıkılmaz bir hal almaya başladı, dış ticaret açıkları hızla arttı. Gümrük Birliği antlaşması ve akabinde alevlen (diril)en AB’ye üyelik tartışmalarının gölgesinde, ülkemizdeki büyük ölçekli devlet işletmeleri (KIT) bir bir özelleştirilerek yabancı tekelere satıldı, sosyal güvenlikten yargı, sübvansiyondan Doğrudan Gelir Desteği’ne, oradan birçok yasal düzenlemeye varıncaya kadar birçok konuda yapılacak “düzenleme”ler Avrupa Birliği Katılım Belgesi çerçevesinde belirlenmeye başlandı.

“Ben ülkemi pazarlamakla mükellefim” diyen Tayyip Erdoğan, Özal ve öncellerinin kendisine devrettiği bayrağı daha da ileri taşıyarak, ülkemizin talan edilmesi sürecine büyük bir ivme kazandırdı. Yabancı te-

kellerin ve onların ülkemizdeki uşaklarının her türlü talimatını yerine getiren Erdoğan’lı AKP hükümeti üretimin artırılması için hiçbir adım atmadı, çıkarttığı “imtiyaz yasaları” ile ülkemizi tam bir ithalat cenneti, yabancı ülkelerin pazarı haline getirdi.

AB’nin 5. büyük pazarıyız!

Bu politikaların bir sonucu olarak, yıllardır devletin üye olmak için onlarca uyum yasası çıkarttığı, ülkemiz tarımını-sanayisini avucuna terk ettiği Avrupa Birliği’nin en çok mal sattığı 5. ülke olduk. Bu yılın Ocak-Temmuz ayları arasındaki dönemde AB’den yapılan ithalat (mal alımı) geçen yıla oranla yüzde 18 artarak, 27 milyar Euro’ya ulaştı. Buna karşın AB’ye yapılan ihracat (satış) ise 22.3 milyar Euro oldu. Yani şu son günlerde sıkça sözü edilen dış açığımıza (dışardan alınan mallar ile dışarı satılan malların tutarı arasındaki fark) 4.8 milyar Euro daha eklenmiş oldu.

Bu durumu olağan, sıradan karşılayanlar olabilir. Ancak şöyle bir geçmişe uzanıp, AB’den satın alınan mallar için yapılan ödemelerin ne denli büyük bir artış gösterdiğine bakıldığında, durumun hiç de öyle basite alınamayacağı rahatlıkla görülecektir. Zira 1987 yılında AB’den yaptığımız ithalatın tutarı

rı 2 milyar dolar iken, bu tutar 1996’da 4 kat artarak 8 milyar dolara, 2004 yılında ise yaklaşık 10 kat artarak 19 milyar dolara ulaşmıştır. Bu rakam (19 milyar dolar) ülkemizde bir yılda elde edilen toplam kazancın yüzde 20’sini oluşturmaktadır!

AB’ye üyelik için dayatılan her anlaşmayı tereddütsüz imzalayan devlet, 25 Nisan 1997 yılında AB ile “Tarım ürünleri ticaretinde karşılıklı tanınacak tavizler” ile ilgili bir protokol imzaladı. Bu protokol gereğince AB’den ülkemize giren tarım ürünlerinden alınan vergi yüzde 22 düşürülürken, yine bu ürünlerden

alınan gümrük vergisi de yüzde 11 azaltıldı. Aynı durum, AB’den ithal edilen birçok ürün için de geçerlidir. Elbette diğer ülkelere (ABD, Rusya vb) yapılan ithalatlar için de büyük oranda vergi indirimi yapılmıştır.

Ayrıca izlenen bu politikalar ve içine girilen bu sürecin etkisi ile 1995’ten sonraki dönemde, milli gelir % 9.4 küçülmüştür. AB ile dış ticaret açığı 57 milyar dolara ulaşmıştır. İthalat nedeni ile yüz binlerce küçük işyeri kapanmış, binlerce kişi işsiz kalmıştır. Ülkemizdeki yabancı mal oranı yüzde 20’den yüzde 60’a yükselmiştir.

Akıyl işçisi g(ö)revde

Diyarbakır’da bulunan Akıyl Tekstil Fabrikası’nda çalışan 400 işçinin, çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebi ile başlattıkları grev 15. gününü geride bıraktı.

16 Kasım günü greve başlayan TEKSİF Sendikası’na üye işçilere hitaben bir konuşma yapan TEKSİF Genel Sekteri Kadir Burhan, iki yıldır insanca bir yaşam için mücadele ettiklerini, bu hak arama mücadelesinde işveren tarafından işçilerin tehdit edildiğini ve işçilerin keyfi bir şekilde işten çıkartıldığını belirterek, talepleri karşılanıncaya dek eylemlerini sürdüreceklerini söyledi. Bir süre önce işten atılan 120 işçi de greve katılarak arkadaşlarına destek veriyor.

Tuzla Deri-İş’te yönetim değişikliği

İstanbul Tuzla’da, deri işçilerinin örgütlendiği Türk-İş’e bağlı Deri-İş sendikası, 19 Kasım tarihinde 28. Olağan Kongresini gerçekleştirdi. İçmeler Düğün Salonu’nda gerçekleştirilen kongrede eski Şube Başkanı Hasan Sonkaya’nın başında bulunduğu liste ile geniş bir ittifakın belirlendiği ve başında Binali Tay’ın bulunduğu iki liste yarıştı. Binali Tay’ın başında bulunduğu ittifak listesi 73’e karşı 121 oyla seçimleri kazanırken, Binali Tay Tuzla Deri-İş sendikasının yeni başkanı oldu.

Kongreden izlenimler

Hasan Sonkaya’nın başında bulunduğu yönetim sürecinde, Dünya Deri ve Cevahir Deri gibi direnişlerin yaşadığı başarısızlık, sendikanın üye sayısındaki düşüş, Sonkaya’nın listesinin kaybetmesinin belirgin sebepleri olurken, ittifak listesinde yer alanlar ve işçiler, Sonkaya yönetimini işçilerle ilgili gündemleri onlardan bağışmsz, kopuk ele almakla eleştirdiler. Sendikanın tabandan koptuğu, işyerlerinden ayaklarını kestiği de eski yönetim getirilen eleştiriler arasında yer alırken, yeni yönetim Sonkaya yönetimini bürokratlaşmakla eleştirdi.

Eski yönetim, ‘başardım’ demenin ötesine geçmeyen, özleştirdiren uzak bir tutum içerisinde olurken, muhalif liste ise sorunlara işaret etmekle beraber, program düzeyinde kimi eksikliklere sahip bir tablo çizdi. Kürsünün, dünyada ve ülkemiz gündemini tartışma, işçi sınıfının ve halk kitlerinin sorunlarına eğilme ve çeşitli düzeyde öneri yapma noktasında eksik kaldığı da dikkat çekti. Kongrede dikkat çeken bir başka nokta ise delegelerin Kazlı Çeşme mücadele günlerine vurgu yapmaları ve yeni yönetimin de konuşmalarında tarihsel miraslara değinerek, çıkış yoluna yeni şube başkanı Binali Tay’ın; “Sorunlarımız var, ama işçiler de var” diyerek sorunların çözümünü sağlayacak yegane gücün işçiler olduğuna dikkat çekmesi ise, yeni dönemde izlenecek pratik hatta işaret etmesi açısından önemlidir.

“Sağlığımıza Dokunma”

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası’nın 13 Kasım’da Edirne ve Van’dan başlattığı “Sağlıkta Yıkımı Durduralım” yürüyüşü 17 Kasım günü Ankara’da yapılan kitlesel bir eylem ile son buldu.

Hacettepe Üniversitesi Heykel önünde biraraya gelen yürüyüş kolları buradan sloganlarla Abdi İpekçi Parkı’na yürüdü. Burada konuşan SES Genel Başkanı Köksal Aydın, sağlıkta dönüşüm adı altında yıllardır yıkım politikalarının hayata geçirildiğini ifade ederek; “Onların dönüşüm dediği hadise para babalarının cebini doldurma hadisesidir. 70 milyon

masını noktaladı.

Aydın’ın ardından TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. Gencay Gürsoy ve KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul da birer konuşma yaparak, sağlık hakkı mücadelesinin emeğin egemen olduğu bir dünya mücadelesi ile birlikte yürütülmesi gerektiğini, dolayısıyla uzun erimli bir mücadele olduğunu vurguladılar.

Çeşitli demokratik kitle örgütleri, siyasi parti ve emek örgütlerinin de destek verdiği eylem, devletin sağlık alanında sürdürdüğü

için sağlığı paralı hale getirme hadisesidir” dedi. SSK’ların devrini de eleştiren Aydın; “Ya sağlık hizmetini piyasaya devredeceğiz, ya da nitelikli, eşit, ücretsiz kamusal sağlık hizmetini tercih edeceğiz. Biz ikinciye seçiyoruz. Bunun için 14 Aralık’ta üretimden gelen gücümüzü kullanacağız. Bu kavga bugün başlamıştır. Ama bugünden itibaren büyüyecektir. Bugün çocuklarımızın geleceğine sahip çıkmaya günüdür. Her şeyin başı sağlık, sağlıkta yıkımı durduralım” ifadeleri ile konuş-

masına karşı mücadelenin büyütülmesi çağrısı ile son buldu.

İzmir’de 10 binler sağlık hakkına sahip çıktı

İzmir Sağlık Platformu tarafından 26 Kasım günü “Sağlıkta Yıkımı Durduralım” mitingi düzenlendi.

Birçok demokratik kitle örgütü, sendika ve siyasi partinin de katılarak destek verdiği miting, Cumhuriyet Meydanı’nda kitlenin toplanması ile başladı. Sloganlar ile İzmir Gündoğdu Meydanı’na yürünen yaklaşık 10 bin kişi, sağlık ocaklarının kapatılmak istenmesine, sağlığa çok düşük miktarda bir bütçenin ayrılmasına, sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesine ve hükümetin IMF ve Dünya Bankası tarafından dayatılan politikalar ile ülkemizi sürüklediği yıkıma tepki gösterdi.

Mitingde yapılan konuşmalarda; ülkemizde 45 yıldır sağlık hizmeti veren sağlık ocaklarının kapatılmasının yoksul halkın sağlık hakkına büyük bir darbe vurulması anlamına geldiği, bu uygulama ve sağlığın ticarileştirilmesi sonucu insanların hastane kapılarında ölüme terk edileceği vurgulanarak, “Parası olan sağlık hizmetinden faydalananacak, olmayan ölümü bekleyecek” denildi.

Öte yandan SES üyeleri Antalya’da da bir yürüyüş yaparak sağlıkta yaşanan yıkımı protesto etti.

Çiftçinin öfkesi sokağa taşı

Mersin’de, narenciye üreticilerinin, devletin yıllardır IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kurumların dayattığı politikaları uygulaması nedeniyle her geçen gün artan sorunlarını dile getirmek amacıyla düzenledikleri mitingte polis saldırarak, çok sayıda narenciye üreticisini darp etti.

Mezitli’de bulunan Menderes Mahallesi Yeşil Sahil Sulama Birliği önünde toplanan binlerce na-

renciye üreticisi, devletin sürekli dışarıdan alımı cazip kılarak ithalatın önünü açtığını, üretim giderlerini (mazot, gübre, sulama vb) artırarak ülkemiz üreticisini ithal ürünlerle rekabet edemez hale getirdiğini dile getirerek tarımda yaşanan yıkıma tepki gösterdiler. Uygulanan tarım politikaları sonucu çiftçinin yok olmak üzere olduğuna dikkat çeken narenciye üreticileri, “Bittik, yok olduk. Bağ-

mızı, bahçemizi sattık. Sıra evimize geldi” diyerek çiftçinin yaşadığı yıkımı dile getirdiler. Narenciye üreticilerinin kamyonetlerle getirdikleri limon ve mandalinaları yere dökerek ezdikleri mitingde kitle adına Ahmet Şenayır bir konuşma yaparak; “Son yıllarda köylünün, çiftçinin, narenciye üreticisinin hali perişan olmuştur. Hükümetin, IMF’nin direktifleriyle uyguladığı tarım politikası, tarımla geçimini sağlayan ülke insanını akıl almaz derecede sıkıntıya sokmuştur. Bundan 4-5 yıl önce kilosu 70-80 kuruş olan narenciye son yıllarda dibe vurmuştur. Türkiye’nin tarım toplumu olduğu göz ardı edilmemeli, hükümet köylüye, çiftçiye sırtını dönmeli. Altını çizerek söylüyorum, köylüsüne, çiftçisine sırtını dönen hükümete, bu toplum da sırtını dönmektir” dedi.

Konuşmaların ardından, “Hükümet istifa” sloganlarıyla D-400 karayoluna doğru yürüyüşe geçen üreticileri, yol girişinde çevik kuvvet polisi engelledi. Ancak tüm engellemelere rağmen yolu trafiğe kapatan ve limon-

mandalinaları yola dökten üreticiler, polisin saldırısına uğradılar. Yaşanan gerginliğin ardından narenciye üreticileri eylemlerini sona erdirdiler.

Limon üreticisi yol kesti

Mersin’in Erdemli İlçesi’nde düzenlenen Limon Hasat Günü’nde limon üreticileri, ürettikleri limonun para etmediğini ve dalında çürüdüğünü söyleyip hükümete tepki göstererek D-400 yolunu trafiğe kapattılar.

Mersin Narenciye Tanıtım Grubu’nun, narenciyein tüketimini teşvik etmek amacıyla Erdemli İlçesi’ne bağlı Tömük Beldesi’nde düzenlediği Limon Hasat Günü’nde, ürettikleri ürünün para etmediğini ve dalında çürüdüğünü belirterek, narenciyeye verilen teşvik priminin artırılmasını isteyen üreticiler, hükümet aleyhine slogan attılar.

Yaklaşık 15 dakika boyunca yolu trafiğe kapatan limon üreticilerine jandarma saldırarak, 5 kişiyi gözaltına aldı.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun Baştuğ

Değişmez kılınan statüko yıkılmaya mahkumdur

Devrim mücadelesinin birer aracı olarak örgütlenen ya da ekonomik-demokratik amaçlarla oluşturulan ve devrimci öznelerin de dahil olarak devrim mücadelesinde doğru bir şekilde konumlandırmaya, etkin bir şekilde harekete geçirmeye çalıştığı kurumlar, tüm bu müdahalelere karşın süreç içinde statükoculuğun hakim olduğu alanlar haline gelebilmektedir. Bu tehlike bilhassa sendikalar vb emek örgütlerinde, ekonomik taleplerin esas alınarak, işçi sınıfının nihai hedefinin ikinci plana itilmesi sonucu hayat bulmaktadır.

Ne var ki; sistemin saldırılar karşısında, doğru bir anlayış ekserinde konumlanamayan, kendisine yüklenen misyonu yerine getirmeyen, bürokratik-statükocu bir çizgiye evrilen mevcut oluşumların tümü, onu oluşturan bireyler veya dış etkenler tarafından yıkılma teşebbüsüne karşı karşıya kalmaya mahkumdur.

Elbette söz konusu kurumların olumlu ya da olumsuz bir pozisyona taşıyacak olanlar, tepeden aşağı o kurumun bünyesinde faaliyet yürüten bireyler, bu bireylere yön veren siyaseti çizgidir. Bilinir ki salt başına doğru bir siyaset çizgi belirlemek olayın bir yönü iken diğer yönü ise o siyaset çizgiyi kitlelere taşıyacak olan kadrolara, aktivistlere yedirebilmektir. Dolayısıyla kimi zaman bir kurumun bünyesinde yer alan (en alttan en üste) kişiler, sahip olunan çizgiyle gelişebilmekte, bu gelişmeyi sistematik bir hale getirebilmektedirler. Böyle durumlarda doğru çizgi ile sistematik (devamlı olarak) bir şekilde gelişen, gerçekliğe hizmet etmeyen, biling bulanıklığı yaratan ve ezilen yoksul kesime doğru politikaları götürmeyenler; bizlerin bakışımız ne olursa olsun, bizlere rağmen bertaraf edileceklerdir.

Uzun yıllardan beri sendikal alanda yaşanan sıkıntılar dile getirilirken, kimi subjektif hatalara düşüldüğünden, asıl tikanıklığın nerede yaşandığına kanaat getirilemiyordu. Hal böyle olunca, dönüp-dönüp aynı noktaya gelmemek elde değildi. Önceki sayımızda da genel hatlarıyla, bizden gözükümlerin bizleri ne derece temsil ettiklerini, bu kişilerin gerçek anlamıyla bizden olup olmadıklarını sorgulamış ve reformizmin arifesindekilerin bizimle ilişkileri şeklinde irdelemiştik. Üzerinde fikir yürüttüğümüz bu sorunlar, bugün olduğu gibi, bundan sonra da kılınması gerek handikaplardan biridir.

Yöneticilik; belli çevrelerin ihtiyaçlarını giderme görevi değildir. Kendisini yönetime taşıyanların değil, sömürüye ve baskıya maruz kalan tüm çalışanların sözcülüğü yapılmalıdır. Sömürülen, baskıya maruz kalan veya işten atılma riskiyle karşılaşan işçilerin sesi olunmadığında, işçi-emekçilere süreklileşmiş bir önderlikten bahsetmemiz mümkün olmaz.

Tüm yanlış ve eksiklikler bir yana, çıkar ilişkilerine göre şekillenmiş bir oluşumun, dinamik bir çalışma alanında, tehditvari davranışlarla, bu işi daha fazla götürmesinin olanağının olmadığı kerelelere kez açığa çıkmıştır. Asgari noktalarda birleşmenin ve mücadeleyi bir üst seviyeye taşınmanın olanakları mevcutken, ben merkezci anlayıştan kaynaklı, ‘herkes işine baksın’, ‘nasıl olsa kongreyi ben kazanırım’ dedirten pragmatist anlayışın, birlikte iş yapma kültürüne mağlup oluşu, hangi haklı gerekçelere dayandırılabılır, nasıl izlenebilir? Yaşamın tüm alanlarında birliği yadsımadan mücadeleyi, mücadeleyi yadsımadan birliği ve bunun sonucu olarak daha üst seviyede bir birliği yaratma mücadelesini vermek gerekirken, devrimcilik adına dar grupçu, ben merkezci ve ortak iş yapma kültüründen uzak tutumların sergilenmesi bizim birlik-mücadele, daha üst seviyede birlik anlayışımıza denk düşmemektedir. Bu anlayış küçük burjuva kültürden beslenen; birleştirici değil, dağıtıcı mantığın ürünü olduğunu söylemekte fayda var.

Ağır bir süreçten geçildiği, her kesim tarafından belirtilirken, bu sürecin ihtiyaçlarını yerine getirme noktasında, genel fikirler telaffuz edilip, somuta inildiğinde kör topal yüründüğünü görmekteyiz. Eleştiriye kapalı, benim doğrularım mutlaktr dedirten anlayışların, genel doğruları ne kadar içselleştirdikleri de tartışılmak durumundalar. Siyasetin tamamen çıkar ilişkilerine göre geliştiği bir ortamda, neyin ne kadar doğru olduğuna bakarken, referans gösterilen kaynağın tartışılmaz kılınması, doğruların ortaya konmasını epeyce zorlaştırmaktadır.

Sağımızda-solumuzda yürüyümlerin iktidar iddialarından ziyade, öncelikle bizlerin kendi iddialarımızın arkasında ne derece sağlam durduğumuz önemlidir. Kendi fikirlerine ters düşenlerin, bir çıkmazdan kurtulmaya çalışırken, uyguladıkları yanlış yöntemlerle bir başka çıkmaza girmeleri, bu noktada beslendikleri sınıfsal-ideolojik zemin gereği anlaşılır olsa da, bu durumda bulunanların proletarya biliminin savunuculuğunu yapanlar olmaları ciddi bir sorunsallık teşkil etmektedir.

Bundan kaynaklı kitlelere doğru politikayı götürürken, ortaya konan yanlış-bize ait olsun olmasın- mahkum etmek birinci görevimizdir. Çeşitli entrikalarla yapılacak siyaset tarzı bizlerin doğruları arasında yaşam hakkı bulmamalıdır. Bizlerin çıkarları; ezilen işçi, emekçi ve köylünün çıkarlarıdır. Kendi örgütsel dar çıkarlarımız, ezilen yoksul halkların çıkarlarının önüne geçtiği zaman, bu mücadele belli insanlarla sınırlanıp, geniş kesimlerin mücadelesi olmanın çıkar, devrim-demokrasi mücadelesinin önünde bir engele dönüşür. Komünistlerin görevi kitlelere doğruları aktarıp öncülük etmektir. Devrim, proleter bilinci gelişmiş kitlelerin eseridir.

Demokratik Kadın Hareketi (DKH), geçtiğimiz ay, “Kadına yönelik şiddete karşı örgütlü mücadeleyle” şiarıyla başlatmış olduğu kampanyasını sonlandırdı

Şiddete karşı örgütlü mücadeleye

“25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü” dolayısıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın birçok ilinde kadın örgütleri tarafından eylem ve etkinlikler düzenlendi

İSTANBUL

İstanbul DKH, “Kadına yönelik şiddete karşı örgütlü mücadeleye!” şiarıyla başlattığı kampanyasını, Okmeydanı’nda gerçekleştirdikleri yürüyüşle sonlandırdı.

“25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü” dolayısıyla, 26 Kasım günü Okmeydanı Dikilitaş Parkı’nda bir araya gelen DKH üyeleri “Kadına yönelik şiddete son” pankartı açarak, Okmeydanı Sağlık Ocağı’na yürüdü.

Polis ile kadınlar arasında gerginlik

Okmeydanı Sağlık Ocağı önüne gelecek basın açıklaması yapmak isteyen kadınlarla sivil polisler arasında “yol kapatma” gerekçesiyle gerginlik yaşandı. Gerginliğin ardından kadınlar adına basın açıklamasını okuyan Eylem Yıldız, kadınların yaşamın her alanında emeğine, bedenine, kimliğine yönelik baskı ve şiddete maruz kaldığını belirterek; “Bizler, haksızlığa ve onursuzluğa karşı mücadele yürütürken, tutuk edilen, katledilen, kaçırılarak tecavüze uğrayan kadınlar. Biz, ‘namus’ gerekçesi ile öldürülen, intihara zorlanan, berdellerle takas edilen, ezilen, horlanan Şemseler, Güldünyalar, Kadriyeleriz” şeklinde konuştu.

Terörle Mücadele Yasası gerekçe gösterilerek yapılan saldırılara da dikkat çeken Yıldız, devlet şiddetinin sistematik bir şekilde devam ettiğini belirterek; “Şiddetin karşısında yılmayacak, bizi mağdur kılmaya çalışan egemenlere karşı geçmişten bugüne yükselen direnişler tarihinin öncü kadınlarının yolunda ilerleyerek, örgütlü mücadeleyle güç olma, karşı koymaya devam edeceğiz” şeklinde konuştu.

Açıklamanın ardından şiir ve müzik dinletisi veren DKH’liler, alkışlar eşliğinde eylemlerine son verdi.

1137 kadın “namus” cinayetine kurban oldu

İstanbul’da, Taksim İstiklal Caddesi üzerinde toplanan çeşitli kadın örgütü, siyasi partilerin kadın kolları ve demokratik kitle örgütü üyesi kadınlar, Tramvay Duranğı’ndan Galatasaray Lisesi’ne yürüdü.

“25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü” dolayısıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın bir çok ilinde kadın örgütleri tarafından eylem ve etkinlikler düzenlendi

“Kadına yönelik şiddete karşı birleşelim ve örgütlenelim” yazılı pankart açan kadınlar adına Galatasaray Lisesi önünde bir açıklama yapan Züheyla Gülüm, erkek egemen anlayıştan ve sistemden beslenen “namus” anlayışı nedeni ile her yıl birçok kadının öldürüldüğüne dikkat çekerek; “Türkiye’de, 2000-2006 yılları arasında töre ve namus cinayetleri adı altında 1137 cinayet işlendi” dedi. Kadınlar, açıklamanın ardından “Jin jıyan azadi”, “Kadına yönelik şiddete son” sloganları atarak dağıldılar.

ADANA

Adana Büyükşehir Belediyesi önünde bir araya gelen kadınlar, buradan Çakmak Caddesi’nde bulunan Çakmak Plaza’ya yürüdüler.

Meşaleler ile yapılan yürüyüşte sık sık “Şiddetin kölesi olmayacağız”, “Yaşasın kadın dayanışması” sloganları atan kadınlar, Çakmak Plaza önünde Kürtçe ve Türkçe bir açıklama yaptılar. Tüm dünyada kadınların şiddete maruz kaldıklarına, bu şiddetin kökeninde erkek egemen anlayışın yatığına değinilen açıklamada; kadına yönelik şiddetin ve “namus” cinayetlerinin durdurulması için gerekli yasal düzenlemelerin yapılması istendi. Eylem, çekilen halayların ardından sona erdi.

İZMİR

“Kadına karşı şiddete son” diyen İzmir Demokratik Kadın Hareketi 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’nde, Konak Kemeraltı girişinde bir basın açıklaması yaptı.

Demokratik Kadın Hareketi tarafından yapılan açıklamada 25 Kasım’ın tarihçesine değinilerek Dominik Cumhuriyeti’nden üç kız kardeş Patria, Minerva ve Maria Teresa’nın yaşamlarına mal olan yürüttükleri mücadele anlatıldı.

Kadına yönelik şiddetin geçmişten günümüze çeşitli şekillerde yaşamın her alanında artarak yaşana geldiği ve bunun toplumlar tarafından adeta normal bir şeymiş gibi görüldüğü ifade edilerek şöyle denildi: “Yaşamımızın en doğal ve sıradan bir parçasına dönüşmüş durumdadır şiddet... Pek çok

kadın, şiddeti kader, kadın olmanın kaçınılmaz bir sonucu olarak kanıksayacak kadar kendi yaşamına yabancılaşmış umutsuzluk girdabı içerisinde çarpınarak kaybolmuş silikleşerek öz güvenini yitirmiştir. Silikleşmeye karşı kadının kendi kimliğini kazanmasının yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir. Bizler biliyoruz ki şiddetin her türü gibi kadına uygulanan şiddetin kaynağı da sınıflı toplumdur. Bu gerçeklikten yola çıkarak diyoruz ki; kadına uygulanan şiddete ve her türden gericiliğe karşı sınıf mücadelesinde olmamız gereken safta olarak, geçmişten bugüne yere düşmeyen bu mücadele bayrağını gücümüzü örgütleyerek yükseltelim”.

Basın açıklamasının okunmasının ardından kadınlar sloganlar atarak eylemlerini sonlandırdılar.

Öte yandan Narlıdere Belediyesi Atatürk Kültür Merkezi önünde toplanan bir grup kadın da burada bir basın açıklaması yaparak, kadına yönelik şiddeti protesto etti.

Kadınlar adına basın açıklamasını okuyan Evrim Kubilay; savaşlarda ölen insanlardan daha fazla sayıda kadının öldürüldüğünü, reytingi uğruna kanının onurunun çiğnendiğini belirterek, “namus”, töre adına, devletin “bekası” adına kadınlara yönelik katliamların, tecavüz ve işkencelerin devam ettiğine dikkat çekti. Kadınların, kendilerine yönelen bu şiddete, tacize, tecavüze, cinayetlere karşı koymasının tek yolunun örgütlenmek ve dayanışma içinde bunlara karşı mücadele etmek olduğunu söyleyen Kubilay, bütün kadınları sorunlarına sahip çıkmaya çağırdı.

ANKARA

Ankara Kadın Platformu üyesi kadınlar Sakarya Caddesi üzerinde bir araya gelerek, Abdi İpekçi Parkı’na yürümek istedi. Polis, ‘parkta miting var’ gerekçesi ile yürüyüşe izin vermedi. Bunun üzerine kadınlar Sakarya Caddesi’nde yarım saatlik oturma eylemi yaparak polisin tavrını protesto ettiler. Oturma eyleminin ardından sloganlar atarak yürüyüşe geçen kadınlar, Yüksel Caddesi’nde Türkçe ve Kürtçe basın açıklaması yaptılar.

“Şiddete Hayır Diyoruz, Dayanışmayla Birleşiyoruz, Sesimizi Yükseltiyoruz” pankartının açıldığı eylem, sloganlar ve mücadele çağrısı ile sonlandırıldı.

MERSİN

IHD önünde bir araya gelen Mersin Kadın Platformu, gerçekleştirdiği bir eylem ile kadına yönelik şiddeti protesto etti.

IHD önünde toplanan kadınlar alkış ve sloganlarla Taş Bina önüne yürüdüler. Taş Bina önünde kurumlara adına basın açıklamasını okuyan Hacer Koçak; “Dünya’nın birçok ülkesinde kadın emeği erkekler göre farklı ücretlendiriliyor. Yüzlerce kadın çocuğuna ekmek ve süt alabilmek için bedenini satmak zorunda bırakılıyor. Biz işçi, işsiz, öğrenci ve memur kadınlar olarak her günü 25 Kasım ilan edip kadına yönelik şiddete karşı dün olduğu gibi bugün de, yarı da mücadelemizi sürdüreceğimizi bir kez daha haykırıyoruz. Ayrıca hükümetin kadın örgütlerinin talep ve önerilerini kabul etmesini istiyoruz” dedi.

Eylem, “Jin jıyan azadi”, “Filistinli kadınlar yalnız değildir”, “Şiddetin kölesi olmayacağız” sloganlarıyla son buldu.

KONYA

25 Kasım günü ‘Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’ dolayısıyla

Demokratik Kadın Hareketi üyeleri, Konya’da bir etkinlik düzenledi.

Eğim-Senli kadınlar ile Kadın Meclisi üyelerinin de katılım sağladığı etkinlik saygı duruşla başladı. Daha sonra yapılan söyleşide yapılan konuşmalarda kısaca Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’nün önemine değinilerek, kadınların günümüzde yaşadığı sorunlar üzerinde duruldu. Kadına yönelik şiddeti durdurmanın tek yolunun şiddete karşı kadının isyanının birleştirilmesi, örgütlenmesi olduğunun ve bunun uzun ve sancılı bir mücadele olduğunun ifade edildiği söyleşide, sistemin sürekli olarak kadının özgüvenini baltaladığına dikkat çekilerek; “İnsanlığın yarısını oluşturan kadın, kendi sorunlarını bilince çıkarmada, kendi örgütlülüklerini oluştururken sorununu teminli oluşturan üretim ilişkilerini değiştirme mücadelesini merkeze almalı. Kadın-erkek omuz omuza yeni ve güzel bir dünya için mücadele ederek, mücadele içinde özgürce yaşamayı öğrenebilir” denildi.

Söyleşinin ardından İklimsiz Kadınlar belgeselinin gösterildiği etkinlik, şiir ve müzik dinletisi ile sona erdi.

ÖNCÜ KADIN

Rojda Demir

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından dolayı yayımlayamıyoruz.

Kapılarımız yaşama açıldı bir kere...

Hareketli günler yaşıyoruz. Emperyalizm, insanı ve sevgiyi yutan bir yamyamlıkla saldırıyor. Sermayeyi ve karı kendi tekelinde toplanan her yolunu deniyor. Emperyalistler kendi karakterlerini o kadar içselleştirdiler ki artık açıkça ve pervasızca gerçek niyetlerini ortaya dökmekte bir sakınca görmüyor.

Bugün mevcut siyasi, ekonomik, politik gelişmelerin ve toplumsal çalkantıların gerisinde mutlaka emperyalizmin dolaylı ya da dolaysız müdahaleleri mevcuttur.

Mevcut neo-liberal politikalar insanlığı öldürüyor, onları ve tüm ezilen halkları köleleştiriyor. Ve köleleşen insanlık içerisinde en ezilen kesim olan kadının köleliği o kadar derin ve çeşitli hallerle bürünmüştür ki kadının kendi yaşamındaki belirleyiciliği tamamen yok olmaya yakın bir seyir izlemektedir. Bu vahim durumun yeterince görünür olmamasının nedeni yine emperyalizmin kadını ezmek için kadını ve onun özgürlük ve birey olma düşlerini kullanmasında, kendine göre biçim vermesinde aramak gerekir.

Kadın..Sınıflı toplumların ve özel mülkiyete dayalı sistemlerin dayanak noktalarından kendine en yabancı olan kesim. Ve bu nedenle kadınlardaki en ufak bilinçlenme ve bu bilincin ışığında gerçekleştirilen mücadele, egemen sistemler için en büyük tehlikeyi oluşturmaktadır. Bir düşünün. En mutlu köleler uyanıyor ve üstelik de direniyor! Sadece kölelikten kurtulmak için değil, köleliğin kendisini yok etmek için savaşıyor. Kendindeki gericiğe, gerici sistemle buluşan kadınlığa saldırarak kadar derin bir mücadeleye soyunuyor.

Kolay mı bu mücadele? Kolay mı yüzyılların yüklediği edimden, yaşamdaki dışlanmışlığın kültüründen, yabancılığın kurtulmak?

Elbette değil. Hatta o kadar zor ve karmaşık ki kadınlar açısından çok yönlü mücadeleleri zorunlu kılıyor.

Nereden başlamalı işe? Sadece karşı koymak yeter mi? Ya direndiğimizde karşılaştığımız şiddete karşı ne yapmalı?

Gericiğin şiddetine karşı koymak için bilinçlenmek ve içerisinde bulunduğumuz dünyadaki gelişmeleri algılamak yetmiyor. Şiddetin kökenini, kadın üzerindeki uygulandığı özgülüğü kavramak gerekiyor.

Şiddetin kadına yansıyışını çeşitleri, hedefleri ve alanlarına göre ayırsak da özünde neden ne olursa olsun kadına yönelik şiddetin onun cinsel kimliğine saldırı şeklinde yoğunlaştığını açıkça söyleyebiliriz.

Kadına yönelik saldırıların bu özgülüğü; egemenlerin hem kadın üzerinden topluma ve tüm muhalif-politik kesimlere ve halklara bir gözdağı şeklinde uygulanırken hem de sistem karşı alternatif mücadele içerisinde yer alan kadınlara “kadınlıkları” yani her an öldürülmeye, kirletilmeye ve mağdur bırakılmaya mahkum oldukları, bu “gerçekliklerini” unutarak girişecekleri en küçük eylemin ya da karşı koyuşun cezasının ağır olacağı hatırlatılmak istenmektedir.

Bu gerçeklerin farkına varan ve egemenlere topyekün bir karşı koyuşun yanında onların kadınlığımıza ve kimliğimize yönelik aşağılayıcı ve yok sayan her türlü politikalarına ve uygulamalarına karşı bağımsız kadın mücadeleleri özgülüğünde somut ve çözüme yönelik adımlar atan kadınlar, düzen için çok büyük bir tehlikeyi, kadınların egemenlerin yakasına yapıştığı ve hesap sorduğu bu mevziler, kadının kurtuluş hareketi için olduğu kadar toplumsal mücadelenin de önemli bir dayanağıdır. Çünkü bu mücadele alanı, aynı zamanda egemenlerin kadın üzerinden tüm topluma saldırılarının dayanak noktası olan toplumun namusu olan geleneksel kadına karşı yeni ve özgür kadını yaratma mücadelesiyle feodal değer yargılarını parçalar. Feodal kültürün parçalanmasıyla da kadının yanında erkeklerin ve tüm toplumun da sisteme bütünleşerek içselleştirdiği her türlü burjuva-feodal algılayış, kültür ve mücadele yönteminden köklü bir kopuş sağlanacaktır. Kendini, kendindeki egemen kültürün kadınlık olgusunu parçalama sancısını göze alarak kadının kendisinden başlattığı bu değişim süreci tüm topluma yayılacak kadar güçlü ve köklü bir değişimdir. Bu değişim, kültürel devrimler sürecinin en can alıcı halkalarındandır.

Tüm bu nedenlerle yıllardır bu ülkede bağımsız kadın mücadelesi yürüten Emekçi Kadınlar Derneği’ne yönelik gerçekleştirilen saldırılar tesadüf değildir. Bu saldırı, direngen ve mücadelecili tüm kadınlara ve kadın kurumlarına yöneliktir. Kadın mücadelesini politik bir kimlikle çözümü zorlayan bir mücadele perspektifiyle buluşturan kadınlar, geçmişte olduğu gibi bugün de işkenceye uğruyor, kaçırılıyor ve tecavüze uğruyor. Ancak tüm bu saldırılarla karşı yılmadan mücadele eden kadınları susturamayan erkek egemen düzen, şimdi onun örgütlü mücadelesine yönelik saldırılarını derinleştirerek kadının kendini özgürce ifade etmesini engellemek için onu hapsedmekle yetinmiyor, sesine ve kalemine saldırıyor.

Kadınlar cephesinden güçlü bir karşı koyuşa her zamankinden fazla ihtiyaç var. Egemenlere şu gerçeği hatırlatmalıyız:

Kadının geçmişten bugüne gözyaşlarıyla, ağrılarıyla canıyla ve canıyla kazandığı bu tarihsel deneyimi ve birikimi hiçbir güç hapsedemez. Baskı ve işkencelerle, gürül gürül akan bu coşkun ırmak durdurulamaz. Bedeli ne olursa olsun, kapılarımız yaşama açıldı bir kere...

DEMOKRATİK KADIN HAREKETİ

Yeni Demokratik Devrim Nepal halkının hakkıdır!

Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in diğer "parlamentar" partilerle gerçekleştirdiği 12 maddelik anlayış ekseninde sürdürülen "barış görüşmeleri" yeni bir noktaya ulaşmış durumdadır.

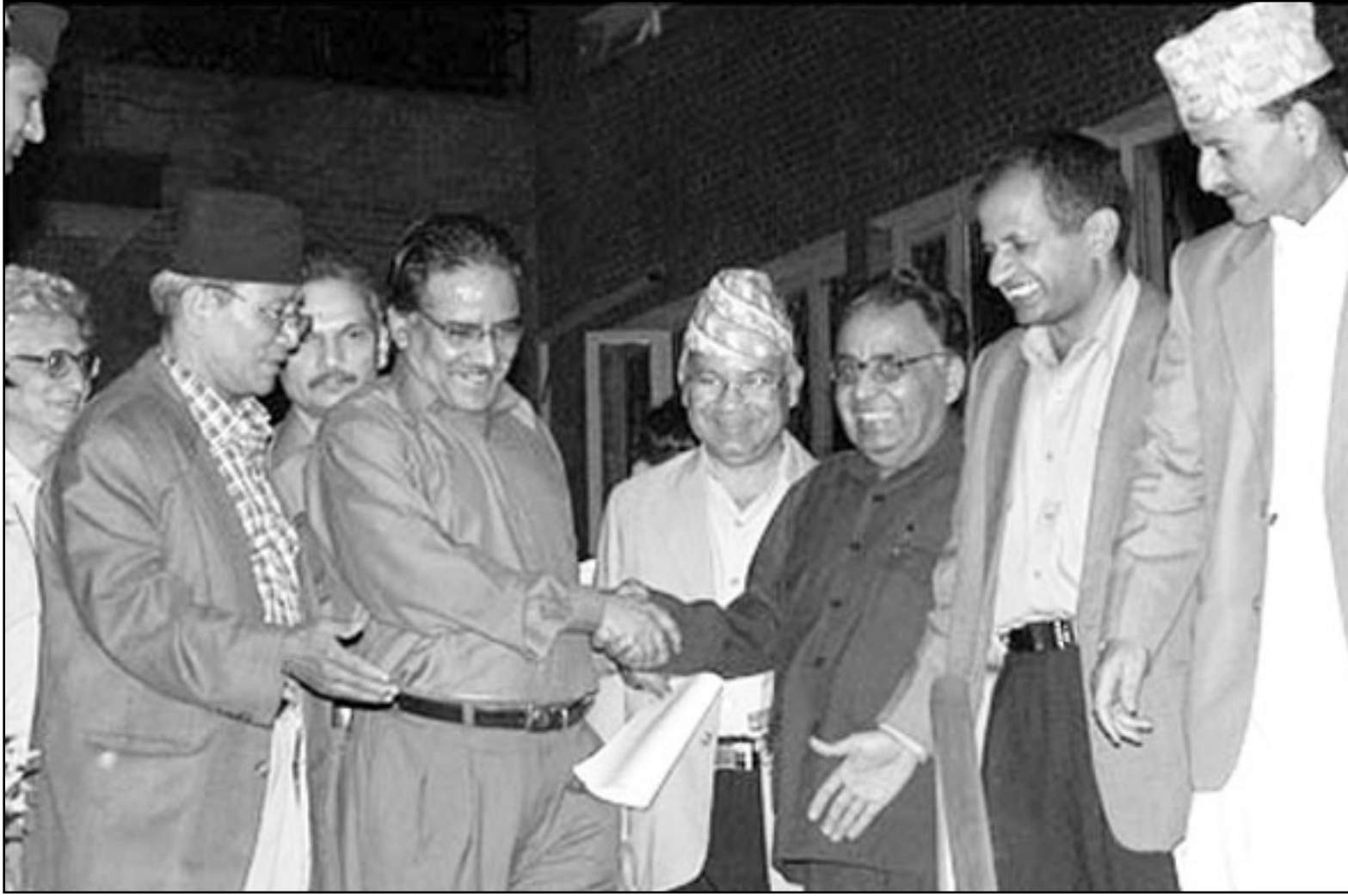
Başkan Prachanda'nın da bizzat yer aldığı görüşmelerin geldiği noktaya ilişkin açıklama, Kurucu Meclis-Yeni Anayasa ve Hükümet, Birleşmiş Milletler gözetiminde gerillaların bazı kamplarda toplanması meselesini teyit etti. Görüşmeler uzun süredir devam ediyordu. Monarşi güçlerini yeniden toparlamak için zaman kazanmak açısından görüşmelerin sonuçsuz kalmasını özellikle istiyordu. Belirsizlik ortamı içerisinde kitleleri "bekle gör" tutumu içerisinde çürütmeye çalışıyordu. Bu açıdan görüşmelerin geldiği nokta düşmanın çürütme politikasını boşa çıkartma çerçevesinde her şeye rağmen ileri bir adımı ifade ediyor. Ulaşılan nokta Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in tamamıyla inisiyatifli altındadır ve planlarının bir sonucudur.

Çeşitli çevrelerde haklı olarak ne oluyor, neyle sonuçlanacak gibi sorular ortaya atılmaktadır. Tabii ifade edilen yaygın kaygılar da vardır. Açıkthat ki kaybetmek veya kazanmak sadece Nepal çerçevesiyle sınırlı olmayan, dünya açısından büyük öneme taşıyan bir meseledir. Dünya devrimi açısından hayati önem taşımaktadır. Dolayısıyla gelişmelerin titizlikle incelenmesi, kazanma perspektifiyle sorumluluk almak, ertelenemez bir görevdir. Yeni Demokratik Cumhuriyet Nepal halkının en aşgari talebidir. Dünya devriminin hizmetinde şanlı Halk Savaşı mücadelesi Nepal'i Yeni Demokratik Cumhuriyet şafağına taşımıştır. Bunun karartılması ve geri gidışe hiçbir şekilde evet denilemez. Ancak hedefe ulaşmanın dümdüz bir asfalt rotasında yürümek olmadığını da bilmek durumundayız. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in rehberliğinde Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde Halk Savaşı'nın muazzam ilerleyişinde diğer faktörlerin yanı sıra Prachanda yoldaşın da vurguladığı gibi somut şartların somut tahlili ve kitle çizgisi önemli bir yer tutar. Durumu doğru tahlil ve değiştirmede bilinçli müdahale etmek öncelikle Maoist bakış açısı, Maoist çizgiye sahip olmayı gerektirir. Maoist ideolojik rehberlik, Maoist teori ve genel siyasal çizgi yönlendirmesi olmadan politika sapmalardan kurtulamaz. Gerek sağ oportünizm ve revizyonizme, gerekse de dogmatizme düşmemek için elzem olan MLM çizgidir. Nepal Halk Savaşı'nın da kanıtladığı buydu.

Bütün kazanımları yaratan Halk Savaşı idi. Gelineen nokta pazarlık masalarında biriktirilmiş karları değil, Halk Savaşı'nın yeni iktidar yaratmaya muktedir gücünü gösterir. Görüşmelerde burjuva-feodallere, monarşiyeye boyun eğmelerini dayatan; herhangi bir diplomatik maharet değil, Halk Savaşı'dır. Nepal tarihi de bu tecrübeyi deklara eder.1990'lar da büyük kitle hareketini de arkasına alarak hükümet olan partiler Kral'ın yedeği haline geldiler. Bu parlamenten monarşiyeye sevdalanmış reformizme karşı Nepal Komünist Partisi (Maoist) yoldaş Prachanda liderliğinde yükselttiği Halk Savaşı ile doğruldu. Komünistler, Halk Savaşı ile muazzam başarılarla ilerlerken, reformistler parlamentarizm batağında dejenerasyon aktörleri haline geldiler.

STRATEJİK KATILIK, TAKTİK ESNEKLİK!

Komünistler de Nepal'de parlamentodan yararlandılar. Komünistler bunu, Halk Savaşı'na hazırlanma perspektifiyle ele aldılar. Stratejik yönelim genel siyasal çizgi ve merkezi görev meselelerinde asla gevşemeden,

Çeşitli çevrelerde haklı olarak ne oluyor, neyle sonuçlanacak gibi sorular ortaya atılmaktadır. Tabii ifade edilen yaygın kaygılar da vardır. Açıkthat ki kaybetmek veya kazanmak sadece Nepal çerçevesiyle sınırlı olmayan, dünya açısından büyük öneme taşıyan bir meseledir. Dünya devrimi açısından hayati önem taşımaktadır. Dolayısıyla gelişmelerin titizlikle incelenmesi, kazanma perspektifiyle sorumluluk almak, ertelenemez bir görevdir

bu noktada katı durarak merkeze kesinkes yerleştirerek, stratejinin hizmetinde her somut durumda izlenecek taktikte esneklik gereklidir. Düşmanın, kitlelerin durumu, genel olarak objektif durum, somut şartlar diyalektik materyalist bir bakış açısıyla tahlil edilmeden, strateji her zaman somut duruma taşınıp, stratejinin yönlendirildiği taktiklerle hayata geçirilmeden devrim ilerletilemez.

Devrim stratejik sloganları tekrar etme ile yetinemez. Strateji her somut duruma uygun taktiklerle hayata geçirilir. Burada dikkat edilecek husus, taktiğin stratejinin hizmetinde olması, stratejinin başarısını yakınlaştırmasıdır. Taktik başarılar adına stratejiyi unutmak, stratejiyi zayıflatacak taktik başarılar peşinde koşmak asla kabul edilemez. Bu perspektifle taktik esnekliğe gerekli dikkati göstermemek doğru çizgi ile her somutu tahlil etmemek, kitle çizgisi izlemeye gerekli

duyarlılığı göstermemek objektif olarak devrim gevezeliğine götürür. Tam da bu noktada Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in tecrübeleri dünya komünist hareketi için önemli bir derstir. Yoldaş Prachanda'nın "politik ve askeri çizgi arasında doğru bir koordinasyon ve denge" olarak ifade ettiği yaklaşım ele alınmayı gerektirir. Açık bir cephe üzerinden politik bir temel oluşturmak yönelimiyle halkın problem ve taleplerini ifade eden 40 maddelik karar listesi, gerçekten de Halk Savaşı için inisiyatifli ele geçirmeye götürdü. Elbette bunlar devrimin stratejik silahlarından Halkın Birleşik Cephesi'nin merkezi Halk Savaşı görevinin yerine geçirilemezler, geçirilmemelidirler. "Denge ve koordinasyon" yaklaşımıyla Halk Savaşı'nın hizmetinde ele alındılar. "Politik ve askeri müdahalenin koordinasyonu" olarak tanımlanan bu yaklaşımın "yeni bir gelişimi" olarak da ifade edilen birinci ve ikinci "barış görüşmeleri"nin partinin kitleler içindeki politik nüfuzunu güçlendirdiği doğrudur. Yine de "politik ve askeri müdahale" ya da bunların "koordinasyonu" meseleleri başlı başına tartışma konularıdır. Şurası açıktır ki, zafer şu veya bu yolla-silahlı ya da silahsız da olur değil, Halk Savaşı ile kazanılır. Bu merkezi meseleye bağlı ele alma yönelimiyle mücadele ve örgütlenmenin hiçbir biçimi reddedilemez. Objektif olan mücadele biçimleri keyfi ele alınamaz, keyfi tasarlanamazlar. Kişilerin iradesinden bağımsız olarak ortaya çıkan biçimler görülmek, ele alınmak, örgütlendirilmek durumundadırlar. Nepal ve benzeri ülkelerde silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olması da öyle istendiği için değil, objektif koşulların bir sonucudur. Diğer tüm biçimler bu esasın hizmetinde elbette son derece gerekli ve anlaşılırdır. Strateji-de katılık, taktiklerde esnekli şarttır. Stratejik yönelimi gevşeten taktik esneklik oportünizm, revizyonizme, taktik esnekliği reddeden stratejik katılıkla dogmatizme götürür.

TEHLİKELİ DANS

Çok açıktır ki, Yeni Demokratik Cumhuriyet hedefini esnetecek, gevşetecek bir "Demokratik Cumhuriyet" parlamenten burjuva rejim kuyrukçuluğuna götürür. Halk Savaşı'nın hizmetinde ele alınmayan bir parlamen-

todan yararlanma siyaseti burjuva parlamentarizm hastalığına savurur.

Burada sınıf düşmanlarımızla yapılan tehlikelere oldukça açık dans kavrınmalıdır. Söz konusu taktiklerin doğasında bu tehlike mevcuttur. Peki, tehlikeli diye taktik olarak uygulanması gerektiğinde uzak mı duracağız? Kesinlikle hayır!

Dikkat edilecek husus, taktiğin stratejiyi siyasetin teoriiyi yemesine izin vermemektir. MLM ideolojik rehberliği, genel stratejik siyasal doğru çizgi önderliğini kumandada tutmaktır.

Parlamentodan yararlanırken parlamentarizm batağına batmayan "barış görüşmeleri" ve ateşkes siyaseti izlerken Halk Savaşı'na elveda demeyen gerçekliğiyle Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in izlenen taktiklerin tehlikelerinin bilinciyle hareket edeceğine inanıyoruz. Strateji ve taktik arasındaki diyalektik ilişkiyi doğru ele almak, oportünizm ve mekanik dogmatizme-muhafazakarlığa düşmemek durumundayız. Doğrudur; devrim stratejik sloganların kaba ve dolayısıyla bıkıcı olan tekrarı ile ilerlemez. Hareketin dinamiğini kavramayan statükocu muhafazakar yaklaşımın kitleleri harekete geçirip inisiyatifli ele alamayacağı açıktır. Tehlikelere bulaşmamak için taktik esnekliği reddeden dogmatizm gibi, "strateji de ne" bugün bu, yarın şu misali revizyonizme karşı uyanık olunarak ilerlenecektir. Nepal devriminin önderi Prachanda çizgisi kurtuluş için zafere Halk Savaşı'nın götürceğini bir kez daha ispat etmektedir. Başka yol yok!

"Kurucu Meclis ve Demokratik Cumhuriyet" Yeni Demokratik Devrim stratejisinin mutlak gelişmesi gereken zorunlu bir aşaması değildir. Bunu başlı başına zorunlu bir aşama şeklinde teorize etmek olsa olsa burjuva toplum ve burjuva cumhuriyete götürür. Kitleleri stratejik aşgari hedef Yeni Demokratik Cumhuriyet doğrultusunda seferber etme, sallantılı güçleri inisiyatif altına alma, düşmanlar arası çatlağı derinleştirmek, bu çelişkilerden yararlanma vb perspektifiyle kitleler açısından son derece anlaşılabilir olan "barış" talebine NKP(M) elbette ilgisiz olamazdı. Stratejik katılık ve taktik esneklik çerçevesinde böyle siyasetler ve tamamıyla geçici bir slogan olarak "Demokratik Cumhuriyet" ele alınmaktaydı. 12 madde üzerinden parlamenten partilerle ulaşılan anlaşma bu siyasetin ürünüydü. Baş düşman monarşiyeye karşı böyle geçici taktik bir siyaset ilke olarak reddedilemez. Güçler dengesini dikkate almayan, kitlelerin taleplerine kayıtsız, geriye kuyruk olmayan ancak ruh hallerine de ilgisiz, ulusal ve uluslararası koşulları iyi okumayan taktik bir siyaset de kaybettirebilir. Mesela zamansız bir ayaklanma yenilgiyle sonuçlanabilir.

NKP(M)'nin izlediği siyasi taktiklerle daha önce şehirlerde nicel alanda nispeten geri olan gücünü muazzam ölçüde artırdığını tüm dünyanın kabul etmek zorunda kaldığı gibi göstermektedir. Parlamentoyu kullanırken bile parlamentonun yararsızlığının gösterilmesi dersi de öğretmektedir ki; burjuva parlamenten cumhuriyetin çare olamayacağı noktasında, kitlelere bizzat deneyleri üzerinde gösterip eğitmeye parti gerekli duyarlılığı göstermek durumundadır. Feodal despot

monarşiyeye karşı tarihsel olarak "Kurucu Meclis" siyasetleri Nepal açısından elbette ki ölü bir sözcük olarak geçirilemez. Aynı şekilde Yeni Demokratik Cumhuriyet aşgari hedefi de hiçbir şekilde ve asla iptal edilemez.

KİLİT ROL ÖNDERLİKTİR!

Her yerdeki gibi NKP(M) tarihinin de öğrettiği gibi, iki çizgi mücadelesinde sıkı durmak, MLM önderliği gevşetmemek tayin edici önemdedir. Ezilen, emekçi kitleler MLM bir önderlik olmadan kendiliğinden gerçek kurtuluşu yakalayamazlar. Prachanda çizgisi, liderliği ve kolektif önderliğindeki Halk Savaşı olmasaydı; devrim başarı ile ilerleyemezdi. Sınıf mücadelesinin tarihsel ihtiyacına uygun olarak ve ideolojik mücadele yoluyla tesis edilen, birilerinin özel isteği değil, devrimin ihtiyacı olan parti ve önderliğinin hayati önemine vurgu yaparken bu zorunlu tarihsel araçların doğru çizgi kumandasında olmadıklarında nasıl yozlaştıklarını da biliyoruz. İktidarda olma durumunda bu tehlike daha da büyümektedir. Bunun bilinciyledir ki, NKP(M) 2005 MK toplantısında devrim ve parti içindeki sapmaları göğüsleme yönelimiyle, "devrim içinde devrim" kararı almıştır. Büyük Proleter Kültür Devrimi yönelimiyle sürdürülen "devrim içinde devrim" özellikle içinden geçilen dönemin özgünlüğü koşullarında, ufkı burjuva toplum ve burjuva parlamenten cumhuriyetle sınırlı ve uluslararası planda da kuvvetli bir temeli olan burjuva demokrat sapmalara karşı uyanık olmalıdır. Stratejik katılık taktik esneklik ilişkisinin strateji aleyhine sulandırılması muhtemel sapmaları partinin püskürtmesi için yeterli temel vardır. Ki Prachanda çizgisi sentez ve planları bu temelde yükseldi. Prachanda yoldaşın da işaret ettiği gibi; Peru'daki Halk Savaşı'nda karşılaşılan başarısızlıkların temelinde savunma ve denge tespitlerindeki isabet-sizlikler yatmıyordu. Gerçekten de PKP'de taktik esneklik gösterememe, tek yanlı stratejik vurgu hataları vardı. Somut durumun somut tahlilinde problemler mevcuttu. En önemli ise, liderliği idealize eden idealist türden hatalardı.

Böyle yaklaşımlar kolektif önderlik, parti ve kitlelerin rolünün ele alınışında hatalara götürdü. Liderliğin ele geçirildiği koşullar da başarısızlığın derinleşmesine yol açtı. MLM çizgisi önderliğinde stratejik katılık ve taktik esneklik, somut durumun somut tahlili, kolektif önderlik ve önder vb konulardaki daha doğru yönelimleriyle NKP(M) önderliğindeki Halk Savaşı zaferin eşliğindedir. Halk Savaşı'nın hızlı gelişim ve başarılı ilerleyişinde kesinlikle atlanmaması gereken bir diğer ders de şudur. NKP(M), Nepal'daki sınıfsal, ulusal, cinsel v.b. problemleri doğru ele aldı. Halk Savaşı bu problemlerin özgünlüğüne vakıf bir çizgide, parti önderliğinde tüm ezilenlerin kızıl bayrağı olarak yükseldi. Halk Savaşı'nın inisiyatifli ele geçirmesinde bu dersten öğrenmeyi biliyoruz.

Sonuç olarak Nepal tecrübesi, halkın Halk Savaşı ile kazanacağını sentezidir. Bu sentezle donanmak, Halk Savaşı'nı somut koşullarımıza yaratici bir şekilde uygulayarak ilerleme perspektifiyle donanalım.

Maoizm'in rehberliğinde, parti önderliğinde, Halk Savaşı ile ilerleyerek; Maoizm ile yüklenerek kazanacağız!

Çok açıktır ki, Yeni Demokratik Cumhuriyet hedefini esnetecek, gevşetecek bir "Demokratik Cumhuriyet" parlamenten burjuva rejim kuyrukçuluğuna götürür. Halk Savaşı'nın hizmetinde ele alınmayan bir parlamentodan yararlanma siyaseti burjuva parlamentarizm hastalığına savurur. Burada sınıf düşmanlarımızla yapılan tehlikelere oldukça açık dans kavrınmalıdır. Söz konusu taktiklerin doğasında bu tehlike mevcuttur. Peki, tehlikeli diye taktik olarak uygulanması gerektiğinde uzak mı duracağız? Kesinlikle hayır!

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

TİİKP'den İP'e uzanan Kemalizm hayranlığının son noktası: Burjuva Ulusal Program (1)

“Yeni bir program, herkesin gözü önünde yükselere çekilen bir bayrak gibidir ve herkes, parti hakkında hükmünü buna göre verir.” Engels yoldaştan yaptığımız bu alıntı herhangi bir partinin nasıl değerlendirileceğinin anahtarıdır. Bizler, bir hareketi-partiyi-örgütü, kendisini özlü olarak ifade ettiği programıyla ve genel siyasi-politik çizgisiyle değerlendirir, sınıf mücadelesinde nerede durduğunu bu bütünlüklü analiz sonucu tahlil eder ve bu tahlil sonucunda bu örgütlere karşı ideolojik-siyasi-askeri vs konumlanışımızı belirleriz. Dost, düşman ve ara güçler ayrımını bu ana halkadan doğru belirleriz. Devrim mücadelemizin bütününde ya da verili bir aşamasındaki, stratejik ya da taktiksel politik açıklamamızın esas belirleyeni işte bu temel argümanlardır.

Özellikle devrimimizin birinci aşaması olan Milli Demokratik Devrim mücadelesi sonrası kuracağımız Demokratik Halk İktidarı (DHI) bileşenleriyle ve bunların farklı düzeylerde ideolojik-örgütsel temsilciliğini yapan kurumlarla ilişkileşimizin, dönemsel ittifaklarımızın, geçmişte Çin Komünist Partisi’nin, bugün Nepal Komünist Partisi’nin uyguladığı pratiklerle örneklenen Maoist cephe politikasıyla örtüşmesi iktidar mücadelemiz açısından oldukça önemli ve belirleyicidir. DHI’yi oluşturan çeşitli sınıf ve tabakalar, ve bunların politik temsilcileri arası mücadele esas olarak ideolojik mücadeledir. Bu güçler arası ilişkiler halk içindeki çelişiklerdir, uzlaşmaz çelişikler değildir ve bu sebeplerle çelişiklerin çözüm yöntemi hiçbir durumda şiddet değildir-olamaz. Bugün itibarıyla, yani stratejik savunma aşamasında bahsettiğimiz halkın birleşik cephesinin bizlerin önderliğinde kurulamayacağı açıktır. Bunun tek sebebi güçsüz olmamız, denetimimizde çeşitli düzeylerde kızıl siyasi üsler kuramamış olmamızdır. Fakat, bugünün Nepal’inde olduğu gibi stratejik denge ve saldırı aşamasına varacağımız dönemde önemli daha da artacak olan birleşik cephe politikamızın doğru kavranması, bugünden bilince çıkarılması bizi her türlü sağ ve sol sapmadan kurtaracak, iktidar yürüyüşümüzü hızlandıracaktır.

Bizim gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde yeni demokrasi perspektifiyle işçi-köylü temel ittifakı üzerinden varolan DHI’nin bileşenlerinden birisi de milli burjuvazinin sol kanadıdır. Devrim mücadelemizde belirleyiciliği olmayan, yedek güç olarak tanımlayabileceğimiz bu sınıfın ekonomik ve siyasi alanda güçsüz olduğu ve bu güçsüzlüğünden dolayı da ülkemiz tarihinde farklı dönemlerde komprador burjuvazi ve top-rak ağalarının farklı kliklerinin peşine takıldığı ve böylece anti-emperyalist öz taşımasına rağmen emperyalizmin politikalarına yedeklendiği bir gerçektir. Ideolojik kaynağını hakim ulus milliyetçiliğinden alması, misakı millici politik hattan başta ezilen ulusa yaklaşımı olmak üzere farklı alanlardaki politik tutumları bu sınıfın karşı devrimci olarak belirlenmesi sonucunu tabii ki doğurur. Tutarlı bir çizgiye sahip olmayan bu sınıfın dönem dönem sağ veya sol bir politik hat belirlendiği gerçeğini, ülkemizde bu sınıfın artık tam anlamıyla temsilciliğine soyunan İşçi Partisi’nde (İP) görmekteyiz.

İP, aylardır tartışmaya açtığı ve Aralık sonunda karara bağlamayı planladığı yeni programı ve tüzüğüyle birlikte, genel siyasi çizgisi ile varolan programı arasındaki ayrıma büyük oranda son vererek kendi içinde tutarlı bir iş yapmanın arifesindedir. Bizim de hali hazırda yaptığımız tahlille uygun olarak milli burjuvazinin siyasi temsilciliğini yaptığını programatik ve resmi düzeyde ilan etmiş olacaktır.

Türkiye İhtilali İşçi Köylü Partisi’nden (TİİKP) İşçi Partisi’ne (İP) uzanan süreçte “yenilenme”, “hayatın gerekleri”, “bilimsellik” adına yapılan programatik, stratejik değişiklikler, taktik politik açıklamalar, özünde, Kaypakaya’nın geçmişte temellenirdiği Kemalizm tahlilinde içine düşülen revizyonist ve özellikle son dönemlerde karşı devrimci niteliğe varan yanlışlıklardan kaynaklıdır. Aydınlik geleneğinde, özellikle Kürt ulusal sorunu ve Kemalizm gibi iktidar mücadelesinde belirleyici konularda varolan kimi ilerici yönlerinin tasfiyesi süreci bugünkü program önerisiyle en üst boyuta ulaşmıştır. Bu durumdan geri dönüş olanaklarının da çok büyük oranda ortadan kalktığını belirtmeliyiz. “Türkiye’nin ve dünyanın ihtiyacı olan program” başlığıyla tartışmaya açılan bu iddialı “keşif” bir bütün olarak Türk milli burjuvazisinin programıdır.

“Türkiye halkından” “Türk milletine”, “halkların kendi kaderini tayin hakkından” “vatanın bütünlüğüne”, “demokratik halk iktidarından” “milli iktidara”, “sınıfsız toplumdan” “kaynaşmış topluma” kadar yapılan bütün bu programatik değişiklikler ideolojik dokusunu doğrudan doğruya Kemalizm’den almaktadır. Aydınlik geleneğinin bahsettiğimiz bu tarihi, Kaypakaya’nın eleştirileriyle mahkum ettiği revizyonist-reformist tahlillerin bile gittiği gerisine düşmesinin, hatta yer yer karşı devrimci söylemlere kadar varmasının tarihidir. Bugün “terörizm” olarak gördükleri Kürt ulusal mücadelesini, bizzat Doğu Perinçek’in Öcalan’la yaptığı röportaj döneminde nasıl değerlendirdiği, yine bugün “CIA ajanı” diye suçlamaya varan iftiralara rağmen 90’ların ortasında Maoist öncüye yaptığı “birlik” çağrısı bu hareketin yakın dönem tarihini ve içinde bulunduğu süreci değerlendirmemiz açısından oldukça önemli tarihi yaşanmışlıklardır. Bu tutarsızlıklar Aydınlik geleneğinin tarihi açısından genel bir gerçeklik olmakla birlikte sınıf olarak milli burjuvaziye has bir özelliktir de.

DGH’den 6 Kasım’a dair...

Demokratik Gençlik Hareketi, dün olduğu gibi bugün de 6 Kasım üzerine yürütülen tartışmaları salt eylem kurguları üzerinden ele almamaktadır. DGH, bu tartışmaları genel olarak gençlik hareketinin (konu özgülünde öğrenci hareketinin) dönem tahlili ve bu tahlil uyarınca şekillenen uzun soluklu politik yönelimi çerçevesinde ele almaktadır

Öğrenci hareketinin 1 Mayıs’ı niteliğindeki 6 Kasım’lar hemen hemen her yıl olduğu gibi bu yıl da bir dizi tartışmayı tetiklemiş durumda. Siyasal gençlik gruplarının süreci algılayışta farklılıklarından hareketle oluşan değişik politik yönelimlerin kendi arasındaki mücadele ve tartışma ortamı ypratıcı olmadığı ve üslupta sektörleşmediği müddetçe öğreticidir de. Dolayısıyla biz söz konusu tartışmaları ele alırken, bunu kısır bir çekışme düzlemine indirmiyor, tartışmaları güncel durumla ilişkilendirilmiş ve sürece ilişkin perspektifimizi açıklamamıza vesile olarak değerlendirmiyoruz. Söz konusu tartışmalar her ne kadar lokal veriler üzerinden şekillense de tartışmanın esası gençlik hareketinin konjonktürel olarak içerisinde geçtiği süreci algılayışla ve bu algı çerçevesinde sahip olunan ideolojik bakış ışığında belirlenen politik yönelimle ilişkili olduğu için önemlidir de.

Siyasal gençlik gruplarının geçmekte olduğumuz döneme ilişkin tahlillerinin ne derece somut gerçeklikle örtüştüğü aynı zamanda politik açıklamaların kitlerle içerisinde ne kadar vücut bulacağının da ön koşuldur. Ancak yalnızca önköşuldr, bir kere doğru politika belirleyip onun kitlerle içerisinde vücut bulmasını beklemek elbette gerçektir değildir. Onu sonuç almaya götürececek olan elbetteki bilinçle şekillenmiş iradi bir çaba olacaktır. “Fikirler hiçbir şey gerçekleştiremezler; onların gerçekleşirilebilmesi için, pratik bir güç ortaya koyabilen insanlara ihtiyaç vardır” (Marks/Engels). Doğru bir perspektiften beslenmeyen her iradi çaba da aynı şekilde sonuç alıcı olmayacaktır. Dolayısıyla tartışmak istediğimiz nokta iradi bir çabanın nerede, ne kadar harcadığına ilişkin değil, çabalarımızın arkasındaki politik eğilimlerin doğruluğu yanlışlığı üzerinedir.

Nesnelliğe dayanmayan politik eğilimlerin sürece içerisinde yadsınmasının bir örneği olarak geçtiğimiz yıllarda Ankara-Kızılay fetişizminin kitleleri dışlayan, kendi örgütsel tatminlerini kitlerin önüne koyan sol-subjektif politik hat nasıl ki sahip olunan politik öngörüsüzlikle birlikte süreç içerisinde olumsuzlanmışsa, bugün için de; üniversitelerdeki kötü gidişatın “karamsarlığının kuratıcı etkisine” kendini kapıranların, üniversite dışı dinamiklerle süreci karşılayabileceğini düşünmesi aynı zemine farklı bir yandan yaslanıldığının göstergesi oldu.

Maddenin, doğanın ve tarihin hareket yasalarını diyalektiğin süzgecinden geçirmekten uzak, çelişki ve çatışmanın taraflarının tespitinde ve buna uygun politik hatta yürütmekten uzaklaşmaların varacakları yer dün olduğu gibi bugün de ayndır.

Demokratik Gençlik Hareketi, dün olduğu gibi bugün de 6 Kasım üzerine yürütülen tartışmaları salt eylem kurguları üzerinden ele almamaktadır. DGH, bu tartışmaları genel olarak gençlik hareketinin (konu özgülünde öğrenci hareketinin) dönem tahlili ve bu tahlil uyarınca şekillenen uzun soluklu politik yönelimi çerçevesinde

de ele almaktadır. 6 Kasım eylem kurgularında da buradan hareketle “anlayış” zemininde bir ortaklığı önemsemiş ve eylemin teknik hazırlıkları ve biçimsel yönleri bu anlayışın üzerinden yükselen tali unsurlar olarak ele alınmıştır. Ayrıştırıcı olan DGH açısından alan vb. tartışmalar olmamıştır. Ancak, biçim ve öz arasındaki ilişkide tezatlığa yol açabilecek her türlü ayrım noktasında, biçim üzerinden tartışmalarda da tutarlılığın gereklerini yerine getirmiştir. Nitekim anlayış düzeyinde ortaklaştığını söyleyen kimi hareketlerle, biçim tartışmalarına girilince hiç de anlayış birliğine varılmadığına tanığız.

İstanbul, 6 Kasım sürecine 4 Kasım Kadıköy mitingi tartışmaları ile girdi. Tartışmaların ilerleyen sürecinde ise 4 Kasım haricinde bir 6 Kasım fikri belirginleşti ki, bu Demokratik Gençlik Hareketi için farklı ihtiyaçlarla, daha doğru ifade etmek gerekirse toplantıların başından beri vurgusunu yaptığımız ihtiyaçlarla örtüşen bir süreç kurgusu demektir. Evet, 6 Kasım Beyazıt süreci ve 4 Kasım Kadıköy süreci aynı ihtiyaç için düşünüldürse birbirinin karşısında, farklı ihtiyaçlar için düşünüldüğünde ise birbirinin yanında sürecin birer parçası olarak ele alınabilir. DGH açısından iki eylem farklı ihtiyaçlara cevap olduğundan ikisinin de örgütleyicisi olmayı gerektirmiştir. Kimilerine göre ise Kadıköy, gençlik hareketinin ihtiyaçlarına bütünüyle cevap olabilecekti ve bu yüzden Beyazıt’ta bir şey yapmaya gerek yoktu. İşte tam da bu noktada DGH, 4 Kasım Kadıköy eylem kurgusunda hakim olan düşünce sistematiğiyle uyusmamaktadır. Eleştirilerimizin esasını da öğrenci hareketinin sorunlarına cevap olabileceğini söyleyen politik hattaki bu sağ-subjektif çiziydi.

Kadıköy mitingi tartışmalarının ilk toplantılarında söylenen “ayrıca bir 6 Kasım Beyazıt kurgusu da düşünülebilir” sözlerinin sarf edilmesine rağmen, sonraları kalkıp “Kadıköy varken ayrıyeten bir Beyazıt eylemini anlayamıyoruz” diyenlerin, sorunu “anlayamamaları” politik çizgilerindeki sakatlıktan kaynaklanmaktadır. Ki, zaten 6 Kasım Beyazıt tartışmalarının söz konusu politik düzlemde tartışılmasının koşulları da otomatikman ortadan kalktığından, farklı bir zeminde Beyazıt tartışmalarına başlanılmaydı ve Ekim Gençliği’nin çağrısıyla bu tartışma süreci başlatıldı.

Üniversitelerdeki mevzilerinden bir bir koparılan gençlik hareketi var olan mevziler ile yapılabileceklerinden bir gelişim dinamiği yaratmak yerine, üniversite dışı “dinamikler”le üniversite içi nesnelliğe müdahale etmeyi politik bir eğilim olarak benimseyerek, felsefi olarak idealizme düşmüştür. Bu anlayışın yansıysı ise üniversite dışı faktörleri sürecin aslı unsuru olarak görmek ve “Kadıköy Mitingi” fikrini amaçlaştırmak şeklinde olmuştur. Kızılay ve çatışma fikrinin geçtiğimiz yıllardaki amaçlaşmış çizgisi nasıl ki örgütsel tatminin ötesine geçemiyor idiyse, Kadıköy ve miting

amaçlaşmış çizgisi de mevcut nesnelliği ileri taşıma politik tavrını gösteremeyişi ile nesnelliğin gerisine düşüyordu. Verili toplumsal gerçekliğin ipuçlarını önemsemeyen, kafasında yarattığı dünyanın subjektifliğinden beslenen, eylemi sürecin taçlandırıldığı ve amaca giden yolda yalnızca bir araç olduğu gerçeğini göremeyen politik eğilimlerin hamleleri, ister sağdan ister “sol”dan gelsin çalışma alanlarında geliştirici bir etkiye bulunamazdı, bulunamadı.

Neo-liberal saldırının eğitim alanındaki uygulamaları üniversiteleri adım adım pazarlarken, mesleki yeterlilik-etkin mühendislik gibi uygulamalar gündeme gelmişken, özel güvenlik ve sivil-resmî faşist saldırganlığın dozu artırılmışken, so-nuşturma terörüyle yüzlerce öğrenci mağdur duruma düşürülmüşken, ulaşım-beslenme-barınma gibi nedenlerle ekonomik sıkıntı öğrenciyi her zamankinden daha fazla zora sokmuşken, kolaycılığa kaçıp yüzünü gecekondlu mahallelerdeki hazır potansiyele çevirip YÖK karşıtı mücadeleyi semtlerde örme anlayışı düşündürücüdür. Evet, YÖK yalnızca öğrenci sorunu değildir. Toplumun birçok kesimini ilgilendirir. Ancak tartıştığımız bu değildir. Her politik eğilimin çalışma alanlarında esas-tali ayrımı vardır, olmalıdır. Temel mücadele biçimleri ve alanlarının belirlenmesi üzerinden bir hareket tarzına sahip olunur ki, 4 Kasım Kadıköy kurgusunun tali unsuru üniversitelerdir. Bunu en kolay, tartışma gündemlerimizin sıralanışından tutun da, tartışmamak istediğimiz gündemlerin kaba üsluplarla önünün alınmasına kadar gördük.

Artık birçok üniversitede ve fakültede varlık-yokluk durumuna gelmiş bir faaliyet için eğer bir irade gösterilmesi gerekiyorsa bunun dayandığı nokta üniversiteler olacaktır. Üniversite dışı alanlarda verilecek mücadele çizgisinin üniversite içinde cisimleşmesi için beklentiye kapılmak idealizm olur ki, bu sahip olunduğu söylenen bilimsel dünya görüşüyle ne kadar ilişkilendirilebilir, kararını biz veremeyelim. Bu arada belirtmekte fayda var; tartışmasını yaptığımız “üniversite dışılık”, eylem alanının Kadıköy yada Beyazıt olmasıyla ilgili değildir. Bu tamamiyle bir süreç olarak YÖK karşıtlığının nasıl ele alındığı, hedeflenen çalışma alanları ve buna bağlı olarak hedef kitle, çalışma tarzındaki şekilleniş ve bir bütün olarak dönem tah-

lilini de kapsayan politik yönelimle alakalıdır. Aksi halde düşünüldüğünde pratik bakımdan Beyazıt kurgusunun da eksiklikleri konuşulabilir ve bu noktada kendimize de öz eleştirel yaklaşabiliriz. Ancak biz meseleyi ele alırken buradan yaklaşmadık. Pratik koşuturmacanın yetmezlikleri üzerinden bir tartışmaya girmek ihtiyaç da değildir.

Eleştirileri duyar gibi oluyoruz. “Örgütleyicisi olduğunuz Kadıköy eylemini neden kötülüyorsunuz?” diye. Hayır arkadaşlar; bu bir kötümle, kara çalma değildir. Biz, Kadıköy mitingi tartışmalarının başından beri eylemi doğru bir rotaya sokabilmek için kabul edersiniz ki elimizden gelen çabayı harcadık. Ancak bir noktadan sonra ağız birliği yapılmışçasına ortaya çıkan çoğunluk iradesi ve sahip olunan politik tavır ısrarımızın süreci uzatacağı ve eylem hazırlıklarını aksatacağı kaygısını yarattı. İlna sürecine olan kapallılık, ki bunun zaman darlaştığı için kısa sürdüğü iddia edilebilir, Kadıköy mitingine biçtiğimiz misyonun daralması-na ve hali hazırda devam eden Beyazıt tartışmalarının istediğimiz rotada olmasının rahatlığına yorulabilir. Ancak Kadıköy mitingi ihtiyacını duyduğumuz bir yönelime sahip olmasa da farklı açılardan olumlu algılanabilecek yönleri barındırmasından da hareketle örgütleyicisi olmamızı gerektirmiştir. Ama bu bizim sahip olduğumuz politik yönelimi saklı tutarak Kadıköy mitingini örgütlememiz demektir ki gerek miting öncesi gerekse de miting sonrası çalışmalarımızda söz konusu sakatlıkların eleştirisini kitle ilişkilerimize yaptık, yapmaya devam ediyoruz. Mitinge katılmak ve onu eleştirmek bir çelişki midir? Evet, çünkü çelişkinin olmadığı yerde hayat yoktur. Diyalektiğin temel yasası “çelişki”, yaşamın özuyunda vardır. Arkadaşlarımız “hep birlik, çelişki yok” anlayışına sahip olabilirler. Fakat biz kabul etsek bile madde, toplum ve tarih bunu reddeder.

Evet, öğrenci hareketi bir bütün olarak hala içerisinden geçmekte olduğumuz anın ipuçlarını doğru okumaktadır. Bu noktada bizlerin doğru politik çizgideki ısrarımızı maddi güce dönüştürmek için vereceği pratik mücadele devrimci praksi-si oluşturmaktadır ve bu kuşkusuz kazandıracaktır.

DEMOKRATİK GENÇLİK
HAREKETİ

9. Enternasyonal Yılmaz Güney Kültür-Sanat Festivali sonuçlandı

Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi (ADGH)’nin düzenlediği 9. Enternasyonal Devrimci Sanatçı Yılmaz Güney Kültür-Sanat Festivali, Almanya’nın Frankfurt kentinde düzenlendi. 25 Kasım günü, Fransa, İsviçre, Avusturya ve Hollanda’nın yanı sıra Almanya’nın birçok kentinden gelen binin üzerinde kişinin katıldığı festivalde tiyatro, halk oyunları, müzik, şiir, öykü dallarında doksan eser seçildi ve başarılı bulunanlar ödüllendirildi.

ADGH Kültür-Sanat Komitesi’nin hazırlamış olduğu dünden bugüne dünya gençlik hareketinin mücadelesini konu alan belgesel gösterimi ile başlayan festivale, Grup Hasat da ezgileri ile renk kattı. Jüri üyeleri eserler arasında değerlendirme yapmakta zorlanırken, birçok dalda ödüller birden çok katılımcı arasında paylaşıldı. Festivalde, Tiyatro Atelye Çocuk

Grubu’na, Domane Dersim Çocuk Tiyatro Grubu’na, Cıvıclı Tiyatro Ekibi’ne ve Küçük Kardelenler Halk Oyunları Ekibi’ne özel başarı ödülleri verilirken, Jüri Özel Ödülü Şair Mehmet Çetin’e verildi. Bu yılki Festival Özel Ödülü, geçtiğimiz aylarda bir kompo sonucu tutuklanan BEKSAV yöneticisi ve Emekçi Kadınlar Derneği üyesi Çiçek Otlu’ya layık görüldü. Dünya Kadına Yönelik Şiddeti Protesto Günü’nde yapılan festivalde, Çiçek Otlu adına ödülü, AGIF kadın kollarından bir yoldaşı aldı.

ADGH Kültür-Sanat Komitesi’nin hazırladığı ‘savaşın gölgesinde çocuk olmak’ ve ADKH’nin ‘savaş ve kadın’ konulu fotoğraf sergisi büyük ilgi görürken, bu yıl festivalde ilk defa güzel sanatlar dalında açılan sergiye, birçok ressam resimleriyle katılırken, amatör fotoğraf, seramik, vitray ve cam seramik dalında birçok

sanatçı ürünlerini sergileme fırsatını buldu.

Birçok kurum ve kuruluşun katılımcı olarak dayanişmada bulunduğu festivale ADKH, DGH (Türkiye-Kuzey Kürdistan), DHP, YDG Hessen Bölge Komitesi, AGIF, Rhein-Main Tuncelililer Kültür Derneği, Mu-zaffer Oruçoğlu, Ömer Leventoğlu, Kızıl Blok (İtalya)

destek mesajı gönderdi. Ayrıca Su TV Avrupa Genel Yayın Yönetmeni Suna Canan ve ekibinin yanı sıra, Özgür Politika, Demokratik Gündem gibi yayın kuruluşları da festivale katılarak destek sundu.

Gece geç saatlere kadar süren festival, yapılan ödül töreniyle sonuçlandı.

Festivalde dereceye girenler

Jüri üyelerinin önünde emeklerini sahneye katılımcılardan dereceye girerek ödül alanlar şöyle sıralandı:	1- Lale ve Grubu 2- Melek-Songül-Seda 3- Alican-Canan-Burcu-Erdem
Tiyatro Dalı 1- Tiyatro Atelye (Ludwigsburg) 2- Demir Tiyatro (Fransa) 3- Yankı Tiyatro (Düsseldorf)	Solo 1- Deniz Doğan 2- Banış Batur 3- Cihan Özkaya ve Cem Ölmez (Paylaştı)
1- En iyi Senaryo: Domane Dersim 2- En iyi Bayan oyuncu: Burcu Geyik 3- En iyi Erkek oyuncu: Tuncay Arslan	Öykü 1- Birol Karatağ ve Gülsüm Karatağ (Paylaştı) 2- A. Dersim Güler 3- Nihat Aydoğmuş
Halk Oyunları 1- Kardelen Halk Oyunları Ekibi (Ludwigsburg) 2- Acot Halk Oyunları Ekibi (Fransa) 3- İran Halk Oyunları Ekibi (Fransa)	Şiir 1- Engin Çelik 2- Güngör Şenkal- Birol Karatağ (Paylaştılar) 3- A.Dersim Güler
Müzik Müzik Grubu	

YÖNELİM

Kazım Cihan

Üç yap, Üç yapma

Devrim ve sosyalizm mücadelesine “kötülükler rüzgarını defetme”, “monolitik faciayı önleme” söylemleriyle barbarca saldıran emperyalistlere, “niye bize saldırıyor-sunuz”, “lütfen biraz merhamet”, deme hakkımız yok! Emperyalist-sınıf çıkarları ve bilincinin gereğini yapıyorlar, yapacaklarda... Yakınma, sızlanmaya gerek yok. Çektiğimiz acıları anlatmaya sınırlı yürüyüş yetmez. Direnme hakkı ve görevimize sahip çıkmak, devrimci tarzın ruhuyla ezilenleri iktidar perspektifiyle harekete geçirebilmeyi becerebilmektedir mesele. “Vuruyorlar, katlediyorlar” sözcüklerinden ibaret bir siyaset tarzı, ancak bir acıma duygusu yaratabilir. Emekçiler acınacaklar ordusu olmayı asla kabul edemezler. Dünyayı yeniden ve yeniden yaratmanın kudretli ordusudurlar onlar. Stratejik üstünlük ve güçlerinin farkına varmaları ve rollerini oynamalarına hizmet etmeliyiz. Aksi halde kadere razı olma, sosyal çöküntü girdabında boğulmaktan kurtulunamaz. Sadece sömürücülerle ilişkiler meselesinde değil, halkın ve onun örgütlerinin kendi içindeki sorunları da, çözüm için sebeplerinin kavranması ve aşılmasını gerektirir. Yaşanan, sorunun çözümü örgütlenmedikçe yaşanılacak olan sorunları ve etkilerini sıralamakla devrime aday olunmaz. Devrim, çözüm gücü olmaktadır. Ters, sorunların çözümünü “tanrıya havale etme” çizgisidir. Havale ve yakınma çizgisi, elini kıpırdatmayan, sorunları tekrar pratiğiyle, bizzat kendisinde yük olur. Bitkinlik, umutsuzluk, çöküş böyle bir çizginin sonuçlarıdır. Kısır çekişme, bölünme, kaçış böyle bir yörüngeyi ürünleridir. Devrimi esas alanın merkezinde kitleler vardır. Siyasal iktidarın ele geçirilmesi vardır. Varlık kendisini, Maoist rehberlik altında kitlelerin birleştirilmesi, seferber edilmesi pratiğinde gösterir. Bu sorumluluk duygusu ve pratiğine sahip olmayanların başlıca meşguliyeti kendi-kendisini yemidir.

Götüreceği yer entrika ve siyasal intihardır. Karşı-devrime karşı mücadele, devrim diye bir derdi olanların böyle bulvarlarda gezinmeleri doğru değildir. Söz konusu gezintilere, devrimden kopuşlar sürükleyebilir. Kopanın kitabında yoldaş ve kitleler aforoz edilmiştir. Yoldaş ve kitleler devrimin gereksinimidirler. En büyük değerlerdir. Eleştiri, bir yıpratma-dedi kodu-spekülatif senaryolar oynanacağı değil, sorunları-sebepleriyle kavratma ve aşma silahıdır.

Bencilikte buna ne gerek? “Sadece sen varsın, geriye kalan, örgüt ve kitleler mi? O’da ne! Sen sadece seni unutmama” meseleye böyle bakanın devrim sorunu ve vicdanını olur. Orada etik değerler “ben” olgusu yönelendirir. Kolektif ruh ve paylaşım mı? Hadi canım sende. “Beni, bana yarayan bir şey var mı ilgilendirir, başarı varsa evet sadece payıma düşeni değil, tümünü bana verin, sorunlara gelince bana onlardan ne, onlar başkalarının” der bencilliğin vicdanı (!)

Devrime, örgüte, kolektif sorumluluk ve duyarlılığa gelmez.

Kaçışın, devrimin görevlerini kendince askıya alışı bin-bir gerekçesi bulunur. Sorunlar uzun listeler biçiminde sıralanmakla kalınmaz, binbir yalandanda medet umulur. Bilemiyorum hangi devrim mücadelesi sorunsuz bir dünya vaadettiği? Hiçbir sorun devrime örgütlenmeye gelmeme gerekçesi olamaz. Devrim çözümdür. Sorunlarında, çözümünde sınırı yoktur. Her bir süreç kendine özgün sorunlar ve çözümler içerir. Çözümde var mısın, yok musun meselesi önemlidir. Yokum diyenleri kazanma derdimiz olmalıdır, olacaktı. Ama daha fazlası, Hele, hele kendilerini dayatan gündemi merkeze alan bir meşguliyet hiç değil. Çok kez söyledik, bir kez daha yineliyoruz. Tartışmak mı? Başımızın üzerinde yeri var. Devrimci hareket içerisinde kısır rekabet fazlasıyla var, ideolojik savaş ise son derece zayıf. Tartışalım!.. Nasıl, işte asıl önemli soru. Cevabımız da nettir. Mao’nun dediği gibi, 3 Yap-3 Yapma!

Bir: Revizyonizmi değil, Marksizm-Leninizm-Maoizm’i uygula.

İki: Hile ve entrikalarla uğraşma, açık ve dürüst ol.

Üç: Bölünme, Birleş.

Çelişki doğanın toplumun gerçeğidir. Kaçınılmaz, mutlak mücadeleye götüren temel budur. Kimlerle nasıl mücadele sorunu dost-düşman ayrımı ve koşullarla ilişki olarak yöntem sorununa önem vermenizi de gerektirir.

Örneğin hangi gerekçeyle olursa olsun, halk içi çelişkilerin ele alınmasında baskı ve şiddet kabul edilemez. Düşmana karşı mücadele fikirlerimizi hiçbir şekilde gizlemiyoruz, beyan ediyoruz.

Devrimci zor düşmanlarımızın dünyasının dayattığı tarihsel bir zorunluluktur. Bizim tercihimiz değil. Onlarla mücadelede de hile ve yalana, ne adına olursa olsun insana yabancılaştırmaya, kirlenme ve alçalmaya asla evet demeyeceğiz.

Oaxaca halkından tüm dünya halklarına çağrı: “Oaxaca’ya destek olun!”

Oaxaca’da isyan bileniyor!

Oaxaca’daki süreç aynı zamanda bir gerçeği daha açığa çıkarıyor. O da sınıf çelişkilerinin her geçen gün daha bir keskinleştiği gerçeğidir. Meksika’daki bu direniş tam anlamıyla devrimci bir çıkışı ve içeriği ifade etmesede bilenen öfkenin sağtığı kıvılcımlar boyutuyla kaydadeğirdir ve önemsenmelidir. Bu kıvılcımların alev topuna dönüşeceği günler uzak değildir

Meksika aylardır fiili iktidarı altındaki yönetilen Oaxaca’da, halkın gerçekleştirdiği isyan dalgasıyla sarsılıyor. 5 aya yakın bir süredir devam eden Oaxaca halkının şanlı direnişi egemen sınıfların katliam saldırılarına rağmen sürüyor. Son olarak 25 Kasım’da düzenlenen yürüyüşe saldıran federal polis en az üç Oaxacalı’yı katlederken, yüzü aşkın kişiyi de bu saldırılar sonucu tutukladı. Bugün hala egemen sınıflar arasında devam eden başkanlık krizi koşullarında ortaya çıkan bu direniş ilk başlarda maaş zammı, sosyal hizmetlerin iyileştirilmesi, okullarda daha iyi bir donanım vb. ekonomik sosyal taleplerle ortaya çıkmış ve gelişen aşamada bir halk hareketine dönüşmüştür.

Meksika egemen sınıflarını adeta kudurtan bu direniş geniş emekçi kesimlerini içine alarak devam ederken, işgal sürecinin daha ilk günlerinden itibaren ordu, polis ve paramiliter güçler devreye sokularak direniş bastırılmaya çalışıldı. Uluslararası alanda yapılan birçok eylem ve etkinliklerle bu direnişe sahip çıkılırken, Oaxaca halkı, tüm dünya halklarına; “Oaxaca’da bir katliam var! Oaxaca büyük bir zindana çevrildi, halka barbarca işkence ediyorlar. Her yerde dayanışma gösterileri düzenleyin. Yoldaşlar, Oaxaca çağırıyor! Oaxaca’ya destek olun!” çağrısında bulunarak federal polisin saldırılarına karşı harekete geçmeye ve Oaxaca direnişiyle dayanışma içinde bulunmaya çağırıyordu.

Adım adım örülen direniş...

Eğitim emekçileri çeşitli ekonomik ve sosyal taleplerle direnişe geçerken hükümet bu taleplere sessiz kalarak tehditkar tavırlar sürdürmeye devam etti. Aylardır sürdürdükleri direşlerinden taviz vermeyen eğitim emekçileri 14 Haziran’da gerçekleştirilecek olan eyleme bütün halkın katılımı noktasında bir çağrıda bulundu.

14 Haziran günü binlerce kişinin katıldığı bu eyleme saldıran polis iki eğitimci ve bir çocuğu katletti. Bu katliamın ardından eylemler ekonomik ve sosyal taleplerin yanı sıra politik bir içeriğe de bürünmeye başladı. Bu kanlı eylemden birkaç gün sonra, 350’yi aşkın kurum ve örgütü temsilen 10 bin kadar delege tarafından Oaxaca Halkının Halk Meclisi (APPO) kuruldu.

Bu birliğin yaptığı çağrı ile 16 Haziran günü 1 milyona yakın kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Şiddetli çatışmaların yaşandığı bu eylem sonrası kitle Oaxaca’ya ele geçirdi. Oaxaca’nın ele geçirilmesiyle birlikte halk bu direniş

sahiplenmiş ve barikat arkasına geçerek mücadeleye katılmıştır.

Oaxaca’daki yönetimin halka geçmesiyle silahlı sivil bir hareket olduğunu dile getiren APPO, amacını ise şöyle açıklamıştı; eyalet valisi Ulises Ruiz’in istifası ve bugünkü hükümetten daha demokratik bir hükümet.

Meksika hükümeti Oaxaca’daki insiyatif ve iradesini kaybetmesinin ardından katliam hesapları yaparken, halk ise 20 Haziran’dan itibaren Oaxaca’daki devlet ve belediye binalarını işgal ediyor ve kentin giriş çıkışlarını barikatlarla kapatıyordu. İki radyo ve bir TV kanalını da ele geçiren APPO bölgedeki tüm kamu işleri de dahil sevk ve idareyi kendi denetimine almıştı.

Taleplerin merkezi iktidara dayatılması misyonu biçilen APPO, bölgede fiilen elinde tuttuğu iktidarı ülke çapında bir ayaklanmaya kaldıraç yapma amacıyla değiştirdi ve eyalet valisinin istifası halinde bölgeden çıkacaklarını da ilan etmişti.

Aylarca süren bu fiili durum karşısında geniş çaplı operasyon hazırlığında olan Meksika egemen sınıfları, 27 Ekim günü helikopter ve uçaklar eşliğinde kente girerek 4 kişiyi daha katletti. Oaxaca sokaklarına dağılan polis ve askerler AP-

PO’nun hükümet binalarını ve meydanları boşaltmasını istiyor fakat direnişte kararlı olan halk, valinin görevden alınması ve demokratikleşmenin sağlanması taleplerinden vazgeçmeyeceklerini dile getiriyordu.

Egemen sınıfların yoğunlaşan saldırıları karşısında 6 Kasım günü Oaxaca’da gerçekleştirilen eyleme 1 milyondan fazla insan katıldı.

Bugün Oaxaca’daki fiili iktidar süreci kısmen

zayıflamış olsada bu direnişin ortaya çıkardığı deneyim ve tecrübeler öğretici ve zengin derslerle doludur. Meksika’daki bu süreç aynı zamanda bir gerçeği daha açığa çıkarıyor. O da sınıf çelişkilerinin her geçen gün daha bir keskinleştiği gerçeğidir. Meksika’daki bu direniş tam anlamıyla devrimci bir çıkışı ve içeriği ifade etmesede bilenen öfkenin sağtığı kıvılcımlar boyutuyla kayda değerdir ve önemsenmelidir. Bu kıvılcımların alev topuna dönüşeceği günler uzak değildir.

Devrimci Halk Hareketi:

Onların “sosyal barış”ı, halkı çizmelerinin altında tutma hakkıdır

Oaxaca’daki gelişmelere ilişkin bir açıklama yapan Devrimci Halk Hareketi, 27 Ekim’deki katliamdan bu yana hükümetin alaycı bir şekilde, federal polisi, ‘sosyal barış’, ‘düzeni’, ‘hukukun egemenliği’ni yeniden tesis etmek için gönderdiğini iddia ettiğini belirterek, hükümetin iddia ettiği “sosyal barış”ın bir yalandan ve çarpıtmadan ibaret olduğunu dile getirdi.

Devrimci Halk Hareketi

yaşınadığı bildirinin devamında: “Öldürmeler ve şehrin işgal edilmesi, Ruiz’i, bu sistemin yüzünü korumak için gerçekleştirildi. Anayasanın onlara şehri işgal etme ve halkı bastırma hakkını verdiğini söylemektedirler. Ve haklıdır. Burjuva anayasa, her ne zaman halkın erdemli mücadelesi ve isyanı onlara meydan okursa, emperyalistlerin, büyük kapitalistlerin ve toprak ağalarının ‘düzen’ini ateş ve kılıç ile dayatma hakkını onlara vermektedir.

Bu sadece onların eski demokrasilerinin iyi olmadığını ve gerçekte bunun, baskıcı ve sömürücü tarafından halk üzerinde uygulanan diktatörlük olduğunu göstermeye yarar. Bu baskı ve sömürü sistemiyle birlikte (canları) cehennem! Yeni bir demokrasi istiyoruz: Meksikalılar ve yabancılara büyük sömürücülerin sahip olduğu işletmelere el koyacak ve onların halkın mülkiyetine dönüştürecek, toprağı işleyene verecek, yerli halklar için eşitlik

ve bölgesel özerkliği ve kadınlar için eşitliği temin edecek bir halk hükümeti. Halka hizmet eden yeni bir toplumun, küresel ölçekte sınıfsız toplum komünizme bir geçiş olarak yeni bir sosyalizmin yollarını açmaya ihtiyaç var. Oaxaca’daki olaylar halk için gerçek çözümün devrim olduğunu altını çizmektedir ve bu amaç için çalışmaya acil ihtiyaç var. Ayrıca, sistemin bu yeni suçunu teşhir etmek ve sistemin maskesini düşürmek için birleşebilecek tüm güçleri birleştirmek, Oaxaca’nın ordu ve federal polisi tarafından gerici işgaline karşı savaşmak ve Ruiz ve diğer zalimleri devirmek için mücadelede ısrar etmek acil bir görevdir.” vurgusunda bulundu.

Politeknik Direnişi’nin yıldönümünde halkların kararlılık gösterisi

Bugün hala yoğun öğrenci eylemlerine ve öğretmenlerin uzun süreli grevlerine sahne olan Yunanistan’da, Albaylar Cuntası’nın devrilmesinde mücadelenin ilk adımı olan Politeknik Direnişi 33. yıldönümünde yapılan eylemlerle selamlandı.

Albaylar Cuntası’na karşı direnişin sembolü olan ve 17 Kasım 1973’de gerçekleşen Politeknik Direnişi, Yunanistan yakın tarihinde önemli bir olgu olarak hafızalardaki yerini korurken, her yıl Yunan hükümetinin hedefi durumuna gelen Politeknik anımları, bu yıl da benzer saldırılarla yüz yüze kaldı.

Yunan hakim sınıflarının Politeknik anımlarına olan katilimi engellemek için “provokasyon

olacak, olaylar çıkacak” yönlü açıklamalarına rağmen, Yunanistan halkı anti-emperyalist mücadele geleneğini sembolize eden Politeknik direniş ruhunu sahiplenerek alanlara döküldü.

15 Kasım’da başlayan etkinlikler, 17 Kasım’da yapılan kitlesel yürüyüşle son bulurken, geçmiş yıllarda olduğu gibi bu sene de Yunanistan’ın dört bir yanından etkinliklere katılmak için halk Atina’ya akın etti. Bu kitleselliğe rağmen hakim sınıfların provokasyonların yaşanacağı, olayların çıkacağı yönündeki haberleri ilk iki günlük etkinliklere katılımı düşürse de, haberlerin aksine herhangi bir olayın yaşanmaması son günkü yürüyüş ve etkinliklere olan katılımı olumlu yönde etkiledi. İlkokul öğrencilerinin de sınıf öğretmenleriyle birlikte Politeknik

Üniversitesi’ni ziyaret edip kırmızı karanfillerle anıt önünde saygı duruşunda bulunmaları okullarını önlemeleri yönünde anlamlı bir adım olarak değerlendirildi.

3 gün boyunca süren etkinliklerde öğrenci grupları ve çeşitli siyasi partiler de standartlar açarak etkinliklere katıldılar. Etkinlikler boyunca Politeknik sürecini ve bugünkü sürece değinen bildiriler dağıtıldı, paneller düzenlendi.

3 günlük etkinliklerin son günü olan 17 Kasım’da, 1967 darbesini tezgahlayan ve cuntacılar kol kanat geren ABD emperyalizminin Yunanistan’daki elçiliğine yapılan yürüyüşle son bulurken, yürüyüş sırasında polisler, halk arasında çatışmalar yaşandı.

“Ekmek, Eğitim, ve Özgürlük”

Etkinliklerin finali olan 17 Kasım günü saat 16:00’da Atina’daki Akademias Caddesi’nde başlayan ve yaklaşık dört saat süren yürüyüş boyunca sık sık , ABD, NATO ve cunta karşıtı sloganlar atılırken, emperyalistlerin Ortadoğu’daki işgalleri de kınandı

Türkiye-Kuzey Kürdistan’dan devrimci hareketlerin de destek verdiği yürüyüş yaklaşık olarak 60 bin kişi katıldı. Kitlenin ABD elçiliğine yürüme kararlılığı karşısında polis yer yer gaz ve gözyaştırıcı bomba atarak kitleyi engellemeye çalıştıysa da, kitle kararlılığını koruyarak ABD Konsolosluğu’na ulaştı ve tepkilerini dile getirerek eylemlerini sona erdirdiler.

Polisin saldırısı sonucu ikisi ağır olmak üzere onlarca kişi yaralanırken, 100’e yakın kişi de gözaltına alındı.

33. yılında Politeknik Direnişi...

14 Kasım 1973 günü Hukuk Üniversitesi’nde bir grup öğrenci toplantı halindeyken, “Politeknik’te öğrencilerle polis arasında çatış-

malar çıktığı haberi alınır. Bunun üzerine Hukuk Üniversitesi’nden 300 kişilik bir öğrenci grubu Politeknik’e doğru yürüyüşe geçer. Bu öğrenciler Politeknik’e vardıklarında üniversite çevresinde polislerle karşılaşılır. Bu karşılaşma 1967’de gelen cuntaya karşı öğrencilerle polisin ilk çatışması olur. Polisin saldırısına karşı öğrenciler taş ve sopalarla karşılık verir. Cuntaya karşı bu ilk çatışma Yunanistan’da yeni bir başlangıcın ilk sayfasını da beraberinde açar.

Bu kendiliğinden gelişen ilk eylem Yunanistan genelinde ilerici öğrencilere bir hareketlilik kazandırır ve her üniversitede cuntaya karşı öğrenciler toplanılır ve forumlar düzenlenmeye başlar. 15 Kasım 1973’de Politeknik Üniversite öğrencileri üniversiteyi işgal ederek cuntaya karşı direnişe geçer. Ve üniversitede bir radyo istasyonu kurarak Yunan halkını cuntaya karşı ayaklanmaya çağırın bildiriler okunur. Cuntaya karşı bu işgal ve direniş özelde Atina, genelde ise Yunanistan’da büyük yankı bulur ve halk Politeknik Üniversitesi’ne akın eder. Direnişin ikinci gününde ise on binlere varan Yunan emekçileri Politeknik direnişine aktif katılarak, cuntayla çatışmaya başlar. Bu arada halkın desteğinin büyüdüğünü gören reformist kesim de direnişin ikinci gününde mecburen kendini direnişin içinde bulur. Albaylar Cuntası bu öğrenci direnişini bastırmak için Atina’nın genelinde değişik bölgelerde sıradan insanları infaz ederek onlarca insanı katletse de, bu direnişi bastırmaya yetmez. Aksine öğrenci direnişine halkın desteği, katliamlara rağmen daha da büyümektedir. Cunta artık büyüyen halk muhalefeti önüne geçemeyeceğini anlar ve işgalin üçüncü gününde panzerlerle üniversiteye girer. Üniversiteye girmesiyle çatışmalar daha üst boyuta çıkarken, böylece üniversite de üç gün süren işgal ve direniş cunta tarafından bastırılır. Bu öğrenci direnişi halkın üzerindeki cunta korkusunu parçalar ve direnişten sonra cunta ancak bir yıl ayakta kalabilir

Nepal halkının iktidar yürüyüşü sürüyor

Nepal'de 7 parti koalisyonu ile NKP(M) arasında 8 Kasım günü görüşülmeye başlanan Barış anlaşması 21 Kasım günü imzalandı.

Bu anlaşmayla birlikte Maoistlerin, Anayasal Meclis, bunun için seçimler ve seçimlerle monarşinin tamamen ortadan kaldırılması ve cumhuriyetin kurulmasına yönelik planı da kabul edilmiş oldu. Maoistlerin bu anlaşmayla silahlara veda ettikleri yönünde burjuva basında çıkan asparagas haberlere karşın NKP(M) temsilcileri yaptıkları açıklamada; silah bırakmalarının söz konusu olmadığını, aksine Demokratik Halk Devrimi DHD, sosyalizm ve komünizm hedeflerinden bir an bile geri durmayacaklarını bunun için de silahlı mücadelenin zorunluluğunun kaçınılmaz olduğunu dile getirdiler.

Öte yandan varılan anlaşma gereğince her iki tarafında ihtiyaç dışında kalan eşit miktardaki silahları depolanacak ve BM bu süreçte gözlemci ve denetleyici konumda olacak. Ayrıca bu süreç boyunca HKO savaşçıları belirli kamplarda konuşlandırılırken, mevcut Nepal

ordusu ise sınır güvenliği, koruma alanlarının güvenliği, korunan alanlar, bankalar, havaalanları, santral, telefon kulesi, merkez sekreterlik ve VIP'ler de görev alanların dışındaki

yer kışlalara kapatılacak.

NKP(M)'nin içinde riskleri de taşıyan bu yeni süreç ilişkin temel görüşlerini bir önceki sayımızda (16-30 Kasım) NKP(M) temsilcile-

rinden Suresh Ale Magar ile yaptığımız söyleşide aktarmıştık. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, her sınıf bildiği gibi dövüşüyor ve "barış" kavramı da her sınıf için farklı anlamları ve yönelimleri barındırıyor kendi içinde. Bugün dünya jandarmalığına soyunarak "barış" adına halklara korku, vahşet, sömürü ve zulümden başka bir şey vermeyen emperyalistlerin bu yönelimi kuşkusuz bir sınıfın çıkar ve menfaatleriyle ilgilidir. Diğer yandan NKP(M)'nin özellikle altını çizdiği 'düşmanın barış yoluyla yıkılamayacağı' gerçekliğine karşın özellikle Kürt Ulusal Hareketi Nepal'deki bu süreçte mevcut gerçekliği, talepleri, yönelimleri göz ardı ederek "Danış Türkiye'nin başına" şeklinde bakarak, şekilsiz "barış" taleplerini meşrulaştırmaya çalışmıştır.

NKP(M)'nin içine girdiği bu süreçte duymak ve görmek istemeyenlere inat dile getirdiği siyasi iktidarın zaptına paralel olarak silahlı mücadeledeki ısrar, Nepal devriminin tayin edici önemdeki yerini koruyor ve korumaya da devam edecek.

Barış anlaşmasının tam metni (1)

Ön Açıklama: Nepal Hükümeti ile Nepal Komünist Partisi (Maoist) arasında yapılan barış anlaşmasının tam metnini konunun önemi ve güncelliğinden dolayı olduğu gibi yayımlıyoruz

Giriş

Tarihsel mücadele ve halk hareketi yoluyla yaklaşımını demokrasi, barış ve ilerlemeden yana tekrar tekrar belli eden Nepal Halkının istemine saygı duyan,

7 politik parti ile NKP(M) arasında varılan 12 maddelik anlaşma, Nepal Hükümeti ile NKP(M) arasında varılan 8 maddelik mutabakat ve 25 maddelik hareket kuralları, 7 politik partinin ve NKP(M)'nin üst düzey yöneticileri arasında 8 Kasım 2006 tarihinde yapılan toplantıda alınan karar ve ayrıca Nepal Hükümeti ile NKP(M) arasında uzlaşmaya varılan tüm anlaşma, mutabakat ve hareket kuralı, ve Birleşmiş Milletler'e gönderilen ve benzer yaklaşımları içeren mektuplara yönelik tam taahhüdü teyit eden;

sınıf, kast, bölge ve cinsiyet temeline dayalı olarak mevcut olan ülkedeki problemleri çözmek için devletin ilericili bir tarzda yeniden yapılandırılması için kararlılığı ifade eden;

rekabete dayalı çok partili demokratik yönetim sistemi, sivil özgürlük, temel haklar, insan hakları, tam basın özgürlüğü ve hukukun üstünlüğü de dahil olmak üzere demokratik değer ve kabullere yönelik tam taahhüdü tekrarlayan;

İnsan Hakları Evrensel Beyanname'si'ne, uluslararası insancıl yasalara ve temel prensiplere ve insan haklarına ilişkin kabullere bağlı kalan;

Ülkenin demokrasi, barış, refah, ilericili ekonomik ve sosyal değişim ve bağımsızlık, bölünmezlik, egemenlik, ve özsaygısını merkezde tutan;

Haziran 2007 tarihine kadar, kurucu meclise yönelik adil ve özgür tarzda bir seçim yapma taahhüdünü ifade eden;

Nepal halkının, Kurucu Meclis yoluyla egemenliğini, ileriye dönük politik çözümü, devletin demokratik yeniden yapılandırılmasını ve ekonomik-sosyal ve kültürel dönüşümü sağlamak için iki parti arasındaki politik konsensüs üzerinden, 1995 tarihinden beridir ülkede devam eden silahlı mücadeleyi sona erdirmek yoluyla barışçıl işbirliğinin yeni bir aşamasını deklere eden;

bu kapsamlı barış anlaşması, Nepal Hükümeti ile NKP(M) arasındaki ateşkesi kalıcı barı-

şa dönüştürme taahhüdüyle birlikte Nepal Hükümeti ve NKP(M) arasında gerçekleştirilmiştir.

1. Giriş

1.1. Bu anlaşmanın adı "Kapsamlı Barış Anlaşması"dır. Anlaşma kısaca Barış Anlaşması olarak ifade edilecek.

1.2. Anlaşma, hükümet ve Maoist tarafın, durumu kamuoyuna açıklamasından sonra yürürlüğe girecektir.

1.3. Her iki taraf, bu anlaşmanın derhal uygulanması, anlaşmaya uyması, anlaşmayı uygulaması ve uygulatması için kendi kontrollerindeki tüm mercilere gerekli direktifleri vereceklerdir.

1.4. 7 politik parti, hükümet ve Maoistler arasında üzerinde uzlaşılan ekteki tüm anlaşma, mutabakat ve karar bu anlaşmanın ayrılmaz parçası olacaktır.

1.5. Bu anlaşmanın uygulanması ile ilgili olarak ileride varılacak anlaşma ve mutabakat da ayrıca bu anlaşmanın ayrılmaz parçası olacaktır.

2. Tanım: başka bir anlama gelmedikçe bu anlaşmadaki:

(a) Ateşkes; her türlü saldırganlık, kaçırma, kaybetme, NKP(M) ile Nepal Hükümeti arasındaki birbirlerini hedefleyen gözaltına alma, silahlı güçleri harekete geçirme ve güçlendirme, tahrik, kışkırtma hareketleri, şiddete yönelik faaliyet ve saldırganlıklar da dahil olmak üzere herhangi bir yolla toplumda yıkıcılığı reddetme anlamına gelir.

(b) Geçici Anayasa; Kurucu Meclis tarafından yeni anayasanın hazırlanması ve yürürlüğe girmesine kadar uygulanacak "Nepal Geçici Anayasası" anlamına gelir.

"Geçici Bakanlar Kurulu", Geçici Anayasa'ya göre oluşturulması gereken "Geçici Bakanlar Kurulu" anlamına gelir.

"Her İki Parti", Nepal Hükümeti partisi ile NKP(M) partisi anlamına gelir.

"Mevcut yasa"; Geçici Nepal Anayasası ve onunla çelişmeyen Nepal yasaları anlamına gelir. Fakat bu tanım, geçici anayasanın yürürlüğe girmesinden önce mevcut olan yasal düzenlemeyi ortadan kaldırmaz.

"Kontrol"; Birleşmiş Milletler tarafından ordunun, savaşçıların ve silahların kontrolü ve doğru kayıtlarını tutma anlamına gelir.

3. Politik-Ekonomik-Sosyal Dö-

nüşüm ve Çatışmanın İdaresi

Her iki parti politik-ekonomik ve sosyal dönüşüm ve ülkedeki mevcut çatışmayı olumlu bir şekilde çözmek için aşağıdaki politika ve programı kabul etme konusunda anlaşmaya varmışlardır:

3.1. 8 Kasım 2006 tarihinde 7 politik parti ve NKP(M) arasında yapılan zirve toplantısında ki karar temelinde ileri doğru politik ekonomik ve sosyal dönüşümü garantiye almak (Ek-6)

3.2. Geçici anayasaya uygun olarak geçici yasama-parlamentoyu oluşturarak ve geçici hükümet tarafından Haziran 2007 tarihine kadar Kurucu Meclis'e yönelik adil ve özgür tarzda seçimi gerçekleştirmek yoluyla Nepal halkının öz egemenliğini pratikte garantiye almak.

3.3. Ülkenin yönetim işlerine ilişkin hiçbir yetkinin kralda kalmasına izin vermemek. Eski Kral Birendra, Kraliçe Aishworya ve ailelerinin malvarlıklarını Nepal Hükümeti'nin yönetimi altına almak ve bir vakıf oluşturmak suretiyle bu malvarlıklarını devlet menfaatine kullanmak. Gyanendra tarafından, krallık yetkisine dayanarak almış olduğu tüm malvarlıklarını (çeşitli yerlerdeki saraylar, orman ve parklar, tarihi ve arkeolojik öneme sahip miraslar gibi) ulusallaştırmak. Kurucu Meclis'in ilk toplantısında basit çoğunluk ile monarşiyi alıkoyup koymamaya karar vermek.

3.4. Evrensel olarak kabul edilmiş temel insan haklarını, rekabetçi çok partili demokratik sistemi, halkın egemenliğini ve üstünlüğünü, anayasal kontrol ve dengeyi, hukukun üstünlüğünü, sosyal adaleti, eşitliği, bağımsız yargıyı, peryodik seçimi, sivil toplum tarafından gözetilme, tam basın özgürlüğünü, halkın bilgi edinme hakkını, politik partilerin faaliyetlerinde şeffaflık ve mesuliyeti, halkın katılımını, tarafsızlığı, selahiyetliliği, ve adil bürokrasi anlayışını içeren bir politik sistemi benimsemek.

3.5. Sınıfsal, dilsel, cinsel, kültürel, dinsel ve bölgesel temelli ayrımlara son vererek kadınlara, Dalitlere, yerli halka, Janajati'lara, Madhes'lere, baskı altına alınanlara, ihmal edilmiş olanlara ve geri bırakılmış olanlara ilişkin problemleri ele almak, ve devletin mevcut merkezi ve üniter yapısına son vererek kapsayıcılık, demokrasi ve ilericilik temelinde devleti yeniden yapılandırmak.

3.6. Feodalizmin her türlü biçimini ortadan kaldırmak amacıyla ekonomik ve sosyal dönüşüm için en azından ortak mutabakat programlarının uygulanmasını sürdürmek.

3.7. Feodal toprak mülkiyeti sistemine son

vererek bilimsel toprak reformu programı uygulamayı benimsemek.

3.8. Ulusal endüstri ve kaynakların korunması ve geliştirilmesi politikasını izlemek.

3.9. Eğitim, sağlık, barınma, iş ve beslenme konularında tüm vatandaşların haklarını tesis eden politika benimsemek.

3.10. Topraksızlara, Kamaia, Halia, Harwa, Charwa ve ekonomik olarak geri kesimlere toprak sağlanması ve diğer koruyucu tedbirlerin alınması politikasını benimsemek.

3.11. Hükümet memuriyetlerinde olduğu halde rüşvet yoluyla malvarlıklarını çoğaltan insanları sert bir şekilde cezalandırma politikası benimsemek.

3.12. Ekonomik ve sosyal dönüşüm ve adalet için müşterek gelişme anlayışı oluşturmak ve ülkeyi en kısa zamanda gelişmiş ve müreffeh yapmak.

İşçilerin mesleki haklarını garanti altına almak suretiyle gelecek kuşağa yönelik imkanları arttırmak için endüstri, ticaret ve ihracat teşviklerinde yatırımı artırma politikası izlemek.

4. Ordu ve Silahların İdaresi

12 maddelik anlaşma, 8 maddelik mutabakat, 25 maddelik yürütme kuralları, Birleşmiş Milletler'e gönderilen 5 maddelik mektup ve 8 Kasım'da düzenlenen toplantıda alınan karara uygun olarak Kurucu Meclis'e yönelik özgür ve adil tarzda seçim yapmak için ve ordunun demokratik yapılanması ve takip eden işleri gerçekleştirmek için:

Maoist Ordu'ya ilişkin

4.1 Nepal Hükümeti ve NKP(M) adına Birleşmiş Milletler'e gönderilen 9 Ağustos 2006 tarihli mektupta ifade edilen taahhüde uygun olarak Maoist Ordu savaşçıları aşağıdaki askeri bölgelerde kalacaktır. BM onları tetkik edecek ve izleyecektir.

Ana askeri bölgeler aşağıdaki yerlerde olacaktır:

1. Kailali 2. Surkhet 3. Rolpa 4. Nawalparasi

5. Chitwan 6. Sindhuli 7. Ilam

Üç alt askeri bölge alanı bu ana alanların çevrelerinde oluşturulacaktır.

4.2. Maoist savaşçıları askeri bölgelere yerleştirdikten sonra, askeri alanın güvenliği için gerekli olanların dışında tüm silah ve mühimmat güvenli bir şekilde depolanacak ve tek kilidin anahtarları, ilgili tarafta kalacaktır. BM, silahları tek bir kilit altına alma sürecini kayıtlı tutmak ve alarmlı bir mekanizma oluşturmak suretiyle izleyecektir. Tek bir kilit altına alınan silahları incelemeye ihtiyacı durumunda BM bunu, ilgili tarafın hazır bulunduğu bir ortamda yapacaktır. Kameralı izleme ile birlikte tüm teknik detaylar, BM, Nepal Hükümeti ve NKP(M)'nin ortak anlaşması çerçevesinde hazırlanacaktır.

4.3. Nepal Hükümeti, Maoist savaşçıların askeri alanlara yerleştirilmesinden sonra, onlara yönelik tayinleri sağlamak da dahil olmak üzere gerekli olan tüm hazırlıkları yapacaktır.

4.4. Geçici Bakanlar Kurulu, Maoist savaşçıları tefiş etmek, yerleştirmek ve rehabilite etmek için özel bir komite oluşturacaktır.

4.5. Hükümet, Maoist liderlerin güvenliğine ilişkin düzenlemelerle ilgileniyor olacak.

Nepal Ordusu'na ilişkin

4.6. BM'ye gönderilen mektupta ifade edilen taahhüde uygun olarak Nepal Ordusu kışalara kapatılacak. Silahların herhangi bir taraf yararına veya herhangi bir tarafa karşı kullanılmayacağı garanti edilecek. Nepal Ordusu, Maoistler ile aynı miktarda silahlı depolayacak ve tek bir kilit ile mühürlenecek ve anahtarını ilgili tarafa verecek. Depolanmış silahları inceleme ihtiyacı durumunda BM, ilgili tarafın hazır bulunması çerçevesinde bunu yapacak. Kameralı izleme ile birlikte tüm teknik detaylar, BM, Nepal Hükümeti ve NKP(M)'nin ortak anlaşması çer-

çevesinde hazırlanacaktır.

4.7. Bakanlar Kurulu, yeni askeri kanuna göre Nepal Ordusu'nu kontrol edecek, harekete geçirecek ve idare edecek. Geçici Bakanlar Kurulu, Geçici Parlamento'nun ilgili komitelerinden önerileri almak suretiyle Nepal Ordusu'nun demokratikleştirilmesinin detaylı hareket planını hazırlayacak ve uygulayacak. Bu, Nepal Ordusu'nun tam sayısına karar verme, ulusal ve kapsayıcı karakteri yansıtan demokratik yapıyı hazırlama, ve onları demokratik ilkeler ve insan hakları değerlerine göre eğitime gibi görevleri de kapsar.

4.8. Nepal Ordusu, sınır güvenliği, koruma alanlarının güvenliği, korunan alanlar, bankalar, havaalanları, santral, telefon kulesi, merkez sekreterlik ve VIP'ler gibi yerlerdeki görevlerini sürdürecektir.

5. Ateşkes

5.1. Askeri faaliyetin ve silahlı seferberliğin sınırı:

5.1.1. Her iki taraf, aşağıdaki faaliyetleri gerçekleştirmeme yönünde taahhütte bulunacaklar:

a. Birbirlerine karşı her tür silahlın direk veya dolaylı olarak kullanılması veya birbirlerine karşı saldırı hareketleri.

b. Her iki taraf yönünden varılan uzlaşmaya göre silahların depolandığı yerde, silahlı bir şekilde veya silahsız bir şekilde, diğer tarafa ait silahları aramak veya el koymak.

c. Bireylere karşı maddi veya manevi baskı uygulamak.

d. Herhangi bir tarafı hedef alan pusu kurmak.

e. Öldürme veya şiddet faaliyetlerine buluşmak.

f. Kaçırma, gözaltına alma, hapsedme, kaybetme gibi eylemlere karışma.

g. Hava saldırısı veya bombardımanı.

h. Mayın döşeme ve sabotaj.

i. Herhangi bir tarafın askeri faaliyetlerini gözetlemek.

5.1.2. Her iki taraf, silah, mühimmat ve patlayıcı madde nakletmek de dahil olmak üzere ek silahlı güçler edinmeyecek veya silahlı faaliyetler yürütmeyecek

Bununla birlikte, geçici hükümet tarafından konumlandırılan güvenlik güçleri rutin devriyeye çıkmak, illegal silah ve patlayıcı madde veya silah yapımında kullanılan ham maddelerin trafiğini önlemek için Nepal sınırları içerisinde veya giriş noktalarında araştırma yapma ve el koyma yetkisine sahip olacak.

5.1.3. Hiçbir birey veya grup, seyahat ettiği sırada yasal olmayan silah, mühimmat veya patlayıcı madde taşımayacak.

5.1.4. Her iki taraf, silahlı çatışma döneminde kullanılan kara mayınları ve bubi tuzakları konusunda 30 gün içerisinde gerekli bilgiyi vermek ve 60 gün içerisinde ortaya çıkarmak ve etkisiz hale getirmek yoluyla birbirlerine yardım edecekler.

5.1.5. Her iki tarafın orduları, herhangi bir açık program, politik toplantı veya sivil toplantı esnasında silah taşımayacak veya mevcut askeri teçizatlarını göstermeyecek.

5.1.6. Nepal polisi ve silahlı güçleri, Jana Andolan norm ve duyarlılıkları ve barış anlaşması ve ayrıca hakim olan hukuka göre, cezaı oluştururma ile birlikte yasal sistem ve hukukun korunması görevini sürdürecektir.

5.1.7. Her iki taraf, diğer tarafın herhangi bir personelini 'düşman' veya benzer bir ifade ile tanımlamayı durdurma konusunda kendi silahları organlarına yönelik genelge yayınlıyacak.

5.1.8. Her iki taraf, silahlı çatışma sürecinde el konan, kilitlenen veya kullanılmasına izin verilmeyen özel yapı, toprak ve diğer malvarlıklarının bir hükümet kaydının tutulması ve derhal sahiplerine geri verilmesi konusunda mutabıkrlar.

(Devam edecek)

Kısa filmler halkla buluştu

Sermayenin tüketim kültürüne dayalı, insanı temel alan, onun doğasını bozmaya, deforme etmeye uğraşan sanat akımlarına karşı bir duruş niteliği taşıyan kısa film festivali, halktan yana, halk için ve halkla birlikte yaratma ve değerlendirme amacını taşıdı

Tohum Kültür Merkezi'nin düzenlediği ve Yılmaz Güney'e adanmış "2. Tohum Kısa Film Festivali" kapsamında onlarca kısa film halkla buluştu.

Tohum Kültür Merkezi'nin İstanbul Soğanlı'daki yerinde, 25-26 Kasım günleri gerçekleşen festival kapsamında onlarca film halkın beğenisine sunuldu. Bu yıl ikincisi düzenlenen ve devrimci sanatçı Yılmaz Güney'e adanan festival, gelenekselleşme yolunda ikinci bir adım daha atmış oldu.

İlk gün özel gösterimler

Yılmaz Güney şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşu ve açılış konuşmasıyla başlayan festivalin ilk gününde, katılımcıların konuşmaları ve özel gösterimler gerçekleştirildi.

Yılmaz Güney belgeseli ile başlayan özel gösterimler, DISK'e bağlı Sinema Emekçileri Sendikası (DISK-SINE-SEN) Başkanı Yusuf Çetin'in "Kayıp" adlı belgeseli, Medet Dilek'in Mardin Kızıltepe'de babasıyla birlikte katledilen 12 yaşındaki Uğur Kaymazla ilgili çektiği "Güney'in Düşünü" adlı belgesel filmi ve Gazi Katliamı'nı ve hukuksal sürecini konu edinen Av. Remzi Kazmaz'ın yönettiği "Gereği Düşünüldü" adlı belgesel ile devam etti.

Ödül sahiplerini halk jürisi belirledi

Yoğun ilgi ve katılımın olduğu festivalin ikinci günü, festival kapsamında gösterime sunulan filmler izleyiciler tarafından değerlendirmeye

tabi tutuldu ve ödül alan filmleri halk jürisi belirledi.

Festivalin ikinci gün programında, katılım için başvuran 60 filmden 25'inin gösterimi yapıldı. Teknik aksaklıklardan kaynaklı Can Gülbudak'ın "Bisiklet", Haşim Düzgün'ün "Küçük Yürek Büyük İsyen" filmleri ve "Barış İçin Sinema Projesi" çerçevesinde 1'er dakikalık 100 film ve Özgür Fındık'ın çektiği "İklimsiz Kadınlar" belgeselinin zaman darlığından kaynaklı gösterimlerinin yapılamadığı festival, Şair Ruhan Muvruk'un okuduğu şiirler, Grup Araf ve Grup Munzur'un verdiği müzik dinletisiyle sona erdi.

Festival birçok kurumdan destek gördü

Festivale İstanbul Kısa Filmciler Derneği, DISK-SINE-SEN, Özgür Radyo, Yön FM, Evrensel, Birgün, Özgür Gündem ve İşçi Köylü gazeteleri, Munzur Çevre Derneği, Tunceliler Derneği Gebze Şubesi, Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şube, Özgür Radyo, BEKSAV, DHP de katılım göstererek destek verdi.

Festivalde ödül alan filmler GENÇLİK VE GELECEK ÖDÜLÜ

Film Adı: Yemezler

Yönetmen: Sinem Uludağ

İstanbul Üniversitesi yemekhanesinin özelleştirilme süreci ve bu süreç içinde özelleştirme karşıtı tepkiler üzerine yapılan bir belgesel film çalışması.

İNSAN HAKLARI ÖDÜLÜ

Film Adı: Turkish Yassag

Yönetmen: Harun Demirci

Marmaris'te yaşanan gerçek bir olaydan yola çıkarak çekilmiş bu film, kültürel yozlaşma, ötekinin kültürüne duyulan tepkinin öyküsü.

EN İYİ SENARYO ÖDÜLÜ

Film Adı: Annem Neden Ölmek İstiyor

Yönetmen: Nihan Baykal

Sıkça yaşanan fakat görmezden gelinen aile içi çarpık ilişkiler ve bu çarpıklıkların insanlarda yarattığı tahribatı konu alan bir film.

SEVGİ VE DOSTLUK ÖDÜLÜ

Film Adı: Son Oyun

Yönetmen: Müjde Arslan

İki yaşlı adamın dostlukları ve bir araya gelme yolculukları üzerinden çarpık şehir yaşamı üzerine geliştirilen bir öykü.

EMEK ÖDÜLÜ

Film Adı: YDG Köy Çalışması

Yönetmen: Yeni Demokrat Gençlik Kolektifi

YDG'lilerin yaz aylarında köy çalışmalarında yaşadıklarını anlatan bir film.

ÇEVRE VE İNSAN ÖDÜLÜ

Film Adı: Olta

Yönetmen: A.S. Hakan Gök

Çevre sorununu konu edinen, küçük bir çocuğun balık tutma hayalleriyle süslenmiş bir film.

KADIN HAKLARI ÖDÜLÜ

Film Adı: Mahkum Yüreklere

Yönetmen: Pınar Çelik

Törelerle her yanı sarılmış ve tasarrufu erkeğe bırakılmış kadınlarımızın yaşadığı acıları ve yüzümüze bir şamar gibi inen intiharlarını anlatan, izleyeni sarsan bir film.

KÜLTÜREL YOZLAŞMAYA KARŞI MÜCADELE ÖDÜLÜ

Film Adı: Kesişme

Yönetmen: Şilan Avcı

Özelleştirilen sağlık sisteminin insanları, değerleri ve sevdikleri arasında seçim yapmaya zorladığı bir durumda, insanlığın kazanışının öyküsü.

ORTADOĞU HALKIYLA DAYANIŞMA ÖDÜLÜ

Film Adı: Barış ve Savaş

Yönetmen: Murat Çınar

Irak'ta 2004'den bu yana öldürülen 64 Türkmenli şoförü konu edinerek, savaş ve barış kavramlarının sorgulanmaya çalışıldığı bir film.

ÇOCUK HAKLARI ÖDÜLÜ

Film Adı: Duyuyor musunuz?

Yönetmen: Vildan Tekin - Cengiz Yıldırım

Savaşta ölen çocukları temsil eden küçük bir kızın bizlere seslenişi.

YILMAZ GÜNEY ÖZEL ÖDÜLÜ

Film Adı: Lastik

Yönetmen: Ahmet Soner

Yılmaz Güney'in bir öyküsünden uyarlanan film, Kürt halkının yaşadığı acıların ve yoksulluğun çocukların dünyasında ki yansıması. Film de, hayatın ağır yükünü buldukları tekerlek aracılığıyla hafifletmeye çalışan Kürt çocuklarının yaşam öyküsünü konu ediyor.

Önder Babat Kültür Merkezi açıldı

Önder Babat Kültür Merkezi devrimci sosyalist kültürün büyüteceği yeni bir mevzi olarak Taksim'deki yerinde faaliyete geçti.

Önder Babat Kültür Merkezi'nin 19 Kasım günü, İstanbul Taksim'deki yerinin açılışında düzenlenen etkinlikte konuşan kültür merkezi müdürü Burak Yücel, Önder Babat'ın yaşantısından kısa bir özet sunduktan sonra, "Önder'in felsefi, sanatçı, bilim insanı kimliğini yaşatacak, ona yakışır halk için üretimde bulunmak amacıyla kültür merkezini açtık. Önder yoldaşa cisimleşmiş kültür merkezinde yeni

Önder'ler yetiştirmek için buradayız" şeklinde konuştu. Konuşmanın ardından sinevizyon gösterimi ile devam eden etkinlikte, İlkay Akaya, Serap Yağız ve Hasan Sağlam müzik dinletisi sundu. Etkinliğe çeşitli demokratik kitle örgütleri temsilcileri de destek verdi. Kültür merkezinde, çeşitli atölyeler ve kursların yanı sıra, eğitim çalışmaları, paneller gibi etkinlikler yapılması planlanıyor.

Katili veya katilleri hala bulunamadı

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fa-

kültesi son sınıf öğrencisi olan Önder Babat, 3 Mart 2004 tarihinde Devrimci Hareket Dergisi'nin Taksim İmam Adnan Sokak'taki büro-

sundan çıkarken başından vurularak katledilmişti. Aradan geçen süre içerisinde Babat'ın katili ya da katilleri hala bulunamadı.

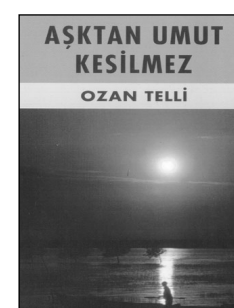
Ozan Telli'den yeni şiir kitapları

Dersim Destanı

-Şiir-

(79 sayfa)

Aşkdan Umud Kesilmez

-Şiir-

(79 sayfa)

"Güneşi İçenlerin Türküsü"

EL YAYINEVİ e-posta: elyay2001@mynet.com

Dağıtım ve Satış: Birleşim Dağıtım- Tel: (0212) 527 73 90
Karya Kitapevi- Tel: (0212) 211 36 24

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoglu

İnsanın doğası ve para

On kız ve on erkek bebeği, doğar doğmaz alıp bir ormana götürsek, bir kullübede beslesek, et yedirmesek ve hiç dil öğretmesek, yarılarında konuşmasak, iyi ve kötü davranışlarda bulunmasak, bu insanlar, on sekiz yaşlarına bastıklarında, ne gibi davranışlar içinde olurlar acaba? Mesela bir elma ağacından elma koparırlarken, hiç tanımadıkları iki insan ağaca yaklaşıp, kaçarlarmı, yoksa saldırlarmı? Bana öyle geliyor ki kaçarlar. Yetişme tarzlarından dolayı bu insanlar, saldırgan eğilimler içinde olmazlar. Her birinin, kendi malları gibi benimsedikleri birer karı veya kocaları olmaz. Mülk duyguları olmaz. Tanrının insanlara gökyüzünden indirdiği en son ve en güçlü örgüt biçimi olan çekirdek aileyi bunların yaşamında görmemiz, mümkün olmaz. Uygarlığın biçimlendirdiği insanla, insanın kendisi veya doğası, farklı şeylerdir. Din, mülkiyet ve örgüt, insan tarafından, insana karşı yaratılan uygarlığın ürünleridir.

Bir kurt yavrusunu doğar doğmaz alıp beslersek, et vermezsek, büyüdüğünde ve aç kaldığında kuzu sürüsüne saldırmaz. Ama, ölü kuzuları yiyebilir. Etoburluk, birdenbire ortadan kalka-

bilecek bir sorun değildir. Beslediğimiz kurt yavrusunu, araziye bırakırsak, bir dönem sonra vahşileşir, yani aslına rücu eder ve aç kaldığında, kuzu sürüsüne saldırır.

Yaşamımızı ve davranışlarımızı biçimlendiren, yönlendiren, uygarlıktır. Keser, biçer ve uydurur. Para, uygarlığın gücü ve ruhudur. Herkes, paranın ayak izlerine basarak yürür. Para emreder, insan uyar. Mevki ya da ün, paranın mekanlarından sadece birisidir. "Beni çoğaltacak, en iyi meslek, doktorluktur," diye fısıldar öğrenciye. "Beş evin var, bunu altıya çıkarabilirsin," diye ayartır inşaatçıyı. "O kadınla evlenmek istemiyorsun ama parası var," diye fısıldar bekara. Genç kıza kendisini satmayı, fahişeye daha çok müşteriyle yatmayı telkin eder. Yalnız adam, sokakta yürürken, dolaylı ya da dolaysız olarak, cebindeki veya hesap numarasındaki parayla konuşur. Herkes parayla birlikte düşünür ve parayla birlikte dolaşır pazarda. Pazar, her yerdir. Bebeğin beşiğinden, yatak odasına, dükkanlara kadar, yani, değişim değeri olan olmayan her yer pazardır. Uçsuz bucaksız ve de çorak arazilere bakan göz, paranın ağzıyla

konuşur: "Şuralar benim olsaydı..." Paranın gücü arttıkça vicdanın gücü zayıflar. Yalanın, ikiyüzlülüğün, satşın, cinayetin, ihanetin arkasında paranın yüzü görünür. Güzel şeylerde de görünür onun yüzü. Yerin dibinden çıkan madencinin, henüz soğumamış, sıcak sıcak ışıldayan siyah terinde... Renklerini yiyen grizu ateşinde... Shakespeare'nin deyimiyle o, yeryüzüne bir yanağında kanla inmiştir. O, insanın dışında bir olgu değildir, insana özgüdür, donmuş emektir, kendisiyle birlikte, dolaşım dünyasını durmaksızın, değişik biçimlerde, yeniden yaratır. İnsan ondan nefret eder ve döner, ona secde eder. Para, insanın insan üzerindeki egemenliğine aşkıktır. İnsanı hep bu yönde donatır, teşvik eder. Güçlü kontrol ve egemenlik araçlarından yanadır. Aile ve devlet, paranın iki temel egemenlik aracıdır. Tarihte, parayı ilk kez, bilimsel esaslarıyla, çok yönlü bir şekilde tahlil eden insan, Marks'tır. Devrim anlayışının esasını, paraya ve paranın egemenlik araçlarına karşı kurmuştur. "Para bizzat cemaat olduğundan, parasızında başka cemaatlere tahammül edemez," der. "Parlamentonun varlık nedeni, başkalarını al-

datmaktan ibarettir," der.

Bana göre bu söz, daha az olmakla birlikte, devrim parlamentoları için geçerlidir. "Devlet biçimleri, 'devletin özgürlüğünü' kısıtladıkları ölçüde özgür sayılır," der. Devlet başta olmak üzere tüm örgütlerin varlığı, insanın yönetme ve yönetilme ihtiyacına, insanın insan üzerinde egemenlik kurma ihtiyacına dayanır. Bu bakımdan, örgütün varlığı, özgürlükle çelişir.

Tarih, insanı, özgürlüğü fethetmek için örgüte başvurmak zorunda bırakmıştır. Bu saatten sonra yapılacak en akıllı iş, özgürlüğü fethetme amacından vazgeçmemek, 'devletin özgürlüğünü' kısıtlayan, çok daha demokratik, kitlesel örgüt ve devlet biçimleriyle, zorunluluk ve örgüt dünyasına yüklenmek. İnsan bilgisiz, yalnız ve fena halde muhtaçtır. Para, gücünü biraz da insanın bu zayıf yanlarından alıyor. İnsan istemeyerek, lanet okuyarak izliyor parayı. Demokratik, kolektif bilinç ve dayanışma, insanın paraya karşı kendi iç değerlerine sarılması çabasına güç vermesi bakımından önem kazanıyor. Biçimi ne olursa olsun, paraya karşı mücadele, insanın en temel, en anlamlı mücadelesidir.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi dünya devriminin bir parçasıdır

1917 Büyük Ekim Devrimi ile kapitalizmin serbest rekabetçi dönemi tamamlanmış, emperyalizm dönemi başlamıştır. Bununla birlikte burjuva demokratik devrimleri dönemi de sona ermiş, proleter devrimleri dönemi başlamıştır. O dönemi karakterize eden emperyalizm ve proleter devrimleriydi. Geline aşamada kapitalizm küresel emperyalizm aşamasına varmış bulunuyor. Bu anlamda çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır.

Bir yanda küresel emperyalist gericilik, öte yanda proleter dünya devrim cephesi. Bu iki kamp arasında dünyanın her bir karış toprağında kıyasıya bir mücadele vardır ve bu mücadele çoktandır küresel bir nitelik kazanmış durumdadır. Buna yol açan, dünya ekonomisinin yasalarıdır.

Günümüzde artık emperyalist sermaye ve metanın girmediği bir tek pazar yok; bütün pazarlar emperyalistler tarafından dünya sisteminin bir parçası haline getirilmiş ve ulusal tekeller yaklaşık olarak yarım asırdır çöküslü tekeller haline gelmiş bulunuyor. Öte yandan dünya gericiliği, proleter dünya devrimine, uluslararası bir sınıf dayanışmasıyla karşı koymaktadır.

İşte emperyalizmin bütün dünya pazarlarını birleştirmesi, denetim altına alması ile dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların kaderini birleştirmiş, onlara, işçi sınıfı enternasyonalizmi dışında hiçbir kurtuluş yolu bırakmamıştır.

Bütün pazarları dolaylı ya da direkt denetim altına alan küresel emperyalizm, bu nedenle dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların ortak düşmanıdır. Dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar, emperyalizme karşı uluslararası bir birlik kurmak, ortak bir mücadele yürütmek ve uluslararası dayanışmayı geliştirmek zorundadır.

Çin halkı hakim sınıflara karşı toprak devrimi mücadelesi yürütürken karşısında Japon ve ABD emperyalizmini buldu. Kore halkı, başta ABD olmak üzere NATO üyesi olan bir dizi emperyalist devleti buldu. Vietnam halkı devrim mücadelesinde, karşısında önce Fransız emperyalizmini sonra da ABD emperyalizmini buldu. Bugün gerici Nepal yönetimi, yoksul ve kahraman Nepal halklarına karşı, ABD ve Hindistan'dan yardım almaktadır.

Türk hakim sınıfları da bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarına karşı yürüttüğü gerici iç savaşta, başta ABD olmak üzere çeşitli emperyalist devletlerin mali, siyasi, askeri, teknik ve taktik desteğini almaktadır. Çünkü Türkiye-Kuzey Kürdistan toplumunun bu acı ve utanç verici durumda olması ve yabancı sermaye ile metaya muhtaç kalması emperyalistlerin çıkarıdır.

Emperyalizmin dünya genelinde oluşturduğu sömürü ağının sonucu olarak Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın yarı-sömürge, yarı-feodal toplumları devrimin fırtına merkezi durumundadırlar.

Bu bölgeler, emperyalist dünya sisteminin zayıf halkalarıdır. Burarlarda gelişecek devrimlerle, emperyalist sistem dayanaklarını ve dış pazarlarını yitirerek zayıf düşecek, ardından kapitalist toplumların hüküm sürdüğü ileri bölgelerde gerçekleşecek sosyal devrimlere tamamen yıkılacaktır. Böylece geri bölgelerdeki devrimler, ileri bölgelerdeki devrimleri hızlandıracaktır.

Bu anlamda emperyalist ülkelerin işçi sınıfı, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devrim mücadeleslerini ne kadar desteklerse ve o ülkelerin işçi sınıfı ve halkıyla ne kadar sıkı bir birlik kurarsa; kendi kurtuluşunu da o kadar çabuklaştırmış olur.

Emperyalist sistem içerisinde, proleter dünya devrimine karşı en çok ön plana çıkan gerici kuvvet, ABD emperyalizmidir. ABD emperyalizmi bu nedenle dünya halklarının can ve baş düşmanıdır. Baş düşmanın yalnızlaştırılması, ilk ve en etkili darbelerin ona yöneltilmesi, böylece hedefin dar tutulması ve düşmanlarımızın teker teker yenilmesi; düşmana karşı MLM ilkeler çerçevesinde birleşilebilecek bütün demokratik güçlerle birleşilerek cephenin genişletilmesi siyasetinin uygulanması ve MLM öğretinin teori, taktik, ilke ve yöntemleriyle birlikte bütünlük içinde, yaratıcı bir şekilde pratikte geçirilmesi, dünya devrimi hareketinin toparlanması ve proleter dünya devriminin hızlanmasını sağlayacaktır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi, proleter dünya devriminin bir parçasıdır. Türk devleti, emperyalist dünya gericiliğinin bölgemizdeki en önemli kalelerinden ve dayanaklarından biridir. Bu anlamda Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi sadece emperyalist ülkelerdeki devrimleri hızlandırmakla sınırlı kalmayacak, aynı zamanda Ortadoğu, Kafkasya ve Balkanlar'daki devrimleri de hızlandıracak ve ezilen dünya halklarına esin kaynağı olacaktır.

Komprador-bürokrat burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının saltanatına son vermenin, emperyalizmi yenmenin yolu, bu suretle ülkemizdeki devrime hız kazandırmak ise, işçi sınıfı enternasyonalizminin esasıdır. Kim ki dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara yardımcı olmak istiyorsa, ülkemizin devrimine dört elle sarılmak zorundadır. Bununla birlikte Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve halkları, dünyanın öbür ülkelerindeki kardeşleriyle en sıkı birliği kurmak ve küresel dayanışmayı geliştirmek zorundadır. Geline aşamada emperyalist sistemin devresel bunalımları sıklaşmış ve bunlar giderek ağırlaşmıştır. Emperyalist devletler, bunalımlarını şimdilik bölgesel savaşlarla atlama uğraşı içerisinde.

Her şey karşısına yol açar! Emperyalist sermaye gruplarının pazarları yeniden paylaşma mücadelesinin bir sonucu olan gerici savaşlar, ilerici ve devrimci savaşları körükleyecektir. Gelişmeler büyük devrim fırtınasının dünyayı kasıp kavuracağı günlerin pek uzak olmadığını gösteriyor. Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi ve devrimci enternasyonal hareket, bir an önce derlenip toplanarak yarının büyük görevlerine hazırlanmak durumundadır.

Anti-Global Hareket ve Dünya Halkları Direniş Hareketi'nin Önemi

Devrimci mücadeyi başarmada dünya sahnesi tayin edici öneme sahiptir. Birkaç yıldan bu yana, yeni bir devrimci dalgaının dünya çapında devrede olduğu açık bir olgudur. Tüm emperyalist gerici güçler bu durumun farkındadırlar. Emperyalist güçler, böylesi bir devrimci dalgayı taa en başlarda, henüz embriyonik halde iken, savuşturmayı baş görev olarak bellemektedirler. Bu, başını ABD'nin çektiği emperyalist saldırganlığın dünya halklarına saldırısı; özellikle yarı-sömürgelerde kontrolü sağlama ve hem enerji ve petrol kaynaklarını ve hem de diğer rakip emperyalist kutuplara karşı siyasi ve askeri üstünlüğü elde tutmak isteğinden ileri gelmektedir. Bunu başarmak için, dünya çapında beliren kitle hareketlerini ezmek ya da saptırarak dejenere etmek, onlar için önemli bir görevdir. Emperyalist güçlerin, dünya çapında "terörizmle mücadele" söylemleri ve yürüttükleri işgaller bilinmektedir. Bu işgal ve saldırıları rahat yürütebilmek ve arka bahçeyi sağlama almak onlar için zorunludur. Bu nedenle kendi iç kalelerinde "terörle mücadele" ve "terör zanlılarını" sorgulamak için çıkardıkları yasalar, 12 Eylül faşist cuntası dönemlerini aratmamaktadır. Ortaya çıkan kitle hareketlerinin ilerde alabileceği militan içeriği dejenere etmek ve basturmak, diğer yandan bu kitle eylemlerine önderlik edecek sınıf bilinçli devrimci önderliğin ortaya çıkmasının güçlü ihtimallerinin bertaraf edilmesini hedeflemektedir. Şuna özel vurgu yapmalıyız ki, emperyalistler, kendi ülkelerindeki kitle hareketlerinin ve savaş karşıtı eylemlerin önünü kesmeye özel önem vermektedirler.

Diğer yandan ve çok daha önemli olan, kurtuluşun gerçek komünist devrimci alternatifinin nispeten gündeme girmesi, emperyalist güçleri ciddi olarak ürkütmektedir. Sözüml ettiğimiz komünist alternatif çeşitli ülkelerde yükselen Marksist-Leninist-Maoist'lerin önderlik ettikleri, değişik seviyelerde seyreden, Halk Savaşları'dır. Bunlar içinde Nepal Halk Savaşı tüm ezilen dünya halklarının dikkatini çekmekte ve orada yaşananlar sorgulayıcı gözlerle izlenmektedir. Zira bu, 21. yüzyılın ilk proleter devrimine aday olma en yakın yerde bulunması itibarıyla böyledir. Bu örnekte görüldüğü gibi sayet beliren kitle hareketine önderlik edecek doğru bir önderlik söz konusu olduğunda kitlelerin ortaya nasıl mucizeler çıkardığını görebilmekteyiz.

Ancak, bugün dünyanın değişik ülkelerinde kitle hareketlerine doğru önderlik yapabilecek subjektif önderliğin zayıflığı çok açıktır. Doğru bir rotayla birleştirilmemiş kitle hareketinin geleceği yoktur. Kitle hareketleri dıştan seyredilerek bu alternatif yaratılamaz. Ve kitle hareketi kendiliğinden doğru devrimci güzergahla birleşmez. İleri kitlelere dayanmak ve onları örgütlemek ve seferber etmek yoluyla orta kitleleri yakınlaştırmak ve geri kesimi tarafsızlaştırmak acil görevlerimiz arasındadır. Ancak bunun için çok çeşitli devrimci-demokratik araçlara ihtiyacımız vardır. Ama temel-merkezi görevimiz, iktidarı bir an dahi gözden kaçırmamak kaydıyla devrimi örgütlemek, yürütmektir. Öyleki dünya çapındaki kitle hareketi önderliği, proleter devrimci bir bilince sahip olmaktan uzaktır. Onlara uylamamız, amaç ve görüşlerimizi kitle eylemlerine taşımamız daha bir önem arz etmektedir. Bu hareketlerin

DHDH çeşitli kitle örgütlerinin bir araya gelip oluşturdıkları bir koalisyon örgütü değil, merkezi demokratik bir yapıdır. DHDH, değişik ülkelerde, değişik derecelerde sürmekte olan Halk Savaşları'nın yanı sıra, emperyalizme ve gericiliğe karşı dünya halklarının silahlı, silahsız, amaçlarımıza ters olamayan tüm haklı eylem ve mücadelelerini desteklemektedir. Bunlar DHDH'yı diğerlerinden ayıran temel önemdeki ayırtedici özelliklerdir

mevcut önderliğini bahane ederek uzak kalamayız. MLM partilerin yönlendiriciliği altındaki bütün kitle örgütleri ve Dünya Halkları Direniş Hareketi (DHDH) bu alanı özellikle ciddiye almalı ve almaktadır. Bu hareketin yoğunlaştığı alanlardan biri de Avrupa'dır. Bu alanda küçümsenmeyecek kitleye sahip durumdayız. MLM'ler bu hareket içinde yer almalı, bir diğer yanılla buralarda proletarya partilerinin inşasına gerekli desteği sunmalıdır. Maoist bilincin kitlelere taşınması savsakanamaz. Proleter enternasyonalist bilinç ve sorumluluk her gün ve her saat altederek ilerlemeliyiz. Bu noktada olumlu gelişmeleri de görmekteyiz. Fakat daha da ilerlemek gereklidir.

Anti-Global hareket yekpare değildir. Değişik sınıf ve güçler kendi bakış açılarıyla hareket etmektedirler. Tepkiler istediğimiz bilince sahip değildir. Düzen içini aşmamaktadır. Bu bize daha büyük görevler yüklemektedir. En fazla emperyalizmin zalimane kötülüklerinin sivri yanlarının törpülenmesi hedeflenmektedir.

Kitle hareketi, merkezi görevimiz ışığında ele alınarak, devrimin hizmetine sokulmak zorundadır. Kitle hareketine politik nüfuzumuzu bizzat hareketin içerisinde yer alarak tesis etmek oldukça önemlidir. Hareketin seyri içerisinde öne çıkmak sorumluluklarımız arasındadır. Gerek Dünya Sosyal Formu ve gerekse Avrupa Sosyal Formu ve diğer değişik eylemler ve etkinlikler içinde (WHO, Davos, G-8'ler gibi) yer almamız ve etkin olmaya çalışmamızın

nedeni de budur.

İşte Dünya Halkları Direniş Hareketi (DHDH) bütün bu görevlere cevap olabilmek, halkın devrimci güçlerini, anti-emperyalist eksende birleştirme ve mücadeleyi koordine etmenin ve bu mücadeleyi merkezileştirmenin aracı olarak kuruldu. Komünizm için komünist bir öncüye nasıl ihtiyaç varsa, devrimci mücadelenin hizmetinde; sadece ülke çapında değil, dünya çapında, demokratik ve anti-emperyalist temelde bir kitle örgütüne de yakıcı bir ihtiyaç vardır. DHDH'nin kuruluş sebeplerinden biri tam da budur. Maoistler, ideolojik ve siyasi görüşlerini kitlelere taşıma ve kitlelerle birleştirmede bu tip örgütlenmelerin önemini bilirler ve gerekli değer verirlir. DHDH bu noktada çok önemli bir silahtır.

Uluslararası Maoist hareket, DHDH'nin kuruluşunu ele alırken, onu Maoistlerin veya "sol" hareketin bir koalisyonu olarak ele almadı. DHDH kendi içinde merkezi bir yapı olarak, bizzat eylem içerisinde halkın değişik kesimlerini birleştirme perspektifi anlayışıyla kuruldu. Yamlı bohça misali ve koalisyon biçimindeki bir örgütün başarı şansı yoktur. Yani DHDH çeşitli kitle örgütlerinin bir araya gelip oluşturdıkları bir koalisyon örgütü değil, merkezi demokratik bir yapıdır. Bu DHDH'yi diğerlerinden ayıran birinci ve önemli özelliiktir. Halkın birleştirilmesi eylemine yön vermesi gereken siyaset, Halkın Birleşik Cephesi konusundaki MLM yönelimimizdir. Elbette DHDH Halkın Birleşik Cephesi'nin kendisi değil ve olamaz da. Ancak HBC'ye hizmet eder ve etmelidir. DHDH, değişik ülkelerde, değişik derecelerde sürmekte olan Halk Savaşlarının yanı sıra, emperyalizme ve gericiliğe karşı dünya halklarının silahlı, silahsız, amaçlarımızı ters olamayan tüm haklı eylem ve mücadelelerini desteklemektedir. Bu da DHDH'yi diğerlerinden ayıran ikinci temel önemdeki ayırtedici özelliiktir. Bu açıklamayı şunun için gerekli gördük. Bazı yoldaşlarımızın; "neden Dünya Halkları Direniş Hareketi?", "neden başka kitle örgütleri değil de DHDH?" gibi sordukları sorularına bir yanıt olsun istedik. Hemen belirtelim ki, DHDH'nin başka şeylerin yanında, özellikle bu iki farklı, ayırtedici özellikleri onu ayrı kılan sebeplerdir. Zira biliyoruz ki, uluslararası çapta kurulmuş olan bazı diğer kitle örgütleri bulunmaktadır. ILPS bunlardan biridir. Ancak yukarda saydığımız iki farklılık ILPS'nin ve diğerlerinin anlayışında yoktur. DHDH uluslararası açık bir kitle örgütüdür ve silahlı mücadele yürütmez. Silahlı mücadele yürütmek onun görevi değildir. Neki dünyanın ezilen halk-

ları gerek MLM önderlikli gerekse çeşitli ulusal veya küçük burjuva önderlikli dost güçlerin önderliğinde yürüten silahlı mücadeleleri vardır ve emperyalistlerin iddia ettikleri gibi bunlar "terörist" değil, emperyalizme ve gericiliğe yönelmiş haklı mücadelelerdir. Ve DHDH bu haklı mücadeleleri destekler. Nepal, Filistin vs. Evet tekrar edelim bunlar kitlelerin gericiliğe karşı silahlı/silahsız isyanıdır ve haklıdırlar. Bunları desteklemek doğrudur ve gereklidir. Ancak bazıları bunları görmeyen gelebilmiştir. Yamlı bohça ve koalisyon biçimindeki bir yapılanmada ortak irade ve hareket ortaya çıkmaz. Halkların silahlı dahil, tüm mücadele biçimlerini desteklemeyen kitle örgütleri, dünya halklarının emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelesini lafın ötesinde gerçek anlamda destekleyemez. Böyle bir yaklaşım ise bizim için kabullenilecek doğru bir anlayış değil ve böylesi kitle örgütlerine sahip olmak birinci derecede amacımız olamaz. Dahası, bu türden örgütlerde yer alan, değişik yapılar, merkezi demokratik iradenin ortaya koyduğu kararlara bağlı kalmazlar. ILPS içinde yer alan bazı örgütler, Dünya Sosyal Forumu ve Avrupa Sosyal Forumu'na veya benzeri kitlesele etkinliklere katılmayı savunarak yer alırken, diğer bazıları bu etkinliklere katılmayı reddetmekteydiler. Örneğin Atina'da en son yapılan Avrupa Sosyal Forumu sırasında ILPS üyesi olan KOE ve bağlı örgütler, ILPS'nin "ASF etkinliğine katılmama ve 'alternatif' etkinlik koyma" kararına uymayarak DHDH ve diğer devrimci demokratik kurumların eylem birliğinde yer aldılar. Yani çok başlılık ve koalisyon, hareketi dağıtmakta veya en iyi ihtimalle etkisiz kılmaktadır. Demokratik irade ortadan kalkmaktadır. Bunun adı "diğerlerinin iradesine saygı" olarak konulsa bile yanlış bir çizgidir. "Diğerlerinin iradesine saygı" deniliyor. Peki kim bu diğerleri? Bir kitle örgütünde biz ve "diğerleri" nasıl oluyor? Bu gerçek anlamda bir kitle örgütü olabilir mi? Ulusal veya uluslararası çapta olsun, iradesi ortadan kalkmış, her kesin bir tarafa meylettiği bir durumda, nasıl olur da bir kitle örgütünden söz edilebilir? Bu nasıl bir kitle örgütüdür?

Bu makalede asıl amacımız, ILPS veya diğer yapıların eleştirisi değildir. Zira gerekliliğinde, başka zamanlarda bu genişçe yapılabilir.

Şimdi DHDH'nin önemi daha iyi kavramak, gerekli değeri verirken, dünya çapında, değişik derecelerde, inişli-çıkışlı kendisini ortaya koyan kitle eylemleriyle birleştirme çabasına daha fazla girmeliyiz. DHDH'yi her yerde kurmalı, varolan yerlerde güçlendirmeliyiz. Zira şu an için DHDH Avrupa ve Güney-Asya merkezli olmak üzere iki alanda örgütlü bulunmaktadır. (Yakın zaman önce serbest bırakılan ve Avrupa-da NKP (Maoist) adına diplomatik faaliyetlerde bulunan Suresh Ale Magar yoldaş DHDH Güney-Asya genel sorumlusu biriydi) Tüm kitle örgütlerimiz ve kurumlarımız, ister ülkede ister yurtdışında olsun, DHDH'nin birer parçasıdır. Tersini söylemek de doğrudur. DHDH bizim bir parçamızdır. Neki, emperyalizme ve gericiliğe karşı dövuşen halkların amaçlarını destekleyenler ve yürütenler et ve tırnak gibi ayrılmaz bir bütündürler. Başarmak için bu silahı doğru kullanmalıyız.

Düşünce özgürlüğü ve 301. madde ekseninde

‘Türklüğün’ AB ile imtihanı

İnsan hakları ve özgürlüklerinin gerçek anlamda kullanılması yönünde engeller yaratan zihniyet değişmedikçe göstermelik değişiklikler yeniden yeniden yapılacaktır

14-15 Aralık 2006 tarihinde yapılacak olan AB Zirvesi öncesinde, 8 Kasım 2006'da AB Komisyonu; Türkiye İlerleme Raporu, AB Genişleme Stratejisi ve 2006-2007 döneminde Temel Zorluklar/Fırsatlar Bildirgesi'ni yayınladı.

Komisyonun hazırlamış olduğu ve tam üyelik sürecine girdikten sonra Türkiye için hazırlanan ilk kapsamlı ilerleme raporu özelliğini taşıyan Türkiye İlerleme Raporu'nda, son bir yıl içinde Türkiye'de gerçekleşen siyasi ve ekonomik gelişmeler ayrıntılı bir şekilde inceleniyor. Raporun siyasi bölümünde, Türkiye'nin Kopenhag Siyasi Kistasları'na uyumunda ne kadar yol aldığı ölçülüyor. Raporda genel olarak reform sürecinin yavaşladığı, AB'ye uyum yasalarının uygulanmasında aksaklıklar olduğu öne sürülüyor. İlerleme raporunun ekonomi ile ilgili kısmında ise halihazırda uygulanmakta olan reform ve istikrar programına sadık kalındığı süreçte Türk ekonomisinin işleyen bir pazar ekonomisi olarak değerlendirilebileceği ifade ediliyor. Bu kısa değerlendirmeden sonra, ilerleme raporunda ifade özgürlüğü alanında Türk Ceza Kanunu'nun 301. maddesi ekseninde yapılan eleştiriler üzerine Türkiye'de 301. madde üzerinde yapılan hummalı çalışmalar değerlendirilir.

AB Türkiye İlerleme Raporu'nda; ifade özgürlüğü alanında son yıllarda birçok konunun toplumda açık tartışıldığını gözlenmesi yanında mevcut yapının AB standartlarını sağlamadığı belirtilmektedir. Bu alanda Türkiye Devleti'nin yapması gerekenler şöyle sıralanmıştır:

"Yeni Türk Ceza Yasası'nın bazı maddelerine dayanarak şiddet içermeyen düşüncelerin ifade edilmesine karşı açılan davalar ve verilen mahkumiyet kararları endişe vericidir ve ülkede oto-sansür ortamı yaratılmasına katkıda bulunabilir. Özellikle yeni Ceza Yasası'nın 301. maddesi temelinde Türklüğe, Cumhuriyet'e ve onun kurumlarına hakaret iddiasıyla açılan davalar dikkat çekmektedir. Her ne kadar 301. madde, eleştirme amacıyla düşüncelerin ifade edilmesinin suç olmadığını belirtse de bu madde temelinde gazetecilere, yayıncılara, yazarlara, akademisyenlere, insan hakları savunucularına davalar açılmaktadır.

Yeni Ceza Yasası'nın 301. maddesi ve şiddet içermeyen görüşlere dava açmada kullanılabilir ifade özgürlüğünü kısıtlayabilecek diğer maddeleri AB standartlarına uygun hale getirilmelidir. Terörle Mücadele Yasası'nın bu yönde potansiyelli kaygı vericidir."

Egemen ve hakim sınıflar kendi geleceklerinin ve iktidarlarının devamı için yürürlüğe koyacakları her düzenlemeden önce yapacakları işlemlerin ezilenlerin ihtiyaç duydukları hususlara dönük olduğu demagojisi ile bunlara meşruiyet zemini hazırlamaktadırlar. Türkiye'de de hakim sınıflar her alanda olduğu gibi hukuksal alanda da bir düzenleme yapacakları zaman bunun halkın yararına olacağı propagandasını her daim yapmışlardır. Haziran 2005'de yürürlüğe giren Ceza Yasası'nın devrim niteliğinde bir yasa olduğu ve Haziran 2006'da kabul edilen Terörle Mücadele Yasası'nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun'un özgürlükleri koruma adına yapıldığı söylemleri ile ülkemiz halkları ikna edilmeye çalışıldı. Medyanın desteğini de ardına alan AKP hükümeti istediğini büyük oranda başardı. Ancak kısa bir zaman sonra, ilgili yasa maddelerinin, söylenilen aksine, halklara kısmi olarak tanınan hak ve özgürlükleri tamamen ortadan kaldırmaya dönük olduğu kendisini gösterdi. Özellikle TCK'nın 301. maddesinden hareketle, çeşitli zamanlarda düşüncelerini ifade edenler hakkında olur olmaz açılan davalar ve bu davaların sanıklan bazen de kamuoyunca tanınmış yazarlar olunca; TMY'ye dayanarak gazetelerin yayının durdurulması, basın kurumlarının ve demokratik kurumların basılması ve bu kurumların çalışanlarının tutuklanması, bir yılını doldurmadan bu yasaların, düşünceli ifade etme ve örgütlenme özgürlüğüne dönük getirilen saldırgan mahiyetini en çarpıcı şekilde ifade etmektedir.

Bu yasalar tasan aşamasında iken, demokratik kitle örgütlerinden, insan hakları savunucularından, bu yasaların anti-demokratik yönüne yapılan eleştiriler ve kendilerinin yaptıkları önerilerin dikkate alınması yönündeki açıklamalar duymazdan gelindi. Hakim sınıflar kendi bildiklerini okuyarak bu yasaları yürürlüğe soktular ve gelen eleştirilere karşı; "Önce bir uygulamayı görelim ondan sonra ne yapacağımıza karar veriniz" deme basiretsizliğini göstermişlerdir. Türkiye halklarının yararına yaptıklarını iddia ettikleri yasalara karşı kendi vatandaşından ve kendi ül-

kesinin kurumlarından gelen eleştirileri dikkate almayan devlet idarecileri, AB makamlarından gelen 'eleştirileri-tavsiyeleri' can kulağıyla dinleyip yaptıkları hataları düzeltmek için hiç zaman kaybetmeden yoğun bir çalışma ve sivil toplum örgütleri diye tabir ettikleri kurumlara görüşme trafiğine girmiş durumdadılar.

Avrupa Komisyonu'nun 8 Kasım'da yayımladığı İlerleme Raporu'nda problem olarak yansıtılan Ceza Yasası'nın 301. maddesi Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın sendika ve iş çevrelerinin, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün ise insan hakları örgütlerinin temaslanna konu oldu. Başbakan Erdoğan ile yapılan ilk görüşmede DİSK ve TTB, TCK'nın 301. maddesinin hemen kaldırılmasını isterken, Türk-İş, Hak-İş, TÜSİAD, TİSK ve TOBB maddenin değiştirilerek varlığını sürdürmesi yönünde görüş bildirdi. İnsan Hakları Ortak Platformu (IHOP) kurucu örgütleri olan İnsan Hakları Derneği (İHD), İnsan Hakları ve Mazlumlara İçin Dayanışma Derneği (Mazlum Der), Helsinki Yurttaşlar Derneği (HYD) ve Uluslararası Af Örgütü (UAO) Türkiye Şubesi temsilcileri Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ile görüşme yaptılar. Başbakan Erdoğan'ın "önerilerini bekliyoruz" mesajı üzerine ortak çalışma başlatılan, ancak 301 değişikliği konusunda henüz ortak bir tasarı oluşturamayan sendika ve işçi örgütlerinin, meslek odalarının Sheraton Otel'de İktisadi Kalkınma Vakfı'nın (IKV) ev sahipliğinde yapılan toplantıya, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB), Türkiye Sanayi ve İşadamları Derneği (TÜSİAD), Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş), Hak İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Hak-İş), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), Türk Tabipleri Birliği (TTB), Memur Sendikaları Konfederasyonu (Memur-Sen) ve Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonu'nun (Kamu-Sen) genel başkanları ile genel sekreterleri katıldı. Toplantıda 301'deki soyut kavramların somutlaştırılması konusunda anlaşmaya varılırken maddenin farklı yorumlara imkan vermeyecek şekilde netlik kazanması benimsendi. 301. maddedeki 'Türklük' kavramının yerine 'Türk milletine', 'Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne' ifadelerinin kullanılması istendi. Maddenin mevcut halindeki 'Türklük' sözcüğünün 'suçların belirlenliği ve açıklığı kuralı'nı gerçekleştirememiş olduğuna işaret edilirken bu durumun değiştirilmesi talep edildi. Kurum başkanlarının üzerinde ittifak ettiği bir başka nokta 301'in Türkiye'nin AB üyeliğini engellememesi. 301. madde üzerindeki tartışmalar nedeniyle Türkiye'nin AB'ye üyelik hedefinin zarar gördüğüne işaret edilerek buna müsaade edilmemesi gerektiği vurgulandı. Daha önce de görüşlerini açıklayan DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, esas olarak 301'in kaldırılmasından yana olduklarını, ancak günün ko-

şullarında bunun mümkün olmadığını gördüklerini, bu nedenle maddenin en uygun şekilde değiştirilmesi için çaba harcadıklarını söylemişti. Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB), Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), Düşünce Suçuyla Karşı Girişim yaptıkları açıklamalarda 301'in kaldırılmasından yana olduklarını açıkladılar. Bu gelişmelerin yanında; TCK'nın 301. maddesiyle ilgili Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e görüşlerini aktaran CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, yasayı değiştirmek isteyen çıkar gruplarının talepleri doğrultusunda 301. maddenin değiştirilmemesi gerektiğini belirterek; "Bu gruplara karşı çıkardığımız yasayı sahiplenmek, savunmak mecburiyetindeyiz" dedi. Ankara Ticaret Odası (ATO) Başkanı Sinan Aygün önderliğinde bir araya gelen Sivil Toplum Medisince yayımlanan deklarasyonda ise TCK'nın 301. maddesine 'tahrik ve tezyif' sözcüklerinin eklenerek anlamının genişletilip, cezaların ağırlaştırılması istendi.

Yukarıda da aktardığımız üzere, Türkiye'de düşünceli ifade etme özgürlüğü üzerine yapılanlar veya söylenenler ya "Madem bunu AB istiyor, böylece değiştirmeliyiz" ya da "301'in Türkiye'nin AB üyeliğini engellememesi" düşüncesinden hareketle sig bir şekilde ve dayatmalar sonucu kendisini gösteriyor. Her şeyden önce bir toplumda bir şeyler yapılabilsa öncelikli ve esas olarak o toplumda yaşayanların yararları düşünülerek yapılmalıdır ve onların istem ve düşünceleri dikkate alınmalıdır. Bir yerlerin gözüne girmek veya kendi çıkarları için ufak kazanımlar temin etmek için makayaj amaçlı bazı düzenlemelerde bulunmak, uzun vadede ülkeye ve ülkede yaşayanlara bir fayda getirmeyecektir.

Bu sebeple TCK 301. maddede yapılacak bazı rötüşlarla ne düşünceli ifade etmenin önündeki engeller kalkacaktır ne de toplumda demokrasi tesis edilecektir. Her şeyden evvel insan hakları ve özgürlüklerini hedef alan tüm yasa ve maddelerin tümüyle ortadan kaldırılması gerekir. Yazı özgürlüğünde düşünceli ifade etme özgürlüğü açısından yürürlükte olan yasaları veya yasa maddelerini irdelediğimizde yapılan göstermelik çalışmaların AB Komisyonu'nun bile gerisinde kaldığını gösterecektir. Mevcut Ceza Yasası'na baktığımızda düşünceli ifade etme özgürlüğünün önünde engel teşkil eden medyatik 301. maddenin dışında; Hakaret (md.125), Suç İşlemeye Tahrir (md. 214), Suçu ve Suçluyu Övme (md. 215), Halkı Kin ve Düşmanlığa Tahrir ve Aşağılama (md. 216), Kanunlara Uymamaya Tahrir (md. 217), Örgüt Propagandası (md. 220/8), Adil Yargılanmayı Etkilemeye Teşebbüs (md. 288), Cumhurbaşkanı'na Hakaret (md. 299), Temel Millî Yararlara Karşı Hakaret (md. 305), Halkı Askerlikten Soğutma (md.318), Devletin Güvenliğine ve Siyasal Yarara İlişkin Bilgileri Açıklama (md. 329), Yasak Bilgiyi Açıklama (md. 336) başlıklar altında düzenlenen 'suçlar' ile Terörle Mücadele Yasası'nın 6.maddesi ve 7/2 maddesinde belirtilen 'suçlar' ışığında daha ciddi ve tehlikeli düzenlemelerin günlük yaşamda açılan yüzlerce dava ve yapılan uygulamalarla kendisini göstermektedir.

İnsan hakları ve özgürlüklerinin gerçek anlamda kullanılması yönünde engeller yaratan zihniyet değişmedikçe göstermelik değişiklikler yeniden yeniden yapılacaktır. Ancak öteden beridir bu düzenlemeler nasıl ki gerçeklerin kendisini ifade etmesini engellemiyediyse ve düşüncelere kelepek vuramadıysa bundan sonra da bu hükümsüzlüğünü ortadan kaldıramayacaktır.

HALKIN GÖZÜYLE

Düşünce Özgürlüğü

SORULAR

1- Bir ülkenin demokratik bir niteliğe sahip olup olmadığının önemli kriterlerinden biri olan düşünce özgürlüğü sizin için ne anlam ifade ediyor?

2- Ülkemizde sık sık farklı düşüncelerini ifade ettiği ya da ülkedeki yönetimi eleştirdiği için insanlar ceza alıyor. Bu tür olayları nasıl değerlendiriyorsunuz?

3- Sizce ülkemizde düşünce özgürlüğü var mı?

NAZMİ YILMAZ

Nazmi Yılmaz
1- Düşünce özgürlüğü tabiri ki eleştirme özgürlüğüdür. Yani insan serbest bir şekilde düşünebilir, düşüncelerini ifade edebilir, etrafını değiştirebilir, birilerini değiştirebilir, etkileyebilir. Kısaca böyle.

2- Bu konuda olumlu gelişmeler olduğunu düşünüyorum. Geçmişe nazaran insanlar bir takım şeyleri ifade edebiliyor. Böyle TV programları ile başlıyor, Ali Kırca ile birlikte. Böyle düşünüyorum. Medyanın sanıyorum böyle bir etkisi var. Bazı insanlar düşüncelerini çok rahat ifade edebiliyorlar.

3- Bu bir süreç meselesi. Sürec hızla ilerliyor, daha henüz çoğalıyoruz.

RİDVAN İYİLİKSEVER

Ridvan İyiliksever
1- Önemli bir şey. Gerçekten önemli. Düşüncenin olmadığı yerde gelişme olmaz. Gelişimin olmadığı yerde de ilerleme olmaz. Aynı bir gökkuşağı gibi renklerin ortaya çıkması mümkün olmayabilir. Tek düzey hayatı da kimse istemez. Varlığıyla-yokluğuyla milletin radikal çeşitliliğini, her şeyi kabul edilebilirliğini.

2- Ceza verilmesi bir yerde doğrudur. Biraz itici gözüktü de bu alanda gerekli bir şey. Niye gerekli bir şey, burada bir milleti temsil ettiğimizi düşünüyorum, bir topluluğu. Hep beraber huzur içinde yaşıyoruz, bizim hüviyetimizde TC vatandaşı ibaresi varsa

İLHAN ÖZUSTA

buna sonuna kadar sahip çıkmalıyız. Bunu zedeleyen görüşlere, haklı olsalar bile izin verilmemeli. Çünkü güç birliktir, bütünlüktür doğar. Bunu sağlayabilir ki bazı şeyleri göz ardı etmelsiniz. Birliğin olmadığı yerde ilerleme olmaz. Caydınca cezalar olmalı.

3- Aslında hukuk uzmanı değilim, benim alanım girmiyor, ama düşünce özgürlüğünde şu ana kadar bir sıkıntı çekmedim. Belki adı bir kanala düşmedim o konudan dolayı. Ama sosyal yaşamımda böyle bir sıkıntı çekmedim.

Esat Kale

1- Düşünce özgürlüğü bizim için her şeyi ifade ediyor. Yani Türkiye'de insan basın özgürlüğünden

ULAŞ GÜL

öte bir istediğini yaparsa, ona özgürlük denir. Ama özgürlük bence başkasının özgürlüğünü kısıtlamamalı. İçki yasağı getiren belediyelerin yanına varp da eline rakıyı alıp "biz özgürüz içeriz" demekle olmaz özgürlük. Oradaki yeni doğan çocukları onlardan alacağı ömre iyi olmaz. Bu temel küçüktür gider ya.

2- Bazen alması gerekiyor. Mesela Orhan Pamuk diye bir vatandaş var, ama ben onun TC vatandaş olduğuna inanmıyorum. Bu benim görüşüm. Niye dersene; olmuş bitmiş olay.

3- Şu anda kısıtlı. Yani sınırlı bir düşünce özgürlüğü var. Neden dersene; zengin adamlar dediği oluyor. Fakir fukaranın dediği olmuyor. Bu ülkede zen-

AKIN ALDOĞAN

glerinin düşünme özgürlüğü var, fakir fukaranın ise yok.

İlhan Özusta

1- Kısaca söylemek gerekirse, düşünce özgürlüğü yaşamın ta kendisi. İnsanın kendisi olması için kendi düşünceleriyle yaşamaması gerekir. Bunun kısıtlandığı bir yerde yaşanılmaz, yani gerçek manada yaşanılmaz.

2- Aslında bu madde, 301. madde çok kısa bir zamanda değiştirilecek. Şu an yanlış bir uygulama var, herkes bunun farkında zaten. Yapılacak değişiklikte bu maddede yer alan kısıtlamaları kaldırılacağı umut ediyorum ve birçok kişi de benimle aynı

şekilde düşünüyor.

3- Hayır yok.

Hüseyin Taşkın

1- Bir ülkede düşünce özgürlüğü; demokrasinin gelişmesi açısından olmazsa olmazdır.

2- Anti demokratik bir uygulama olarak değerlendiriyorum. Demokrasiyle herhangi bir bağ yok, böyle bir anlayışın olmaması gerekiyor.

3- Bence şu anda ülkemizde düşünce özgürlüğü yoktur.

Akın Aldoğan

1- Benim kanımda düşünce özgürlüğü, kişinin fikrini ifade etmesinde serbest olmasıdır.

2- Ben bu tür olayları doğru bulmuyorum ve kıyıyorum.

3- Maalesef yok.

Ahmet Doğan

1- İnsanın düşüncelerini hiçbir sınırlamaya tabi tutmadan toplumla paylaşmasıdır. İçinde bulunduğu-muz çağ evrensel kişiler çağ olduğu için yasaklar kapanmış, kişilerin gelişimi için doğrudan demokrasi açılmıştır. Doğrudan demokrasiye baskılar, yasakla-

malar olmaz.

2- Ülkemiz despotik geleneklerden gelen ve aynı zamanda pislik ve korkak azınlık tarafından yönetilmektedir. Dolayısıyla kendisine yapılan her türlü eleştiriyi kendisi için ölüm fermanı saymaktadır. Oysaki eleştiri kimden gelirse gelsin kimseyi öldürmez. Ders alınabilirse her kesini geliştirir.

3- Toplumsal evrim geliştiğe doğa ve insan cephesinin insancıl, demokratik talepleri karşısında ülkemizde de kısmen bir demokrasi gelişmiştir. Ama asla istediğimiz düzeyde değildir. Demokrasi toplumsal evrimin kendi içerisinde kişileri özgürleştirme ve kendisini onun kontrolüne bırakmasıdır.

Ulaş Gül

1- Ülkemizde, düşünce özgürlüğünden bahsetmek bile düşünce suçu gibi algılanıyor. İnsanın kendisini ifade etmesi demokratik bir talep olup, her insanın fikrini beyan etmesi de temel bir şarttır.

2- Düşünce özgürlüğünün olmadığı bir ülkede, fikirlerini ifade edenlerin suçlanması normal. Fikirlerini mi açıkça söylemek, düşünce özgürlüğü ve benzeri talepleri açıkça istemektir.

3- Bence bu ülkede düşünce özgürlüğü yok ve olmadığını da herkes biliyor.